ΕΤΟΣ Γ'. No 90 ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50 ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1926 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 200

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

90

Σχεδίασμα τῆς καλλιτέχνιδος συζύγου τοῦ γνωστοῦ συνθέτου κ. ΜΑΡΙΟΥ ΒΑΡΒΟΓΛΗ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
Τιμαι: Ὁδὸς Δέκα 1.
Ἐτήσια ἐφάπαξ 1.000.000 Δραχ.
ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΟΙ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
Ἐξωτερικοῦ Δρ. 130
Φρ. 130
Λίρα 1
Δολλ. 6
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 104
Τὰ μικρὰ τιμᾶται Δρχ. 2,50
Ἐν τῷ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, πλὴν τῶν συνδρομητῶν καὶ τῶν διὰ τοῦ Γραφείου του πολλῶν φύλλων, διαθέτει διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου ἄνω τῶν 25.000 φύλλων ὡς ἡ κάτωθι βεβαίωσις αὐτοῦ.
Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων βεβαιοῖ ὅτι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐκάστοτε ἡμῶν βιβλίων τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτο» πωλεῖ ἑβδομαδιαίως ἄνω τῶν εἴκοσι πέντε χιλιάδων φύλλων.
Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Διευθυντὴς Κεντρικοῦ Πρακτορείου

ΓΑΛΤΣΑΙ „MON CAPRICE"
Γνήσιαι εἶνε ὅσαι φέρουν τὴν χρυσῆν μάρκαν «MON CAPRICE» ἐπ' αὐτῶν.
ΣΠΥΡ. ΒΟΥΓΕΒΕΤΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐρμοῦ 102

ΒΟΤΡΥΣ,,
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΖΥΜΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ καταβεβλημένον Δρ. 30.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἑρμοῦ 3, Χρυσοστόμου

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ
ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΑ
ΕΠΑΡΓΥΡΑ ΕΛΛΗΝ
Κατάστημα ἱδρυθὲν τὸ 1899 εἰδικὸς διὰ ἐπάργυρα εἴδη ἄνευ γνωρισμένον διὰ τὴν καλὴν ποιότητα καὶ εἰλικρίνειαν τῶν τιμῶν
ΣΤΑΔΙΟΥ 17
Λ. ΜΗΣΙΩΤΗΣ

ΚΥΡΙΑΙ,
Ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάμνει ἀφαιρεῖ ἐντελῶς τὴν ρυτίδα καὶ τὴν ἀσχήμιαν τῶν ἀδένων. Κοσ. Ρουσσόπουλος 46

ΕΚΔΟΤΗΣ Α. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ.
Ἰδιοκτήτης Δημητριάδης. Ἐπιμελητὴς τῆς Διευθύνσεως Ἐπιμελητὴς τῆς Διευθύνσεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Δουκανίδου. Δέχεται κατ' ἐπάστην ὥραν Ἑλληνικῆς 16σ. Ὧραι 8—10 π. μ. καὶ 4—6 μ.μ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κιοσκία καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων ἀποτελεῖ θαῦμα ἐκδόσεως, ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης, εἰκόνας καὶ ἐμφανίσεως. Εἰς τὰς πυκνοτυπωμένας σελίδας του συνεργάζονται οἱ κορυφαῖοι τῶν Ἑλλήνων Λογίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ κ.κ. Κωστῆς Παλαμᾶς, Παῦλος Νιρβάνας, Λάμπρος Πορφύρας, Μ. Μαλακάσης, Ψυχάρης, Δ. Βουτυρᾶς, Τίμος Μωραϊτίνης, Δ. Κόκκινος, Θ. Συναδινός, Σταμ. Σταμ., Στεφ. Δάφνης, Ηλ. Βουτιερίδης, Κ. Πασαγιάννης, Μυρτιώτισσα κλπ. κλπ.

Εἰς τὸ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εὕρετε τέσσερα ὁλόκληρα θεατρικὰ ἔργα, ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ ξένου Θεάτρου.

Θὰ εὕρετε ἐπίσης ὑπέροχα διηγήματα εἰς ἐκλεκτὰς μεταφράσεις τῶν Ὀσκὰρ Οὐάϊλδ, Ἔντγαρ Πόε, Φρανσουὰ Κοπέ, Μωπασσάν, Πρεβό, Ρισπέν, Ντὲ Χόγιος Υ Βίνεντ, Πρόνς. κλπ. κλπ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἐκτὸς κειμένου πέντε μουσικαὶ συνθέσεις τῶν ἐπιφανεστέρων Ἑλλήνων μουσουργῶν κ.κ. Λαυράγκα, Λαμπελέτ, Βάρβογλη. Σκλάβου.

Πλῆθος ἀνεκδότων, ἀστείων, περιέργων, ποιημάτων κλπ. κλπ.

Ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὸ ὁποῖον ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙ ΕΙΚΟΣΙ (20) ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΟΝΟΝ

Καὶ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ κανένα ἀριστοκρατικὸ σαλόνι, ἀπὸ κανένα ἑλληνικὸ σπῆτι εἴτε πλούσιο εἴτε φτωχικὸ διότι θὰ εἶνε ἕνα στόλισμα, μία ἀπόλαυση, μία ἀληθινὴ ψυχαγωγία.

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ
Στὸ "ΣΚΕΡΤΣΟ"
96—ΑΧΑΡΝΩΝ—96
Ἐκτίθεται πλουσία συλλογὴ Γυναικείων Πίλων εἰς ὅλα τὰ χρώματα καὶ ὅλα τὰ σχέδια.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ
ΥΠΟΛΗΜΑ
ΤΙΜΟΛΟΓΕΙΟ
ΑΙΟΛΟΥ 12

ΚΟΝΤΑΡΙΔΗΣ ΣΟΥΤΣΕΡΗΣ
ΔΙΑ ΚΟΥΤΙΝΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ.—Ὅλα τὰ ... ὑφάσματα Μοτσαρέ, μεταξωτά, βελουτέ, μάλλινα ... πλούς, ἁπλὰ καὶ double ... μουσαμάδες, ἐπιφόρεσε... ρια, λινά, καλτσόνια ... κλπ. κλπ.
ΥΛΙΚΑ.—Ἄφαντα τὰ ... μετοσαρίας, ἐπαίλιον ... ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΣ... Δι' ἔπιπλα καὶ σύνολα ... παρακοσταθήκη.
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΔΕΠΟΣ... Ἀθήνας, Κολοκοτρώνη ...

KOLYNO
DENTAL CREA
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜ
Η
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡ
Χρησιμοποιουμένη ... τῆς ἡμέρας ἐν σωλη... ριον διαρκεῖ δυὸ μῆν...
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΑΧΟΥ...

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
Μετοχικὸν δραχμῶν ... 72.000.000
Ἀποθεματικὸν » ... 22.000.000
Ἀναγκαστικὸν Συνοδικὸν ... Ἐξωτερικοῦ. — Ὑποθέσεις ἐστιν ... — Προεξοφλήσεις καὶ Πιστώσεις ... — Παντοειδεῖς Τραπεζικαὶ ... — Χρηματιστικαὶ Ἐντολαὶ ... χρεωγράφα πρὸς ἀγόρασιν καὶ πώλησιν ... — Ἐνεμίσεις Χρεωγράφων ... — Καταθέσεις Ὑψους καὶ εἰς ... — Ἐμπιστευτικὰ μέχρι δραχμῶν ... ἐπὶ τόκῳ ἐπὶ ἔτους.

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλεῖται ἀντίτυπο τοῦ φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαντληθεῖ.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ Κ. Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ, ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ, ΚΑΙ Η Κ. ΚΥΒΕΛΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Ὁ κ. Καφαντάρης καὶ ὁ ἡμίγυμνος χωριάτης. «Ὅλοι ἔτσι εἴμεθα κατασκευασμένοι!» Στὰ γυμνάσια. Ὁ κ. Καφαντάρης σκοντάφτει. «Θεωρεῖστε με...νεκρόν!» Ὁ κ. Χρηστομάνος στὴν Ἀϊδελβέργη. Πρὸ ἑνὸς τρομεροῦ πονόδοντου. Πῶς βγαίνει ἕνα δόντι! Πρέχειρος μελέτη. Εὐχαὶ καὶ συγχαρητήρια. Ἡ πρώτη ἰατρικὴ ἀμοιβή. Ὁ κ. Μελᾶς εἰκοσαετής. Ἡ γνωριμία του μὲ τὸν Γαβριηλίδην. «Σὲ διατάσσω νὰ γράψῃς μυθιστόρημα!» Πῶς ἐγράφησαν οἱ «Μαῦροι Ἄνθρωποι». Ἡ γελωτοθεραπεία τοῦ Γαβριηλίδου. Ἡ κ. Κυβέλη εἰς τουρνὲ μὲ τὸν ἀείμνηστον Κ. Χρηστομάνον. Ἀπεναντίας καὶ φτώχειες. Πῶς ἔφτασαν στὴν Κων]πολιν. Ἕνας ἀπρόοπτος ρόλος. Ἀγωνία καὶ ταραχή. Ἡ ἑτοιμότης τοῦ κ. Παπαγεωργίου κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ

Ὁ πολιτευτὴς καὶ ἀρχηγὸς τῶν Προοδευτικῶν Φιλελευθέρων κ. Γ. Καφαντάρης μᾶς ἀφηγήθη τὰ ἑξῆς:

— Γεννήθηκα τὸ 1872 στὴν Φραγκιόταν τῆς Εὐρυτανίας. Μαθήματα νομικῆς ἤκουσα στὰς Ἀθήνας καὶ κατόπιν εἰδικεύθην εἰς τὰ οἰκονομολογικά, ἐπιδοθεὶς καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἀρθρογραφίαν. Τὸ 1916 διηύθυνα τὴν Κοινοβουλευτικὴν Ἐπιθεώρησιν. Βουλευτὴς ἐξελέγην τὸ πρῶτον τὸ 1905. Ὑπῆρξα εἰσηγητὴς τοῦ προϋπολογισμοῦ κατ' ἐπανάληψιν. Τὸ 1915 ἐπὶ πρωθυπουργίας Βενιζέλου, ἔγινα ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ τὸ 1919, ὡς ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας, συνέταξα νόμον ἀγροτικὸν ἐπὶ νέων βάσεων ἐπεκτείνας τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου τούτου ἐπὶ τῶν ἐμφυτευτικῶν κτημάτων, καὶ ἐπέτυχα ἄμεσον παραχώρησιν εἰς τοὺς κολλήγους τῶν ὑπ' αὐτῶν καλλιεργουμένων κτημάτων. Ἀπὸ τριετίας ἡγοῦμαι τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων χρηματίσας καὶ πρωθυπουργός.

Ἀκολούθως ὁ κ. Καφαντάρης μᾶς ἀφηγήθη τὰ κάτωθι ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του:

—Ὅταν ἔκαμα τὴν πρώτην ἐκλογικήν μου περιοδείαν στὴν ἐπαρχία μου συνήντησα μιὰ ἡμέρα ἕνα χωριόν, ὁ ὁποῖος ἐκαλλιεργοῦσε σκυμμένος τὸ χωράφι του. Ὁ χωρικὸς αὐτὸς ἦταν ἡμίγυμνος λόγῳ τοῦ καύσωνος. Μόλις δὲ μὲ ἀντικρυσε κατελήφθη ἀπὸ ἀπορίγραπτη ντροπή, ἐγκατέλειψε τὴ δουλειά του καὶ ἄρχισε νὰ φεύγῃ. Τὸν λυπήθηκα τότε, τοῦ ἐφώναξα νὰ γυρίσῃ πίσω κι' ὅταν πλησίασε, τοῦ εἶπα:

— Γιατί ντράπηκες, χριστιανέ μου; Πούσουνα γυμνός; Κι' ἔπειτα; Στὸ ἴδιο σκαρὶ εἴμαστε πλασμένοι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ χωρικὸς εὕρηκε φαίνεται λογικωτάτην τὴν σκέψιν αὐτὴν καὶ ἐπλησίασε τὸν κ. Καφαντάρη.

Τὸ 1912, συνεχίζει ὁ κ. Καφαντάρης, κατετάγην ἐθελοντής. Μιὰ ἡμέρα ἐγίνοντο γυμνάσια σὲ μιὰ ψευδομάχην, κι' ἐσκόνταψα κατὰ τὴν ἐξόρμησίν κι' ἔπεσα καταχῆς. Ὁ ἀξιωματικός μου μόλις τὸ ἀντελήφθη μὲ διέταξε νὰ σηκωθῶ. Τότε τοῦ ἀπήντησα κι' ἐγώ:

Ἐμένα θεωρεῖστε με νεκρὸν καὶ προχωρεῖστε!

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

Ὁ Καθηγητὴς κ. Ἀναστάσιος Χρηστομάνος, μᾶς διηγήθη τὸ ἀκόλουθον περιστατικὸν τῆς φοιτικῆς του ζωῆς, ὅταν ἀκόμα ἐσπουδαζε στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἀϊδελβέργης:

— Ἤτο καλοκαίρι τοῦ 1892, καὶ τὰ μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀϊδελβέργης, ὅπου ἐσπούδαζον εἶχαν διακοπεῖ. Τὸ τμῆμα τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ Czerny τοῦ ὁποίου ἤμουν βοηθὸς ἐπρόκειτο νὰ ἐκκενωθῇ. Ἐπειδὴ λοιπὸν αἱ ἐργασίαι τῆς κλινικῆς, ὡς καὶ τοῦ Πανεπιστημίου, εἶχαν παύσει, ἀνεγείγνωσκον πολλάκις τὰς εἰδοποιήσεις τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἰδιωτῶν, ποὺ ἀνεγράφοντο εἰς τὸν πίνακα τοῦ Νοσοκομείου. Μία ἡμέρα εἶδα ὅτι ἕνας γιατρὸς γειτονικῆς κοινότητος ἐζήτει ἀντικαταστάτην του, ἐν ἀνάγκῃ καὶ φοιτητήν, διανύοντα τὸ τρίτον, τούλάχιστον, ἔτος τῶν σπουδῶν του. Παρεῖχετο δωρεὰν τροφή, κατοικία καὶ ἀμοιβὴ ἱκανοποιητική, ὡς ἔλεγεν ἡ ἀγγελία. Ἐσκέφθην τότε νὰ ζητήσω ἐγὼ τὴν θέσιν αὐτὴν διὰ τοὺς μῆνας τῶν διακοπῶν. Ἔτσι θὰ μποροῦσα νὰ ἐξασκηθῶ καὶ πρακτικῶς, προσέτι δὲ καὶ νὰ ἀνακουφίσω κατά τι τὸν βιοπαλαίοντα πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστελλε 85 μάρκα κατὰ μῆνα, ἤτοι τὸ ἓν τέταρτον τοῦ ὅλου μηνιαίου εἰσοδήματός του. Καὶ «ἀμ' ἔπος, ἀμ' ἔργον», ἐροδιασθεὶς μὲ συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐπιμελητοῦ μου, μετέβην εἰς τὸ χωρίον Seckenheim, ὅπου εὗρον τὸν ἰατρὸν Χ., ἐπειγόμενον ν' ἀναχωρήσῃ, ἵνα τελέσῃ τοὺς γάμους του εἰς ἄλλην πόλιν. Μὲ κατέστησεν ἀμέσως ἐνήμερον τῶν ἐργασιῶν του, ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν μου τὴν οἰκίαν του, τὴν βιβλιοθήκην του, τὴν ὑπηρεσίαν του, τὴν ἄμαξάν του, μοῦ ὑπέδειξε τὸν τρόπον τῆς τηρήσεως τοῦ ταμείου καὶ τοῦ ἡμερολογίου, καὶ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἀνεχώρησεν.

Ἔμεινα λοιπὸν μόνος. Ἠσθάνθην τὸν ἑαυτόν μου ὑπερήφανον Νιότι ἐγενόμην ἔτσι ἐξαφνα ἰατρὸς ἐν Γερμανίᾳ ἔχων τόσην πελατείαν, ἰατρὸς ὁλοκλήρου κοινότητος.

Ἕνα ἀπόγευμα ἐσήμανεν ὁ κώδων τῆς ἐξωθύρας, καὶ ὁ θυωρὸς μοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἕνας πελάτης μὲ ζητεῖ. Ἦταν ἕνας χωρικός, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἀπὸ ὀδονταλγίαν καὶ ἐζήτει ἐπιμόνως, νὰ τοῦ βγάλω τὸ δόντι. Κρύος ἱδρὼς μὲ περιέλουσε τότε. Εἶχον παρακολουθήσει παθολογικά, χειρουργικά, μαιευτικά, ἀλλὰ ἀπὸ ὀδοντοϊατρικὴν δὲν εἶχα ἀπολύτως καμμιὰ ἰδέα. Ἐν τούτοις ἐξήτασα χωρὶς νὰ τὰ χάσω τὸ δόντι του, καὶ ἔσπευσα νὰ ἑτοιμάσω δῆθεν εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον ἐνῶ ἦτο ἡ βιβλιοθήκη, ἕνα ἀναισθητικὸν φάρμακον γιὰ τὴν ἀνώδυνο ἐξαγωγὴ τοῦ πονεμένου δοντιοῦ του. Στὴ βιβλιοθήκη ὅμως ἐπῆγα νὰ συμβουλευθῶ σχετικῶς τὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό. Εἶδα λοιπὸν μὲ τρόμον, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν τόσο εὔκολο ὅσο ἐφανταζόμουν. Ἐδιάβασα στὸ λεξικὸ ὅτι γιὰ κάθε ἐξαγωγὴ δοντιοῦ ἐχρειάζετο ὅλως ἰδιαιτέρα κίνησις τῆς χειρὸς καὶ κατάλληλος ὀδοντάγρα. Ἐπέστρεψα εἰς τὸν ἀσθενῆ, ὁ ὁποῖος βογγοῦσε καὶ ξανάδα ποῖο ἀκριβῶς δόντι τοῦ πονοῦσε. Συνεβου-

λεύθην ἔπειτα μὲ περισσότερη ἀγωνίαν τὸ λεξικὸν τοῦ Enlenburg, καὶ ἀφοῦ ἐξετέλεσα μόνος μου ἐν εἴδει γενικῶν δοκιμῶν τὰς ἀπαιτουμένας κινήσεις εἰς τὸν ἀέρα, ἔκαμα τὸν σταυρόμου, ὁπλίσθην μὲ θάρρος καὶ εἰσῆλθον σοβαρὸς εἰς τὸ δωμάτιον, ποὺ εὑρίσκετο ὁ ἀσθενής μου. Ἐκεῖ συμφώνως πρὸς τὴν ὁδηγίαν τοῦ λεξικοῦ κατώρθωσα νὰ τοῦ βγάλω τὸ δόντι μὲ εὐκολία, προκαλέσασαν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ καὶ τὸν θαυμασμὸν ἐμοῦ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου γιὰ τὴν δεξιότητά μου...

Ἔκτοτε, καθ' ὅλην τὴν διαμονήν μου εἰς Seckenheim ἐφήμοσα τὴν μέθοδον τῆς προσφυγῆς εἰς τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο λεξικόν, διὰ τὰς ἑκάστοτε παρουσιαζομένας δυσκόλους περιπτώσεις. Τὸ λεξικὸν ἐκεῖνο, ἐνθυμοῦμαι, τὸ εἶχα Εὐαγγέλιον.

Ὅταν δὲ ἐπανῆλθε μετὰ 4 ἑβδομάδας..... ἀνύμβρευτος ὅμως ὁ ἰατρός, μ' εὐχαρίστησε διὰ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας, ποὺ προσέφερα στοὺς πελάτας του, ἰδίως δὲ εἰς τοὺς πάσχοντας ἐξ ὀδονταλγίας, καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι, καθὼς πολλοὶ τοῦ εἶπαν..., εἶχα ἐλαφρὸ χέρι κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν δοντιῶν.

Ἡ ὀδοντοϊατρική μου αὐτὴ πεῖρα μοῦ ἐχρησίμευσεν ἀργότερα καὶ εἰς τὸν στρατόν, ὅπου ἀνεκούφισα πολλοὺς πάσχοντας ἐξ ὀδονταλγίας, διὰ τῆς ἰδίας μεθόδου τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ὀδόντων. Τὰ δὲ 10 χρυσᾶ εἰκοσόμαρκα τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδοσεν ὁ Γερμανὸς ἰατρὸς ἦσαν ἡ πρώτη ἰατρική ἀμοιβὴ ποὺ ἐπῆρα στὴ ζωή μου!

Ο κ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ὥρα 10η πρωϊνή. Ὁ κ. Σ. Μελᾶς, βρίσκεται στὸ γραφεῖον του. Πρὸς χάριν τοῦ «Μπουκέτου» δέχεται νὰ διακόψῃ γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν μελέτην του, καὶ νὰ μᾶς διηγηθῇ ἕνα ἀνέκδοτον σχετιζόμενον μὲ τὸ ντεμπουτάρισμά του εἰς τὴν φιλολογία.

— Καὶ ἐγώ, ἀρχίζει νὰ μᾶς λέγῃ ὁ κ. Μελᾶς, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ σύγχρονοί μου, συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφοι, τὸ λαν- νιά μου τὸ ὀφεῖλω εἰς τὸν μακαρίτη Γαβριηλίδη. Τὸν Γαβριη- ἀγνώριζα ὅλως τυχαίως. Φίλος κοινὸς μᾶς εἶχε καλέσει σάρι, τὰ σὲ γεῦμα, ὅπου τὴν πρώτην θέσι κατεῖχεν τὰ λίδη τὸν ἦσαν προσφιλέστατα στὸν Γαβριηλίδη. Ἐγὼ εἰς τὸν Πειρ χρόνων, ἀγνωστος. Δὲν εἶχα εἰδῆσι ἐπὶ ψαρια, τὰ ὁποῖα μιαν καμμίαν κλίσιν πρὸς αὐτήν. Αἱ δη- ἡμουν τότε εἴκοσι δ ν ἐπίσης τόσαι ὥστε δὲν κατώρθωνα φιλολογία καὶ δὲν αἰσθαν Γαβριηλίδη! Αὐτὰ ποὺ σᾶς μοσιογραφικαί μου γνώσεις ἦο λος, τὴν ἡμέραν τοῦ γεν- νὰ ξεχωρίσω τὸν Κανελλίδη ἀπὸ τ λέγω συνέβαιναν τὸ 1902. Ὁ κοινὸς φ- ματος, μοῦ εἶπε : πο.

— Θὰ γνωρίσῃς σήμερα ἕνας μεγάλον ἄνθρω ιζεμένος καὶ Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἤμουν συμπ συνδαι- σιωπηλός. Ἔπαθα δὲ μὲ τὸν Γαβριηλίδη, ὅτι ὁ «λογιώτ- τιον τηῶν τοῦ Μπαλζάκ, μὲ τὸν μεγάλον μυθιστοριογράφον, τὸν δ- ἐξέλαβε γιὰ θεότρελλο. Ὁ Γαβριηλίδης ἔμοιαζε σὰν ψαινα, μὲ τὰ πράσινα θολὰ του μάτια καὶ τὴν ψαρειὰ φούντα στὴν φαλάκρα του. Εἰς ὅλα ἦτο ὑπερβολικός. Ἔφθανε κανεὶς νὰ τοῦ ρίξῃ μία ματιὰ γιὰ νὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι δὲν εἶχε ἰδέαν μέτρου. Ἔτρωγε, ἔπινε, ὁμιλοῦσε, ἐγελοῦσε πολύ. Φαίνεται ὅτι τοῦ εἶχα κάνει κάποια ἐντύπωσι χωρὶς νὰ πῶ τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ εἶχα πεῖ ἦτο μιὰ παρατήρησις σχετικὴ μὲ τὴν δικαιοσύνη, «ὅτι, δηλαδή, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ζυγαριὰ ποὺ βαστᾶ ὁ καθένας. Ὁ καθένας γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸν ἑαυτό του μεταχειρίζεται τὴν ζυγαριὰ τοῦ φαρμακοποιοῦ, ἐνῶ γιὰ ὅτι ἀφορᾶ τοὺς ἄλλους, τὴν ζυγαριὰ τοῦ μπακάλη!»

Ἡ φράσις αὐτὴ τοῦ ἄρεσε, καὶ ὅπως ἔκαμνε μὲ ὅλους τοὺς ἀλλους, μὲ διέταξε ν' ἀρχίσω νὰ γράψω ἀμέσως καὶ μάλισα γιὰ τὴν «Ἀκρόπολι», ὅπου ἔγραφαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ἂν καὶ ἤθελα κάτι νὰ κερδίσω, διότι ἤμουν χωρὶς ἐπάγγελμα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, βρέθηκα ἐντούτοις σὲ δύσκολη θέσι. Πῶς νὰ γράψω πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχα ὑπ' ὄψιν μου, καὶ τί νὰ γράφω; Ὁ Γαβριηλίδης διεῖδε ὅτι εἶμαι «γεννημένος μυθιστοριογράφος» ἂν καὶ ἐμένα, εἶπε γνωστόν, ὅτι δὲν μὲ ἀπησχόλησε σχεδὸν καθόλου ἡ μυθιστοριογραφία. Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν εἶχα τίποτε σκεφθεῖ ἢ φαντασθεῖ γιὰ μυθιστόρημα.

— Τί ἔχετε διαβάσει; μὲ ρώτησε τότε.

— Τὰς ἐπιστολὰς περὶ τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ πρίγκηπος Χοχενλόε, τοῦ ἀπήντησα.

Τὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς τὰς εἶχα διαβάσει διότι μόλις εἶχά τελειώσει τὴν θητείαν μου καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ γίνω ἀξιωματικός.

— Θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι τοῦ μυθιστορήματος, μοῦ εἶπε, καὶ ἡ ὑπόθεσις του ἦτο ὅτι δύο κασισοπόται τοῦ Πειραιῶς σκοτώνουν ἕνα νοικοκύρη, ὅτι ἡ ἀστυνομία τοὺς ἀναζητεῖ καὶ τέλος τοὺς ἀνακαλύπτει. Ἐφαντάζετο ὅτι πράγματι μοῦ εἶχε δώσει ὑπόθεσι μυθιστορήματος, ὅταν δὲ ἐγώ, πολὺ συνοφρυωμένος, κατεγινόμην νὰ βρῶ, γιατί, ποὺ καὶ πῶς ἔγινε ὁ φόνος, μιὰ στοιχειώδη πλοκή, μοῦ ἔτεινε τὸ ποτῆρι του καὶ μοῦ εἶπε :

— Θὰ εἶνε ἀριστούργημα, σᾶς λέγω! "Ἐξοχο πρᾶμα, σᾶς βεβαιῶ!

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐδημοσιεύοντο στὴν «Ἀκρόπολι» ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα τὸ ὁποῖα ἦσαν τῆς μόδας, καὶ ὁ Γαβριηλίδης τ' ἀγαποῦσε πολύ! "Ὅταν ἐπέστρεψα στὸ σπίτι μου ἄρχισα νὰ σκέπτομαι ὑπερβολικὰ στενοχωρημένος, πῶς θὰ ἐξοικονομήσω τὴν ὑπόθεσι μὲ ἕνα σπέρμα ἔργου ποὺ ἐγεννᾶτο στὸ μυαλό μου. Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς ἕναν ἄνθρωπον ποὺ μοῦ ἔλεγαν ὅτι ἦτο μεγάλος, ἔπρεπε νὰ διατηρήσω τὸ θέμα του, ἔπρεπε ὅμως ν' ἀκολουθήσω καὶ τὴν δική μου ἐμπνευσι. Γιὰ νὰ συμβιβάσω τ' ἀσυμβίβαστα ἔκανα τὸ ἑξῆς : Ἐξήντλησα τὸ θέμα τοῦ Γαβριηλίδου μὲς τὴν πρώτην ἐπιφυλλίδα, καὶ κατόπιν ἤρχισα τὴν ἀνάπτυξι τοῦ δικοῦ μου. Εἰς τὸ μυθιστόρημα ἐκεῖνο συνέβαιναν τραγικὰ πράγματα. Ἕνα δάσος ἀπὸ ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς μου τοῦ Πειραιῶς μὲ πολιορκοῦσε, καὶ ἔκοβα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, χωρὶς λογαριασμό. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἡ ἀκαταστασία αὐτὴ ἐθεωρήθη νέον εἶδος, καὶ ὁ Χρηστομάνος μὲ συνεχάρη εἰπὼν ὅτι μερικαὶ σελίδες τῶν «Μαύρων Ἀνθρώπων» (ἔτσι ἐλέγετο τὸ μυθιστόρημα), ἐθύμιζαν τὶς «καλλίτερες σελίδες τοῦ Ζολά!» Ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ἡ ἀφόρητη ἀδιοψία τῆς ψευτιᾶς ποὺ εἶχα γι' αὐτὰ ποὺ ἔγραφα καὶ γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔλεγαν οἱ ἄλλοι. Αὐτὰ ποὺ ἔγραφα ἐγὼ τὰ ἐθεωροῦσα τόσο ηλιθιά, ὥστε ὅταν μ' ἐκάλεσαν νὰ μὲ πληρώσουν, μοῦ ἔκανε κατάπληξι πῶς ἐπληρωνόμουν γιὰ τέτοια πράγματα 180 δρ. μηνιαίως! (μισὸς τεράστιος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη). Ἡ ἀπογοήτευσίς μου ἦτο τόση ὥστε μὲ ὤθησε σὲ κάτι ποὺ ἐνθυμοῦνται πολλοὶ συνάδελφοί μου. Ὅλως διόλου ἀδικαιολογήτως παρενέβαλα στὸ μυθιστόρημα, μιὰ σάτυρα προσωπικὴ κατὰ τοῦ Γαβριηλίδου. Ὅταν τὸ εἶδε ὁ Γαβριηλίδης—καὶ ἐδῶ εἶνε τὸ ἀνέκδοτο—μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του καὶ μὲ ρώτησε ποῦ ἦτο τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχα παρεμβάλει ἀδικαιολογήτως στὸ μυθιστόρημα.

— Τὸ πρόσωπο, κύριε Γαβριηλίδη, τοῦ ἀπήντησα, εἶνε γνωστό· δὲν ἐφαντάσθην δὲ ὅτι θὰ ἦτο μεγάλη ἡ βλάβη ἂν ἔβαζα ἕνα ἀδικαιολόγητο πρόσωπο σ' ἕνα μυθιστόρημα ὁλόκληρο ὅλα εἶνε ἀδικαιολόγητα.

Ὁ Γαβριηλίδης εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων μου αὐτῶν γέλασε τόσο δυνατὰ ὥστε τρόμαξα καὶ τὸν ρώτησα τί εὕρισκε τὸ τόσο γελοῖο στὴν ἀπάντησί μου.

— Ὄχι, βρὲ ἀδερφέ, μοῦ εἶπε, δὲν βρίσκω τίποτε τὸ γελοῖο, χάνω ἁπλῶς τὴν..... θεραπεία μου!

Ὡς γνωστόν, μιὰ ἀπὸ τὰς πολλὰς θεραπείας εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβάλλετο ἡ συστηματικώτατα ὁ μακαρίτης ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἦτο καὶ ἡ θεραπεία τοῦ γέλωτος! Κι' ἐγελοῦσε πολύ, ἐγελοῦσε βροντωδῶς, καταρρακτωδῶς.

Ἡ κ. ΚΥΒΕΛΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις κ. Κυβέλη Θεοδωρίδου εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς διηγηθῇ ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο ἀπ' τὴν καλλιτεχνικήν της ζωήν.

— Τὸ 1902, ἤρχισεν ἀφηγουμένη, ἤμαστε τότε μὲ τὸν θίασο τῆς «Νέας Σκηνῆς» τοῦ μακαρίτη Χρηστομάνου, κ' ἀφοῦ δώσαμε μερικὲς παραστάσεις στὴ Θεσσαλονίκη, ὁ Χρηστομάνος σκέφτηκε νὰ πᾶμε στὴν Κωνσταντινούπολι, γιατί ἄγριες φτώχειες ἔδεραν τὸ θίασο. Τὰ λεφτὰ ὅμως δὲ φτάνανε καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ βγάλουμε εἰσιτήρια τρίτης θέσεως ὡς τὴν Ξάνθη. Ἐκεῖ ἐκάναμε δυὸ-τρεῖς παραστάσεις, συγκεντρώσαμε ἕνα μικρὸ ποσὸν καὶ τὸ διαθέσαμε κ' αὐτὸ γιὰ νὰ ταξειδεύσουμε σ' ἄλλη πόλι πειὸ ἐπάνω. Καὶ στὴν πόλι αὐτὴ ἐδώσαμε πάλιν μιὰ—δυὸ παραστάσεις κ' ἔτσι παριστάνοντας καὶ ταξειδεύοντας ἐφτάσαμε τέλος, στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ἀρχίσαμε πῶς θὰ κάνουμε καλλίτερες δουλειές.

Ἐπιστρέφοντας ἀράδυ ἐπρόκειτο ἐκεῖ νὰ παίξουμε τὴν «Κούνια» τοῦ Μπραμ. Ἕνα ... τὴ δῆμος ποὺ πρωταγωνιστοῦσε σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ἀδιαθέτησε ἐξαφνα. Ἡ κ. Γαλάτ... καὶ εἰδοποίησε τὸν Χρηστομάνο, πὼς δὲ θὰρχόταν στὴν παράσταση. Κατόπιν τοῦ ἀπροόπτου αὐτοῦ ὁ Χρηστομάνος μοῦ ἐπρότεινε νὰ παίξω ἐγὼ τὸν ρόλο αὐτόν.

— "Ἀκουσε, Κυβέλη μου, μοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ παίξῃς ἀπόψε, παιδί μου, τὸ ρόλο τῆς κ. Γαλάτη ἐσύ!

Μόλις τάκουσα αὐτὸ μοῦ ἔρθε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι, γιατί τὸ μέρος τῆς Γαλάτη ἦταν μεγάλο κ. λόγῳ τῆς ὥρας—ἦταν 8 τὸ βράδυ ἐγὼ δὲν τὸ ἤξερα οὔτε λέξι. Στὶς δέκα θ' ἄρχιζε ἡ παράστασις...

Ἐπὶ πλέον δὲν ἤθελα νὰ πείσω τὸ ρόλο τῆς Γαλάτη, γιατί δὲν μ' ἄρεσε, δὲ μὲ συγκινοῦσε δόλου. Ὁ Χρηστομάνος ὅμως ἐπέμενε κ' ἔτσι, μὴ μπορῶντας νὰ κάνω ἀλλοιῶς, τοῦ ὑποχώρησα πὼς θὰ παίξω...

Ἔρριξα κατόπιν ὅλων αὐτῶν μιὰ ματιὰ στὸ ἔργο, μὰ εἶδα πὼς δὲν μποροῦσα νὰ ἀποστηθίσω σελίδες ὁλόκληρες. Ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατον.

— Ὅτι βρέξει ἂς κατεβάσει, σκέφτηκα τότε καὶ ὀπλίσθηκα μὲ θάρρος...

Ἄρχισε καὶ ἡ παράστασις.

Στὴν πρώτη καὶ στὴ δεύτερη πράξι τὰ κουτσοκατάφερα. Μὲ βοηθοῦσε ὁ ὑπηρέτης ἀρκετά, μὲ βοηθοῦσαν κ' ἀπὸ τὰ παρασκήνια οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί. Στὴν τρίτη ὅμως πράξι βλέποντας, γιὰ μιὰ συμφορά, πὼς δὲν μποροῦσα νὰ παρακολουθήσω οὔτε τὸν τακτικὸν ἐπιβολέα, οὔτε τοὺς ἐκτάκτους παρασκηνιακοὺς ὑποβολεῖς, ταράχθηκα... Μοῦρθε μιὰ ἔλλειψ κ' ἕνας ἰδρῶτας μ' ἔβρεξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω!...

Ὁ Παπαγεωργίου, ποὺ βρισκόταν μαζύ μου στὴ σκηνή, βλέποντας πὼς ἔσταμάτησα κατελήφθη ἀπὸ ἀγωνία κ' ἄρχισε νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ :—«Λέγε!». Ἐγὼ ὅμως στὴν ταραχή ποὺ βρισκόμουν τοῦ ἀπάντησα :—«Δὲν λέω τίποτε! Δὲν μπορῶ!». Ὁ Παπαγεωργίου κατάλαβε σὲ τί κατάστασι βρισκόμουν καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ἠηδάει τὸν μετοξύ μας διάλογο, προχωρεῖ πειὸ κάτω κ' ἐρωτᾷ :

— Δὲν ὁμιλεῖ, λοιπόν, διὰ τῆς γλώσσης ἡ μήπως;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις, ἂν κ' ἦτιαν μέσα στὸ ἔργο μοῦκαμε αὐτὴ τὴ στιγμή, τόσο ἀστεία ἐντύπωσι ὥστε γύρισα τὶς πλάτες μου πρὸς τὸ κοινόν, κ' ἄρχισα νὰ γελῶ, νὰ γελῶ... Πῶς τελείωσε ἡ παράστασις εἶνε θαῦμα.

Αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτο εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Πιστεύω νὰ σᾶς εὐχαρίστησα... Σᾶς εἶπα, βλέπετε, ἕνα στενόχωρο κομματάκι τῆς ζωῆς μου..

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἀνέκδοτα τῶν κ. κ. Π. Τσαλδάρη, καθηγητοῦ Φωτεινοῦ, Γεωργ. Δροσίνη καὶ Αἰμ. Βεάκη. Ἡ νεότης τοῦ κ. Τσαλδάρη. Τὸ δικηγορικόν του γραφεῖον καὶ ὁ ἐξ Αἰγύπτου βαθύπλουτος. Ὁ κ. Φωτεινὸς καὶ τὸ κυνήγι. Μιὰ κυνηγετικὴ ἐκστρατεία κατὰ τὸ 1923. Στὸ μοναστῆρι τῆς Πέτρας. Ὅπου ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φορὰν ὁ λησταὶ Μπαμπάνης. Τὰ χαλια ἑνὸς ἀποσπάσματος. Ἡ περσινὴ αἰχμαλωσία τῶν κ. κ. Στάη καὶ Τζαμαλούκα. Ὁ κ. Δροσίνης εἰς τὸ Βερολῖνον. Ἡ εὐαίσθητος κυρία τοῦ «καφὲ Μπάουερ». Μία περίεργος σύμπτωσις. Ἡ γερμανικὴ μετάφρασις τῆς «Ἀμαρυλλίδος». Οἱ πρῶτοι στίχοι τοῦ κ. Δροσίνη. Ὁ κ. Βεάκης γιὰ τὸ θέατρο. Πικρίαι καὶ ἀπογοητεύσεις. Ὁ «Μέγας Γαλεότος» τοῦ Ἐτσεγαράϊ καὶ τὸ κοινόν. «Παντρεύεται ἡ Θεοδώρα τὸν κεῦμένο τὸν Ἐρνέστο ;...». Τὸ ντεμποῦτο τοῦ κ. Βεάκη. Διὰ τῆς βίας ἐπὶ τῆς σκηνῆς κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἕνα ὑπέροχον θέαμα

Κατὰ τὰς ἑορτὰς ποὺγιναν στὸ Παρίσι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως τὸ 1888, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μεγαλοπρεπῶν θεαμάτων, οἱ παρευρεθέντες εἰς αὐτὴν ἀντίκρυσαν καὶ τὸ ἑξῆς : Εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως ἀφέθησαν ἐλεύθερες εἰς ὡρισμένην θέσιν, ταυτοχρόνως 50.000 περιστερῶν! Τὴν ἔμπνευσιν τοῦ ὡραίου αὐτοῦ θεάματος εἶχαν αἱ γαλλικαὶ περιστερόφιλοι ἐταιρεῖαι.

* * *

Τὰ ἀνερόβια καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν

Ἂς μὴ παραπονούμεθα. Αἱ δηλητηριάσεις ἡ προερχόμενες ἀπὸ ἀπὸ χαλασμένο τυρὶ εἶνε συχνότατες στὴν Ἀμερική. Μόνον στὴν πολιτεία Ὄχιο ἐσημειώθησαν σὲ λίγο διάστημα 200 περίπου τοιαῦτα κρούσματα, μὴ θανατηφόρα εὐτυχῶς.

* * *

Σκελετοὶ μὲ κεφαλὰς κριῶν!

Στὸ Λίκατερινοσλάβ τῆς Ρωσσίας εὑρέθηκαν μέσα σ' ἕνα τάφο δυὸ σκελετοὶ ἀποκεφαλισμένοι καὶ φέροντες στὴ θέσι τῶν κεφαλῶν των δυὸ κεφαλὰς κριῶν! Κοντὰ στοὺς σκελετοὺς αὐτοὺς εὑρέθηκαν ἐπίσης καὶ ὅπλα, λόγχαι καὶ φαρέτραι πλήρεις βελῶν μετὰ σιδηρῶν αἰχμῶν. Πρόκειται περὶ παναρχαίου τάφου, τὸ εὑρεθέντα δὲ ἐντὸς αὐτοῦ ὅπλα μετεφέρθησαν εἰς τὸ μουσεῖον.

* * *

Ἡ ταχύτης τοῦ φωτός

Ἡ ταχύτης τοῦ φωτὸς εἶνε πολὺ μεγαλείτερη ἀπ' ὅτι πιστεύεται συνήθως. Κατὰ τὸν Φενκὼ ἡ ταχύτης κατὰ δευτερόλεπτον ὑπολογίζεται εἰς 298,000 χιλιόμετρα, κατὰ τὸν Καρνὼ εἰς 298,500, κατὰ τὸν Νιουκόμβ εἰς 299,860, καὶ κατὰ τοὺς Ἰούγκ καὶ Φόρβες εἰς 301, 382.

* * *

Ὁ ἀνώτερος Ἰάπων Ἱερεύς

Στὴν Ἰαπωνία, ὅταν ὁ ἀνώτερος ἱερεὺς εἶνε ἑτοιμοθάνατος, οἱ ἱερεῖς ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀκολουθία του μεταβαίνουν στοὺς ναοὺς καὶ ἀναγγέλλουν στὸν λαὸ «ὅτι ὁ μέγας ἱερεὺς εὑρίσκεται εἰς λόγους μὲ τοὺς ἑπτὰ μεγάλους θεούς, καὶ ὅτι παρακαλεῖ καὶ ἀναβαίνει τὴν ψυχήν του στοὺς κόλπους τοῦ μεγαλειτέρου ἐκ τῶν θεῶν αὐτῶν!» Ἀμέσως δὲ μόλις ἐπέλθῃ ὁ θάνατος, τὸ πτῶμα τοῦ μεγάλου ἱερέως ἐκτίθεται δημοσίᾳ ἐπὶ ἐπισήμου κλίνης καὶ καλύπτεται διὰ πέπλου ἀπὸ ἕνα τῶν ἱερέων. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ πέπλος ἀφαιρεῖται, ἀπὸ τὴν κλίνην δὲ εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγων δευτερολέπτων εὑρίσκετο ὁ νεκρός, σηκώνεται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τῆς ἀκολουθίας τοῦ μακαρίτου, ὅστις καὶ τὸν διαδέχεται στὸ ἀξίωμά. Πῶς γίνεται ἡ ἀντικατάστασις αὐτή; Πῶς στὴ θέσι τοῦ πτώματος ἐξφυτρώνει ἕνας ἱερεύς; Ἁπλούστατα, ἡ κλίνη ποὺ τοποθετεῖται τὸ πτῶμα ἔχει δυὸ κινητοὺς πάτους. Στὸν ἕνα μπαίνει ὁ ἱερεὺς ποὺ θὰ διαδεχθῇ τὸν θανόντα ἀνώτερον ἱερέα καὶ τὴν στιγμὴν ποὺ νεκρὸς καλύπτεται διὰ τοῦ πέπλου γίνεται ἡ ἀντικατάστασις διὰ μηχανισμοῦ τινος. Ὁ νεκρός, δηλαδὴ πέφτει στὴν κάτω θέσι τῆς κλίνης κ' ἔρχεται ἀπ' ἐπάνω ὁ ζωντανὸς ἱερεύς, ὅστις καὶ παρουσιάζεται πρὸ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον πιστεύει, ὅτι ὁλα αὐτὰ γίνονται θελήσει Θεοῦ καὶ προσκυνεῖ τὸν ἀντικαταστάτην, νομίζοντας πὼς αὐτὸς εἶνε ὁ πρὸ ὀλίγου νεκρὸς ἀνώτερος ἱερεύς, ὅστις ἀνεκαινίσθη εἰς τοὺς κόλπους τῶν θεῶν καὶ ξανάνειωσε!

Ὁ Συλλέκτης

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Ἡ πλέον ἀκαταγώνιστη συνομιλήτρια ποὺ μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανείς, ἴσως γιατὶ δὲν ἔχει διατμήσει πολὺ ἀκριβὰ—καὶ δικαίως—τὴν ταρίφα τῆς συντροφιᾶς της. Κατ' ἀρχὴν δὲν πηγαίνει οὔτε λαμβάνει μέρος σὲ κοσμικὲς δεξιώσεις, ἐπισκέψεις κ.λ.π. Ἐξαίρεσις γίνεται ὅταν εἶνε ἀπολύτως βεβαία ὅτι ἡ συντροφιὰ εἶνε τοῦ γούστου της, ἄρα ἀπολύτως εὐχάριστη καὶ ἰκανοποιητική. Ἡ φυσιογνωμία της ἐλκυστικὴ, προσπλαντίζει ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον. Εἶνε περιζήτητος παντοῦ, καὶ ἡ ἐυφάνισίς της γιορτάζεται πάντοτε μὲ ἐνθουσιασμό. Τελευταίως τῆς ἀπεδόθη ὁ τίτλος τῆς πυργοδεσποίνης, διότι ἔχει κατορθώσει νὰ πηγαίνουν ὅλοι στὸ σπίτι της νὰ τῆς καθυποβάλλουν τὸν θαυμασμό τους. Ἡ αἴθουσα ποὺ δέχεται μὲ πολὺ γοῦστο διασκευασμένη καὶ ἡ παρέα ποὺ βρίσκει ὁπωσδήποτε δὲν ὑπάγεται εἰς μέσον ὅρον ἡ ἀνήκει στὴν ὀτ-ἐκὸλ τῆς σπουδῆς, φιλολογίας, κριτικῆς, καὶ τέχνης καὶ εἶνε ἀπολύτως εὐτράπελη, κοσμικὴ, χιουμοριστικὴ, καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ στὰ δύο εἴδη θριαμβεύει εἰς ἐπιτυχίαν, πνεῦμα, χιοῦμορ ἡ ἀνωτέρω ὡραία Ἀθηναία.

Ἡ Μονταὶν

*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Χορὸς—Ρεβεγιὸν τὴν παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους παρὰ τῷ Ἄγγλῳ νανάρχῳ καὶ τῇ κυρίᾳ Τάουζεντ. Προηγήθη γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἀγγλικῆς ἀποστολῆς μετὰ τῶν κυριῶν των, ὁ Πρέσβυς τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ κ. Λώχλιν, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἡ κ. Ρούφου, ὁ ναύαρχος κ. Μπότασης, ὁ ναύαρχος καὶ ἡ κ. Λοπρέστη συμπαθεστάτη μὲ μαῦρα.

— Παρευρέθησαν ὁ Πρέσβυς τῆς Ἰαπωνίας καὶ ἡ κ. Ὀκκάμα, ὁ Πρέσβυς τῆς Γερμανίας καὶ ἡ κ. ντὲ Σέν, ὁ Στρατηγὸς καὶ κ. καὶ Δὶς Ζιρόρ τουαλέττα σωμόν, κ. καὶ κ. Ντεσάρμ, κ. καὶ κ. Λεπετί, καὶ πολλὰ μέλη τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς μετὰ τῶν κυριῶν των, κ. Καποδίστρια, κ. Δ. Φωκᾶ, τουαλέττα τυφονοὺζ λαμέ, κ. Ν. Μακκᾶ τουαλέττα κομψὴ λευκὴ παγιεττέ, κ. Α. Λεοντοπούλου χαριτωμένη μὲ τουαλέττα σωτρὸν καὶ ἀσημένιες δαντέλλες, κ. Λ. Ψύλλα πολὺ εὔμορφη μὲ τουαλέττα κόκκινη ζωρζέτ, κ. Π. Βούλγαρη ρὸζ συκλαμέν, κ. Οἰκονόμου πολὺ εὔμορφη μὲ κόκκινα, Δὶς Λέλα Ἀντωνοπούλου τουαλέττα μπλὲ περβάνς, Δὶς Κυριακίδη μαῦρα.

— Πολλὲς κυρίες τῆς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς μεταξὺ τῶν ὁποίων μιὰ πολὺ εὔμορφη κομψοτάτη μὲ μαῦρη τουαλέττα, καὶ οἱ κ. κ. Δ. Οἰκονόμου, Σκάρπας, Λεοντόπουλος, Δενμπτύς, Ψύλλας, Φωκᾶς, Ἀλεξανδρῆς, Ἰμελλεν, Ἀντωνόπουλος, κτλ.κτλ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ι. Παπαγιαννοπούλου. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. καὶ κ. Κ. Δόσιου, κ. Μομφερράτου, κ. καὶ κ. Παπαδημητρίου, κ. Καραγιαννίδη, κ. Ζίννη, κ. Θεοχάρη, κ. Μορέλλα, κ. καὶ Δὶς Μεζίκη, κ. καὶ κ. Διαλέττου κ.λ.π.

— Προχθὲς ἐσπερὶς παρὰ τῇ κ. καὶ τῷ κ. Λευΐ. Μπακαρᾶς καὶ ρόσυτ ἦσαν αἱ κυριώτεραι ἀτραξιόν. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. καὶ Δὶς Μπέμπη. κ. καὶ Δὶς Τριανταφυλλάκου, κ. Ε. Τριανταφυλλάκου, κ. καὶ κ. Ἀντύπα θαυμασία τουαλέττα παριζιάνικη βελοῦδο ἰβουάρ κεντημένο στράσς.

— Τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς δεξίωσις—χορὸς Μπακαρᾶς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δαλῆ—ὡραιοτάτη μὲ τουαλέττα λευκὴ ζωρζέτ περλέ. Κυλικεῖον θαυμάσιον ποὺ κατέλῃξεν τὰς πρωϊνὰς ὥρας σὲ σουπὲ πολὺ φίνο.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων, ὁ κ. καὶ κ. Ἀθανασιάδη τουαλέττα μάρ, κ. Ἰατρίδου μαῦρη βελουδένια τουαλέττα, ὁ κ. καὶ κ. Παῖκου, ὁ κ. καὶ κ. Ἀγγελιδάκη κομψὴ τουαλέττα ζωρζέτ μπλὲ-ρουά καὶ ἀσημένιες δαντέλλες, ὁ κ. καὶ κ. Ἀγγελοπούλου τουαλέττα ρὸζ-πραλίνα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐσπερινὴ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Λ. Ρούφου.

*— Παρέστησαν ὁ Πρέσβυς τῆς Γερμανίας καὶ ἡ κ. ντὲ Σὲν τουαλέττα μπλὲ λαβὰντ, ὁ κ. καὶ κ. Δ. Καψάλη τουαλέττα μπλὲ-ρουά, κ. Καποδίστρια, Δὶς Βούρου πράσινη νὶλ μὲ δαντέλλες, κ. καὶ κ. Ζιρόρ, κ. καὶ Δὶς Τάουζεντ σιφὸν ἐμπριμέ, κ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ

Τῆς *ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ*

Ἀργὰ ἀργὰ καὶ ἄσκοπα περπατοῦσεν ὁ ζωγράφος Μαυρίκιος μέσα στὸ πυκνόφυλλο δάσος. Σταμάτησεν ἡ βροχὴ· ἀλλ' ἀπὸ φύλλο σὲ φύλλο κυλοῦσαν ἡ σταλαγματιὲς καὶ ἀκούγονταν ἐλαφρὰ 'σάν τὸν ἦχο τῆς βρυσούλας ποὺ κοντεύει νὰ στερέψῃ καὶ στάζει μέσα στὴ μισογεμισμένη δεξαμενή. Ἀπὸ βαθειὰ ὁ σκοτεινιασμένος δρόμος ἀπλώνουνταν καὶ τελεῖωνε σὲ νοτισμένο καὶ βαθυπράσινο ἀνοιγμα. Τί γλυκειὰ καὶ διαλεχτὴ πρασινάδα!

Ὁ Μαυρίκιος ἀγαποῦσε τὸ βασίλεμα τῆς ἡμέρας, ὕστερ' ἀπὸ τὴ βροχή, ὅταν ὁ ἥλιος δὲν φαίνεται, κι' ἕνα σταχτερὸ χρῶμα, ἀγκαλιάζει κάθε ἀντικείμενο, καὶ θολώνει κι' ἀπαλαίνει τὶς γραμμές τους. Προχωροῦσεν ἡσυχα κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καὶ ἀπὸ μιὰ νέα ὁμορφιὰ ξανοίγοταν 'στὰ μάτια του, κ' ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ὅλον γεμάτον ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ θαυμασμὸ τῆς φύσεως.

Ἔφθασεν ἔτσι στὸ ἄνοιγμα, καὶ κύτταξε τριγύρω του: Τὸ χορτάρι πράσινο ἔλαμπε. Τὰ φυλλαράκια τῶν χαμοδένδρων ἐγυάλιζαν πλυμένα ἀπὸ τὸ νερό. Ἐσταματῆσε γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα, γιὰ νὰ νοιώσῃ καλλίτερα, γιὰ νὰ χορτάσῃ τὸ νοτισμένο δάσος ποὺ ἔτσι βαθειὰ-βαθειὰ ἰσκιωμένο ἀφίνει πειὸ ζωηρὴ καί, πῶς νὰ τὸ εἰπῶ, πειὸ ἀνθρώπινη ἐντύπωσι, παρὰ ὅταν ἁπλώνεται ἡλιοφώτιστο, καὶ δείχνεται στὴν ἡμέρα μὲ ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια.

Μεσ' ἀπὸ τὰ λεπτοκαμωμένα χαμόκλαδα φαίνεται τώρα ἕνα μικροκαμωμένο καὶ γοργοκίνητο κορμί. Μ' ἐλαφρὸ βῆμα σιμώνει, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν Μαυρίκιο ποὺ κυττάζει ἀκίνητος γύρω του. Δυὸ βήματα μακρυὰ του τὸν βλέπει ξαφνικὰ ἡ λυγερὴ καὶ ξαφνιάζεται κι' ἀπὸ τὸ δεμάτι ποὺ κρατᾶ στὸ κεφάλι της πέφτουν μερικὰ κλαδάκια.

— Μ' ἐτρόμαξες, λέει καὶ χαμογελᾷ, καὶ τὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια λάμπουν γελαστὰ κάτω ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλιά της.

Τὴν ἐκύτταξε ἄφωνος. Ἡ χαριτωμένη κόρη μὲ τὸ χαρούμενο πρόσωπο, τὸ δάσος μὲ τὰ χρώματά του, ἐσυμφωνοῦσαν ἁρμονικώτατα, καὶ τὴν ἁρμονία τους δὲν μποροῦσαν νὰ εἰποῦνε τὰ λόγια.

— Στάσου αὐτοῦ, τῆς λέει, θέλω νὰ κάμω τὴν εἰκόνα σου.

Ἡ κόρη ἔκαμε νὰ σιάξῃ τὰ μαλλιά ποὺ σκέπαζαν τὸ μέτωπό της, ἀλλὰ μ' ἕνα γνέψιμο τὴν ἐμπόδισε.

— Στάσου ὅπως εἶσαι.

Ἐκάθισε σὲ μιὰ πέτρα, καὶ γρήγορα γρήγορα ἐπῆρε τὸ σχέδιο καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κόρης.

Ἦταν χωριατοπούλα, ἀλλὰ λεπτὴ καὶ λιγνόψηλη, ὅπως εἶνε τὰ κοριτσάκια, προτοῦ νὰ γεμίσουν καὶ ν' ἀνοίξουν ὁλανθισμένα. Τὰ μάτια της, γυναίκας μάτια καὶ τὸ χαμόγελό της, χαμόγελο παιδιοῦ.

— Πόσων χρονῶν εἶσαι; ρώτησεν ὁ ζωγράφος ἐκεῖ ποὺ ἔσκυβε στὴ δουλειά του.

— Σὲ λίγο θὰ κλείσω τὰ δεκαπέντε.

— Πότε κι' ὅλα! Σὲ εἶχα ἰδῇ πολὺ μικρούλα, εἶνε τώρα τρία χρόνια.

— Ἤμουν πολὺ μικρούλα, λέγει γελῶντας,—ὡραῖο, δυνατὸ κι' ἐλεύθερο γέλιο—ἀλλὰ μεγάλωσα γοργά, καὶ τοῦ ἀϊ Γιαννιοῦ θάχω ἀγαπητικό.

— Γιατὶ τοῦ ἀϊ Γιαννιοῦ; κ' ἐσταμάτησε γιὰ νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Γιατὶ τότε μοῦ χρειάζετ' ἕνας νὰ χορέψω μαζῆ του γύρω 'στὴ φωτιά.

Τὴν κύτταξε! Ἐκεῖνο τὸ καθάριο μέτωπο, τἀδολα μάτια, τὸ παιδιάτικο στόμα ἤταν γραφτὸ νὰ τὰ χαρῇ ἕνας χονδρὸς χωριάτης! Ὁ Μαυρίκιος ἔνοιωθε βαθειὰ στὴν καρδιά του τὰ κεντήματα τῆς ζήλιας.

— Μὲ θέλεις γι' ἀγαπητικό σου; τῆς λέγει ξαναρχίζοντας τὸ ζωγράφισμα.

— Μπᾶ! τοῦ λόγου σου εἶσαι κύριος. Ἐγὼ εἶμαι χωριατοπούλα· τὰ τίμα κορίτσια δὲν ἀκοῦν τὰ λόγια τῶν κυρίων.

Ὁ νέος δὲν εἶπε τίποτε.

— Δὲν βλέπω πειὰ· θέλεις νὰ γυρίσῃς αὔριο στὸ ἴδιο μέρος, ὀλίγο γρηγορώτερα; τὴν ρώτησε σὲ λίγο.

— Γιὰ τὴν εἰκόνα μου;

— Βέβαια.

— Θὰ ξαναγυρίσω. Καλὴ νύχτα, κύριε.

Ἐφορτώθηκε τὸ δεμάτι κ' ἔφυγε, κι' ἀφανίστηκε μέσ' στὸ παχὺ σκοτάδι κάτω ἀπὸ τὸ θόλο ποὺ ἔπλεκαν οἱ κασταν̓ιές.

Ὁ Μαυρίκιος γύρισε στὸ σπίτι του κι' ὅλο συλλογίζοταν τὴν ξανθόμαλλη λυγερή. Πολλὲς φορὲς τὴν εἶχε ἰδεῖ, ἀλλὰ πάντα τὴν ἔβλεπε σὰν καλλιτέχνης. Καὶ τώρα... τώρα ἔνοιωθε πὼς τὴν ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ζηλιάρας τῆς ἀγάπης. Ἀτελείωτη τοῦ φάνηκεν ἡ νύχτα κι' ἀπέραντη κ' ἡ ἄλλη 'μέρα καὶ πρὶν ἔρθ' ἡ ὥρα, βρισκόταν 'στὸ δάσος, στὸ ἴδιο μέρος.

Κι' ἄρχισε μόνος νὰ δουλεύῃ τὴ ζωγραφιά του, κι' ὅταν ἔφθασεν ἡ κόρη, κάπως ἀργά—ἤξερε λιγάκι κι' ἀπὸ νάζια—κι' ὅταν ἀντίκρυσε τὴν εἰκόνα τὰ ἔχασε.

— Ἐγὼ εἶμαι αὐτή; λέει. Μοῦ τὴ δίνεις;

— Ὄχι. Ἀλλὰ θὰ σοῦ κάμω μιὰν ἄλλη μικρούλα, ἐπίτηδες γιὰ σένα.

— Κι' αὐτὴν ἐδῶ τί θὰ τὴν κάνῃς;

— Αὐτὴ θὰ πάῃ 'στὸ Παρίσι, θὰ βαλθῇ σὲ μιὰ μεγάλη κορνίζα, θὰ κρεμαστῇ 'σ' ἕνα ὡραῖο σαλόνι, κι' ὅλος ὁ κόσμος θὰ μαζώνεται νὰ τὴ βλέπῃ.

— Ἄ! ξέρω· τὴν ἔχεις γιὰ τὴν Ἔκθεσι.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Ἀπὸ μερικοὺς ζωγράφους ποὺ ἔρχονται καὶ κάθονται 'στὸ χωριό μας καὶ μᾶς λένε πὼς δουλεύουν γιὰ τὴν ἔκθεσι. Ἀλλὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ποτὲ δὲ μοῦκαμε τὴν εἰκόνα μου.

Γλυκὰ γλυκὰ χαμήλωνε ἡ 'μέρα. Ὅπως καὶ χθὲς ὁ Μαυρίκιος ξαναηῦρε τὰ γλυκὰ καὶ λεπτὰ χρώματα ποὺ τὸν ἐμάγευαν, καὶ μ ὅλη του τὴν καρδιὰ ἐπροχωροῦσε κ' ἐστόλιζε μ' αὐτὰ καὶ συμπλήρωνε τὴ χαριτωμένη τὴν εἰκόνα του.

Πολλὲς φορὲς ἀκόμα τὴν ξανάειδε τὴ χωριατοπούλα, ἀκόμα καὶ στὸ ἐργαστῆρι του.

Ἐβάλθηκε νὰ τὴν κάνῃ ἀριστούργημα τὴν εἰκόνα. Ἤταν ζωγράφος ξακουστός, δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκη ἀπὸ ὄνομα, καὶ ὅμως ἦτον βέβαιος πὼς μιὰ τέτοια εἰκόνα θὰ ὕψωνε τὴ φήμη του 'στὰ μεσουράνια.

Καὶ τὴν ἐτελείωσε κ' ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργο του, κ' ἦρθεν ὁ χειμῶνας, κι' ἔμεινεν ἐρωτευμένος μὲ τὸ πρωτότυπο, μὲ τὴ μικρὴ χωριατοπούλα.

Τὴν ἀγαποῦσε, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τῆς τὸ εἰπῇ, καὶ δὲν τοῦ ἔρχονταν νὰ μαράνῃ τὸ λουλουδὶ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ ταῖρι του. Ἀλλὰ τὴν ἀγαποῦσε, κ' ἐβασανίζοταν, μόλις ἐσυλλογίζοταν τὸ χωρισμό. Ἡ μικρούλα δὲν εἶχε κανένα χάρισμα ἀπὸ κεῖνα ποὺ κάνουν εὐτυχισμένη τὴ ζωή. Οὔτε τὸ βαθὺ αἴσθημα, οὔτε τὴν ἀφοσίωσι ποὺ κάνει ὅλα νὰ τὰ λησμονοῦμ' ἐμπρός της, οὔτε τὸ πάθος ποὺ κάνει ὅλα νὰ τὰ συγχωροῦμε. Δροσᾶτο ἀγριολούλουδο, χωρὶς μεγάλη προκοπή, χωρὶς μεγάλα ἐλαττώματα. Ὁ Μαυρίκιος ἐγνώριζε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καμῇ 'δική του, ὅμως ἐλάτρευε τὸ γραμμένο κορμί της, ποὺ τὸ σκέπαζαν σεμνὰ ἡ δίπλες τοῦ φορέματος, χωρὶς νὰ τὸ σφίγγουν, νὰ τὸ χαλοῦν. Ἀγαποῦσε τὰ μεγάλα της μάτια, τὸ γελαστό της στόμα, τὰ ξανθά της μαλλιά, ποὺ ποτὲ δὲν τὰ ἔσιαζε, τὸ μανδηλάκι της λοξὰ κομποδεμένο ἐπάνω 'ς τὸ στῆθος, ὅλα τ' ἀγαποῦσε, καὶ γι' αὐτὸ μὲ τόση λύπη ἔφυγε. Πάντα κανεὶς πονεῖ ποὺ φεύγει, ἀπὸ 'κεῖ, ποὺ δὲν ἐλπίζει νὰ ξαναγυρίσῃ. Τὶ κρίμα ν' ἀφίνῃς πίσω ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ ζωή σου, ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ θὰ χαθῇ χωρὶς ν' ἀφίσῃ σημάδι!

Ἔφυγε κ' ἔπῃρε μαζὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ μπροστὰ τοῦ ἐπέρασε τὶς καλλίτερες ὧρες τοῦ χειμῶνα, κι' ὅλο τὴν ἐσυγύριζε κι' ὅλο τὴν ὡμόφαινε.

Μοῦ χρειάζεται νὰ χορέψω μαζὶ του

Τὴν ἐθαύμασαν τὴν εἰκόνα Οἱ κριτικοὶ ἐκήρυξαν ἐνθουσιασμένοι ὅτι τέτοια πρόσωπα δὲν εὑρίσκονται 'στὴ γῆ, καὶ μονο τὰ γεννοῦν τὰ κεφάλια τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ζωγράφων ἡ φαντασίες. Ὁ Μαυρίκιος τ' ἄκουε καὶ χαμογελοῦσε καὶ σὲ κανένα δὲν ἔλεγε τὸ μυστικό του.

Τοῦ ἐπρόσφεραν σημαντικὰ ποσὰ γιὰ νὰ τὴν ἀγοράσουν. Πρώτη φορὰ θὰ πωλοῦσε ζωγραφιά του τόσο ἀκριβά. Ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ τὴν πουλήσῃ· δὲν ἄρησε οὔτε νὰ πάρουν ἀντίγραφα. Ἀφοῦ αὐτὸς ἀπὸ ὅλη ἐκείνη τὴν ἐμμορφιὰ μόνον τὴν εἰκόνα της ἐξουσιάζεν, ἐννοῦσε νὰ τὴν ἐξουσιάζῃ μόνος του.

Μὲ τὸ φθινόπωρο ξαναγύρισε στὸ χωριό. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὴν ζωγράφισε, δυὸ φορὲς ἐγύρισε ὁ Ἀϊ Γιάννης καὶ δυὸ φορὲς τριγύρω στὶς φωτιές του ἐχόρεψαν χαρούμενοι. Κ' ἔτρεχεν ὁ νοῦς του στὴ νιὰ καὶ θλιβερὰ χαμογελοῦσε ὅταν συλλογιζόταν πρὸ τάχα παλληκάρι νὰ τὴ διάλεγε γιὰ ταῖρι της στὸ χορό.

Μόλις ἔφθασε, ἡ πρώτη του φροντίδα ἤταν νὰ πάῃ στὸ δάσος νὰ χωθῇ στὶς καστανιές, νὰ φέρῃ γύρω τὸ μακρυνὸ μονοπάτι. Ἐβασίλευεν ὁ ἥλιος, ἀλλὰ τὸ δάσος δὲν ἐμύριζε, σὰν τότε. Κεχριμπαρένιες ἀχτίνες τὸ περνοῦσαν, ἔτρεμαν ἀπάνω στὰ φύλλα, κ' ἔπαιζαν κάτου στὰ πόδια του.

Μὲ τὴ μυρουδιὰ τῶν ξηρῶν φύλλων ἕνα πλῆθος ἀναμνήσεις, λίπες καὶ πίκρες τὸν ἐστένευαν καὶ τὸν ἔγερναν σὰν ἀπελπισμένο. Ἔφθασε στὸ ἄνοιγμα τοῦ δάσους κ' ἐκάθησε στὴν ἴδια θέσι ποὺ ἐδῶ καὶ δεκαοχτὼ μῆνες ἐσχεδίασε τὴν εἰκόνα ποὺ εἶχε μεγαλώσει τόσο τὴ φήμη του. Καὶ τοῦ ἐφαίνοταν πὼς τὸν ἐγελοῦσε κ' ἡ κρύα πέτρα γιὰ τὰ βάσα 'α του!

— Μιὰ χωριατοπούλα, σκεφτόταν. Θὰ μ' ἀγαποῦσε, φτάνει νὰ ἤθελα. Κι' ἄλλες ἀγάπησαν ζωγράφους καὶ τοὺς ἀκολούθησαν στὸ Παρίσι, κ' ἔπειτα χάθηκαν μέσα στὴ μεγάλη χώρα, χωρὶς νὰ ἀλυσσοδέσουν ἐκείνους ποὺ τοὺς ἔμαθαν τί θὰ εἰπῇ τέχνη καὶ τί θὰ εἰπῇ ζωή.... Ἀνόητος ὅποιος θυσιάζει σὲ ὄνειρα τἀληθινὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου: τὴν ἀγάπη, τὴ δόξα, τὰ πλούτη!

Ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔπαιρνε τέτοιο παράπονο, νὰ καὶ ξαγναντεύει τὴν κόρη, τὴν παλιά του ἀγάπη. Εἶχε μεγαλώσει, ἔγινε σωστὴ γυναῖκα. Δὲν ἦτο μόνη της· ἕνα χωριατόπουλο στὸ πλευρό της τὴν ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸ μικρὸ δάχτυλο. Ὡμορφος λεβέντης ἀλήθεια, γερός, καλοθρεμμένος, καὶ καλοντυμένος γιὰ χωριάτης. Ἔγεροντε κατὰ τὸ μέρος της κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἐσρούγιζε μὲ τὰ χείλη του τὸ δαχρυβρεγμένο μάγουλό της.

Μόλις εἶδαν τὸ Μαυρίκιο, ἐσταμάτησαν, κιὶ τὰ ἔχασαν.

— Νὰ γιὰ ποιὸν δὲ μοῦ βάσταξε νὰ πειράξῃ τὸ λουλουδὶ, ἐστοχάσθηκε.

Κ' ἐλεεινολογοῦσε τὴν ἀνοησία του. Ἔξαφνα ἡ κόρη τοῦ μιλεῖ μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα:

— Κυριε, δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ στεφανωθοῦμε! Ἐγὼ εἶμαι φτωχή, αὐτὸς κάτι ἔχει, ἀλλὰ ἡ μητέρα του δὲ μὲ θέλει, καὶ τὸν φοβερίζει πὼς θὰ τὸν κάμῃ ἀπόπαιδο.

— Καὶ τοῦ λόγου σου, εἶπε μὲ εἰρωνία ὁ Μαυρίκιος, δὲν θέλεις νὰ γίνῃς ἀπόπαιδο.

— Θεὸ; φυλάξῃ! ἀποκρίθηκε ὁ ἀγαπητικός. Πῶς θὰ ζήσουμε!

— Πολὺ σωστά! σᾶς λυποῦμε, καϋμένα παιδιά.

Ἐτράβηξαν τὸ δρόμο τους. Ὁ Μαυρίκιος βρέθηκε μόνος, ἐκράτησε μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι, κ' ἔμεινε συλλογισμένος γιὰ πολλὴν ὥρα.

Ἐπέταξε τὸ ὄνειρο. Ἀπὸ τὴ γοργοκίνητη λυγερὴ τίποτε δὲν εἶχεν ἀπομείνει σ' ἐκείνη τὴ χωριάτισσα, ποὺ κι' ἂν ἤταν ἔμμορφη ἐκόντευε νὰ γίνῃ μιὰ πρόσυχη γυναίκα σὰν τὶς ἄλλες.

— Ἔτσι χάνονται τὰ ὄνειρά μας! εἶπε κι' ἐσηκώθηκε· τὸ μόνο ποὺ δὲν χάνεται εἶνε νὰ κάνουμε καμμιὰ φορὰ τὸ καλό.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔγραψε στὸ Παρίσι καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τῆς χωριατοπούλας.

— Ἐπούλησα τὴν εἰκόνα σου, τῆς λέγει μπροστὰ στὴ μητέρα της, ποὺ τὸν ἄκουεν ἄλαλη. Μοῦ τὴν ἐπλήρωσαν πολὺ ἀκριβά, μὲ βιὸ ὁλόκληρο. Σοῦ τὸ φέρνω, δικό σου εἶνε, γιὰ νὰ πάρῃς ἐκεῖνον π' ἀγαπᾷς.

Henry Greville

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στὴ συνοικία Ψυρρὴ ἕνα τρυφερὸ ἀνδρόγυνο εἶχεν ἔρθει στὰ χέρια καὶ δέρνονταν. Ἕνας παππᾶς ποὺ παρακολουθεῖ τὴν σκηνὴ παρακαλεῖται ὑπὸ τῶν γειτόνων νὰ χωρίσῃ τοὺς διαπληκτιζομένους. Ἀλλ' ὁ σεβάσμιος πατὴρ δὲν ἐννοεῖ νὰ ταραχθῇ. —Λὲν ἠξεύρετε, ἀπαντῷ, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον λέγει: «Οὓς ὁ Θεὸς συνέζευξεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω»!

***

Ὁ κατηγορούμενος εἶνε κουτσός.

Πρόεδρος.— Καὶ ποὺ ἐστηρίζεσο, κατηγορούμενε, ὅταν προσέβαλλες τὴν τιμὴν τοῦ κ. Μ;....

— Στὰ δεκανίκια μου, Κύριε Πρόεδρε!...

***

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν.

— Λοιπόν, Σοφία, πάλι καινούργιο φόρεμα ἔκανες;

— Μάλιστα, κυρία· μὰ καὶ σεῖς ἐκάματε καινούργιο.

— Ναί, μοῦ τὸ ἔκαμε ὁ ἄντρας μου.

— Μὰ καὶ τὸ δικό μου μοῦ τὸ ἔκανε... ὁ ἄντρας σας!...

***

Μεταξὺ δύο λωποδυτῶν.

— Τί; σὲ ἀθώωσε τὸ δικαστήριο;

— Βέβαια. Ὁ δικηγόρος μὲ ὑπερασπίσθηκε τόσο καλά, ποὺ.... τί νὰ σοῦ πῶ, αἰσθάνομαι τύψιν συνειδήσεως γιατὶ τοῦ πῆρα τὸ δαχτυλίδι του τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦδωκε τὸ χέρι γιὰ νὰ χωρισθοῦμε!

***

Πρὸ τοῦ κλωβοῦ τοῦ λέοντος εἰς τὸ θηριοτροφεῖο.

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγο:

—Τί θάλεγες, ἄντρα μου, ἂν ἔξαφνα ἔβγαινε τὸ λιοντάρι καὶ μ' ἄρπαζε σὰ δόντια του;

— Θὰ τοῦλεγα: «Καλὴ ὄρεξι!»

Ὁ Κατεψυγμένος

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Μέσ' 'ς τὴ βροχὴ τῆς ἄνοιξης ἂν κάποτε τυχαίνῃ
ὁ ἥλιος ἀπ' τὰ σύννεφα γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ βγαίνῃ,
ἐνῷ θυμώνει ὁ οὐρανὸς καὶ βρέχει βρέχει ἀκόμα,
ὁ ἥλιος χύνει μὲ χαρὰ τ' ὁλόχρυσό του χρῶμα
καὶ τὴν κλαψιάρα τὴ βροχὴ ὁλόχρυση τὴν βάφει
'σὰν νὰ γεννᾷ τὸ σύννεφο ἀναλυτὸ χρυσάφι...
Ἔτσι κ' ἐγὼ 'ς τὴν ξενητειὰ ποὺ μένω μακρυά σου
κλαίω' ὅπως κλαίει τὸ σύννεφο καὶ κάποτε, φαντάσου,
ἐκεῖ ποὺ γράφω καὶ παιγνῶν λόγια γλυκὰ ἀπ' τ' αὐτί μου
τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια σου κυλοῦνε 'ς τὸ χαρτί μου.
Μὰ ξάφνου μέσα 'ς τὴν καρδιὰ προβάλλ' ψεῦτρα ἐλπίδα
καὶ χύνει ἀπὸ τὰ μάτια σου ὁλόχρυση ἀχτίδα
καὶ γίνονται τὰ δάκρυα κ' οἱ στίχοι χρυσωμένοι...
ὅπως χρυσώνετ' ἡ βροχὴ ὅταν ὁ ἥλιος βγαίνῃ.

II

Θέλεις νὰ ξέρῃς πῶς περνῶ ἐδῶ στὰ ξένα ποῦμαι;
Ὅτι καινούργιο κι' ἂν ἰδῶ ἐσένανε θυμοῦμαι·
μέσ' 'ς τὼν ἀνθῶν τὶς μυρωδιές, 'ς τῆς μουσικῆς τοὺς ἤχους,
μέσ' 'ς τὶς εἰκόνες τοῦ Βὰν-Ὰκ, μέσ' 'ς τοῦ Κοπὲ τοὺς στίχους,
μέσ' στὰ μεγάλ' ἀγάλματα, μέσ' στὰ τρανὰ παλάτια
θαρρῶ πὼς βλέπω, ἀγάπη μου, τὰ φωτερά σου μάτια...
Κάποτε τρέχω μοναχὸς σὲ λευκωμένα δάση
ποὺ ἔχουν μὲ δέντρ' ἀτέλειωτα τὸν οὐρανὸ σκεπάσει
κ' ἡ χλοὴ καταπράσινη, πυκνὸ τὸ χορταράκι
'μοιάζει χαλὶ ὅπου ζητᾷ χανούμισσας κορμάκι.
Μὰ ἐνῷ θαυμάζω ὁλόγυρα, κ' ἐνῷ ξεχνίεμαι μόνος
ξαναγεννέται μέσα μου ὁ περασμένος πόνος,
ὅπου μοῦ φέρνει τὸ παλιὸ ἐκεῖνο καρδιοχτύπι.
Ἄχ! μέσ' 'ς τὶς τόσες ὠμορφιὲς ἡ ὠμορφιά σου λείπει!

III

Ξένος σὲ χώρα μακρυνή, χωρὶς γνωστὸ κανένα,
ξένα τ' ἀστέρια τοὐραναῦ καὶ τὰ λουλούδια ξένα,
ξένο τ' ἀγέρι ποὺ φυσᾷ κ' ἀπ' τὰ κλαδιὰ διαβαίνει,
ξένα τὰ λόγια ποὺ 'μιλῶ κ' ἡ κάμαρά μου ξένη,
ξένα τὰ γέλια ψεύτικα 'ς τὸν ξένο μου τὸν πόθο,
ξένη κι' ἡψυχούλα ἡ χαρὰ ποὺ μακρυά σου νοιώθω·
καὶ μοναχὰ τὰ δάκρυα ὅποι σκορπῶ γιὰ σένα
αὐτὰ δὲν εἶνε ψεύτικα, αὐτὰ δὲν εἶνε ξένα.

IV

Τ' ἀγριωπὸ φθινόπωρο σίγνει τὰ φύλλα κάτω
κ' ἀπὸ ξηρὰ χαμόκλαδα τὸ χῶμα εἶνε γεμάτο,
ὅπως 'ς τὰ στῆθη μου ἡ καρδιὰ μέσ' 'ς τὶς καρδιὲς τὶς ξένες
εἶνε γεμάτη ἀπὸ χαρὲς κ' ἐλπίδες μαραμένες...
Πετοῦν 'ς τοῦ δένδρου τὰ κλαδιὰ λίγα πουλάκια μόνα.
Ἐδῶνε τὸ φθινόπωρο ψυχὸ 'σὰν τὸ χειμῶνα
κ' ἂν ἔβγῃ ὁ ἥλιος μιὰ στιγμὴ τὸν κρύβει ὁμίχλη τόση
ὅπου 'μπορεῖς νὰ τὸν ἰδῇς χωρὶς νὰ σὲ θαμπώσῃ,
γιατὶ θολώνει ἡ καταχνιὰ τὴ φλογερή του ἀκτίνα.
Λίγα λουλούδια μοναχά, ὅμως χλωμὰ κ' ἐκεῖνα,
'σὰν νὰ τὸ νοιώθουν ὅτι ζοῦν τὴν ὕστερή τους μέρα.
Τὶς πειὸ γλυκὲς τῶν μυρωδιὲς σκορπίζουν 'ς τὸν ἀέρα,
κ' ἡ πεταλούδα ἡ χνοῦδωτη τρέχει κι' αὐτὴ σιμὰ των
νὰ κλείσῃ τὰ ματάκια των 'ς τὸ ψυχομάχημά των,
νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χείλη των τὸ τελευταῖο μέλι...
Κ' ἐγὼ ποὺ μόνος μου γερνῶ—γιαὺ' ἔτσι ἡ μοῖρα θέλει—
νοιώθω μιὰ λύπη ἀγρώστη μέσ' 'ς τὴν καρδιὰ κρυμμένη
μιὰ λύπη ὅπου δὲν μιλεῖ, μιὰ λύπη ποὺ σωπαίνει,
μιὰ λύπη δίχως ἀφορμὴ, δίχως κανεὶς νὰ φταίῃ...
Οἱ στίχοι τοῦτοι ποῦγραψα μὴν εἶν' οἱ τελευταῖοι;

† Ἰωάννης Πολέμης

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Σὲ καλό σου, Μπάρμπα Νικολέτο! Μὴν τρελλάθηκες; Παλληκαρίες θέλεις νὰ κάνης τώρα;

— Κυττάξτε, τὴ δουλειά σεῖς! Ἡ θάλασσα εἶνε μένα ἡ μάνα μου. Τὸ κρύο ἡ χαρὲς καὶ τὰ παιχνίδια μου. Στολίδια μου τὸ κρύσταλλο, οἱ ἄνεμοι εἶνε τὰ κοννιάδια μου καὶ οἱ ἀφροὶ τὰ στρώματά μου!....

Ἦταν ἕνας γεροπαράξενος, βαρὺς καὶ ἀποτραβηγμένος ἀπ' τὸν κόσμο!

Κανένα ποτὲ δὲν ἔβλαψε, λόγο κακὸν δὲν εἶχε γιὰ κανένα, μὰ κανενὸς ποτὲ δὲν μίλησε. Ζοῦσε σ' ἕνα σπιτάκι μοναχὸς ἐργιυγιισμένο μ' ἕναν μεγάλο κῆπο γεμάτον λεμονιές, μὲ λεμόνια χονδροπέτσικα καὶ πορτοκαλιὲς χρυσόκαρπες καὶ φορτωμένες μυγδαλιές, καὶ μηλιὲς μὲ μῆλα πορφυρά, σὰν νεροπαλὲς νοικοκυρές, κοντσῶλες... Ζοῦσε μὲ μιὰ σύνταξι τοῦ «Ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ Ταμείου», καὶ δὲν φαινότανε στὴν ἀγορά, καὶ στὶς μεγάλες τὶς γιορτὲς ἐκκλησιάζετο στὰ μακρυνὰ τὰ ρημοκλήσια μόνος, φάλλων τὴν ἀκολουθίαν μοναχός, ἀνάβων τὰ καντήλια καὶ ὅλα τῶν μανουαλίων ἀτ κεριά, αὐτὸς ὁ τελετάρχης, αὐτὸς ὁ ὑπηρετῶν, αὐτὸς ὁ καλῶν, ὁ διακονῶν καὶ ὁ διακονούμενος κεῖ μέσα....

Ἔλαμπεν ὁ ναὸς ἀπὸ δόξα κ' ἀπὸ φῶς!...

Σύννεφα τὸ λιβάνι, γέμιζε τὸν μικρὸν τῆς ἐρημοκλησσιτσας χῶρο, καὶ ἔκανε νὰ συγχίζωνται τὰ πράγματα, καὶ ὁ χῶρος νὰ λαμβάνῃ διαστάσεις νεφελωμένου οὐρανοῦ, σύννεφα ἀρώματα, πυκνοὶ πέπλοι εὐωδιάς, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους ἐκινοῦντο ὁλόχρυσοι, δοξαστικοὶ καὶ πάγχρωμοι οἱ ἅγιοι τοῦ τέμπλου....

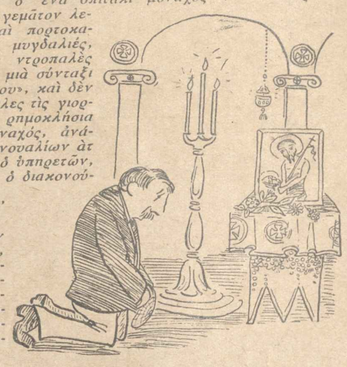

Αὐτὸς προσκυνητὴς καὶ λειτουργός

***

Ο Νικολέτος πέρασε τὴν ζωὴ τοῦ στὶς μεγάλες θάλασσες, ποὺ ὁ ἀνασασμός τους εἶνε βουντὸ καὶ τὸ μειδιαμά τους τρικυμία... Ἀφοσιωμένος μὲ τὸ ὕγρὸ στοιχεῖο, οὔτε πρόσεχε κἄν τὸν κόσμο, τὴν γῆ, καὶ τοὺς ἀνθρώπους της....

— Οἱ ἄνθρωποι οὔτε σὰν «κοκοβιοὶ» δὲν φαίνονται μπροστά μου... ἔλεγε.

Ἡ μεγάλη, ἡ πλατειά, ἡ δυνατὴ καὶ ἡ ἀκατανίκητη ἡ θάλασσα, ἡ πλάνα, ἡ γελάστρα τοῦ φούσκωνε τὰ στήθη καὶ τοῦ σήκωνε τὴ σκέψι μεγάλη, σὰν τοῦ ὠκεανοῦ τὰ κύματα, πλατειά, σὰν τὰ ἀτέλειωτα τὰ πέρατά της...

Μὰ ὅταν ἔπειτα, γέρος καὶ κουρασμένος, ἀπεβιβάσθη μιὰ μέρα στὴ στεριὰ καὶ ἄνοιξε τὸ παλπὸ του, πατρικό, τὸ σπίτι, γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἐκεῖ, ἀνίκανος γιὰ νὰ παλέψῃ πειὰ μὲ τὸ μεγάλο τὸ στοιχεῖο, ποὺ τοῦ ρούφηξε τὴ ζωὴ του καὶ τὴν σκέψι του, εὑρέθη σὲ μιὰ ἄλλη θάλασσα, βορρὴ κι' αὐτή, καὶ ὕπουλη, μὲ κύματα καὶ μὲ γαλῆνες, ἀχόρταγη καὶ ἀνοιχτάρμενη, μαύρη καὶ πυρωμένη, μὲ φεύτικο μειδίαμα, καὶ μὲ χιλιάδες στόματα, σὰν μαῦρα κύματα, στόματα βαθειά, φαράγγια, λαρύγγια, κόκκινα μὲ σὰν ἀφρούς, τὰ δόντια, ὁλάνοιχτα, ἀνοιγοκλειόμενα, γιὰ νὰ τὸν καταπιοῦνε, μὲ σπασμοὺς καὶ πέπλους μαλακίων τῶν βυθῶν...

Ἡ μαύρη τοῦ κόσμου, ἡ κακιὰ τῆς κοινωνίας θάλασσα!....

Μὰ ποῦ ἡ ἄλλη ἡ γαλανή, ἡ λαμπερή του φίλη, ἡ γλυκειὰ καὶ ὀνειρευμένη σὰν ἤταν καλή, ἡ μεγάλη καὶ ὑπερήφανη σὰν ἤταν θυμωμένη, ἡ τσακίζουσα καράβια δυνατή, καὶ ὄχι ἡ φιλοῦσα, γιὰ νὰ βυζάξῃ αἷμα, κοινωνία, ἡ ὕπουλη ἡ ἀσχημη, ἡ συχαμερή, ἡ μαύρη...

Ποῦ ἡ ὑγρὴ ἐκείνη ἀγκαλιά, ὅπου μοσχοβολοῦσεν ἄρμη, καὶ ποῦ τῆς κοινωνίας οἱ νευγικοὶ περιπτυγμοί, οἱ μυρίζοντες ἰδρῶτα, ὁσμὴ πόνου καὶ καμάτου δυστυχισμένου ἀποκαμωμένου σώματος!....

Κι' ἐκείνη ὅταν σὲ κατάπινε, σὲ ἔπερνε γιὰ νὰ σὲ κάμῃ ἰδικό της.

Σοῦ ἄνοιγε τὰ βάθη της, τὰ πλούτη καὶ τὰ μυστικά της, ἀγνώστους κόσμους μυθικούς, ποὺ φύλαγε, γιὰ σέναν ἐκεῖ κάτω!.... Νεράϊδες καὶ κοράλια, χρυσόψαρα καὶ κυανᾶ σὰν τὴν ἡμέρα, φύκια, κοχύλια πλουμιστά, ἀγκάθια πρωτοφανῆ καὶ ἄγνωστα θὰ σοῦ κρατοῦσαν γιὰ πάντα συντροφιά, ἐκεῖ κάτω στὸ βάθος!...

Ἀλλὰ ἡ ἄλλη!...

Ὅταν θὰ τῆς εἶσαι ἄχρηστος, δὲν σὲ χωρεῖ οὔτε τ' αὐλάκι τοῦ δρόμου, ποὺ τρέχουνε οἱ νεροχύτες τῶν σπιτιῶν.

***

Ἡ μόνη του παρηγοριὰ μόνον ἡ θρησκεία τοῦμεινε.

Ἡ θρησκεία καὶ ἡ φύσις...

Ἡ λεμονιές, ἡ κιτριές, ἡ φλογοφόρες, ἡ πορτοκαλιές, τὰ λάχανα τοῦ κήπου, ποὺ ξεφυτρώναν σὰν παιδάκια τρυφερά, μέσα ἀπὸ τὸ ζεστὸ τὸ χῶμα. Τὰ λουλούδια, οἱ βλαστοί, τὰ φύτρα, τὰ μπουμπούκια τῶν φυτῶν, ἡ φυλλωσιὲς τῶν δένδρων!... Καὶ ὅταν γεμάτος ἀπὸ τὴν συντροφιὰ τῆς φύσεως, κατέφευγε εἰς τὸν ναόν, τὸν ἥσυχον καὶ σιωπηλόν, μὲ τὰ πονετικὰ μάτια τῶν ἁγίων, ἐξεκουράζετο ἡ ψυχή του καὶ ἐξαυλώνετο τὸ σῶμα του, καὶ ἐλαφρὰ ἡ φαντασία του πετοῦσε, ψηλὰ σὲ γαλανὰ πελάγη οὐρανῶν, καταλαμπόμενα ἀπὸ φῶτα ἡλίων, μὲ ἀφροὺς συννέφων καταλεύκων καὶ ὄνειρα καὶ γαλάζιες μυστικὲς χαρές...

Ἡ μόνη γιορτὴ ποὺ κατήρχετο κ' αὐτὸς στὸν κόσμο ἦταν τοῦ «Σταυροῦ τὸ Βάπτισμα» στὴ θάλασσα, ὅταν λαμπροστολισμένη ἐπίσημος, μὲ λάβαρα καὶ ἀκτινοβολίας κατήρχετο ἡ λιτανεία ἀπὸ τὸν ναόν, πρὸς τὸ μεγάλο τὸ λιμάνι, ὅπου μὲ γιορτές, σημαῖες, γαλανοντυμένη, γαλανή, γαληνιαία ἡ θάλασσα, περίμενε νὰ δεχθῇ τὸν σταυρὸν στὰ σωθικά της, νὰ ἐξαγιασθῇ, νὰ βαπτισθῇ, νὰ ἐξαχνισθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ...

Ἦταν ἡ ἕνωσις τῶν δύο μεγάλων δυνάμεων, ποὺ εἶχαν γεμίσει τὴν ψυχή του. Τῆς πίστεως καὶ τοῦ κυανοῦ στοιχείου!... Τῆς ἀοράτου δυνάμεως τῆς πανταχοῦ παρούσης καὶ ἀπὸ πάντα αἰσθητῆς, καὶ τῆς ὁρατῆς, τῆς ἁπτῆς, τῆς ἐνυπαρχούσης εἰς πάντα τοῦ Θεοῦ τὰ πλάσματα, τοῦ ὑγροῦ, τοῦ παντοῦ εἰσχωροῦντος, ὕδατος...

Καὶ ἐφαντάζετο ὅτι διὰ τῆς μυσταγωγίας αὐτῆς, τῆς νοητικῆς, τῆς ὑπερουσίου θὰ εἰσήρχετο μυστικὰ καὶ νοητὰ ἡ θεία χάρις καὶ ἡ θεία καλωσύνη, καὶ θὰ καθησύχαζε τὰς τρικυμίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως καταπαύει τὶς φορτοῦνες ἀπὸ τοὺς γυαλούς, τοὺς κόλπους, τὰ πελάγη, τοὺς ὠκεανούς...

Καὶ ἐγύριζεν ἥσυχος καὶ εὐχαριστημένος σπίτι προσδοκῶν τὴν καλλιτέρευσιν.

Μὰ ὁ κόσμος κακός, μοχθηρὸς καὶ ἄπληστος, ξακολουθοῦσε τὸν ἄτιμό του δρόμο, πειὸ ἄπιστος πρὸς τὸν Θεόν του...

Τὰ νερὰ ἠμερώνουν, ἡ ὁργισμένη θάλασσα σιγᾶ, μόνον ἡ ἀνθρώπινη κακία δὲν βρίσκει ἡσυχία, οὔτε ξεκουράζεται ποτέ...

Καὶ σιγὰ-σιγὰ τοῦ ἐγεννήθη, μέσα στὸ μυαλό του, ἡ ἰδέα τοῦ ἀνθρωπίνου ἐμπαιγμοῦ πρὸ τοῦ Σταυροβαφτίσματος τὴν ἱερότητα καὶ τὸν σκοπόν...

Κρατῶντας τὸν σταυρὸ ψηλὰ ποὺ ἀστραφτ'στὸν ἥλιο!..

"Οχι! Ὁ Σταυρός, ποὺ οἱ ἄνθρωποι οὔτε αἰσθάνονται πλέον, οὔτε ἐννοοῦν, δὲν πρέπει νὰ γυρίσῃ εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, στὴν κοινωνία τῶν ἀπατεώνων! Ὄχι! Τὰ μαῦρα καὶ ἀφρισμένα τῶν ἀνθρώπων κύματα, ποὺ δὲν καταπαύουν τὴν τρικυμίαν τῶν κακιῶν καὶ τῶν κακουργημάτων των, δὲν εἶνε ἄξια τῆς ἐπαναδόσεως τοῦ σταυροῦ, ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς θαλάσσης μετὰ τὸ μέγα τῆς βαπτίσεως μυστήριον. Μόνον τὸ στοιχεῖον κεῖνο, ποὺ ἐνωτίζεται ἀπὸ αὐτόν, ποὺ τὸν αἰσθάνεται, «λαγιάζει» σὰν νὰ τὸν προσκυνᾷ καὶ πτήσσεται καὶ ταπεινοῦται πρὸ τῆς μεγάλης καὶ φοβερᾶς αὐτοῦ δυνάμεως, ἐκεῖνο πρέπει πειὰ γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ...

Οἱ «βέρβηλοι ἐκάς!...»

Καὶ ἀπὸ τότε ἡ λαμπρὰ καὶ συμβολικὴ τελετὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὀργὴ καὶ λύπη ἔφερνε εἰς τὴν ψυχή του. Δὲν κατέβαινε πλέον, στὴς καταδύσεις εἰς τὴν θάλασσα, γιὰ νὰ χαρῇ γιὰ τὴν ἕνωσι τῶν δυὸ δυνάμεων, ποὺ πληημυρίζαν τὴν ψυχή του, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα, νὰ μὴν ἀνεύρουν οἱ δύται τὸν σταυρόν, καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ κάτω βαθειά, στὰ σμαραγδένια βάθη, πίστις καὶ προσκύνημα τοῦ ἐνγαλίου, τοῦ ἀγνώστου κόσμου τῶν βυθῶν, καὶ

γαλήνη καὶ χαρὰ τοῦ κυανοῦ στοιχείου!....

Μὰ ὁ σταυρὸς κάθε χρόνο καὶ ἀνευρίσκετο ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, ἀνεσύρετο ἀπὸ τὰ ὑγρὰ τὰ βάθη, καὶ σ' ἕνα δίσκο ἀργυρόν, στολισμένος μὲ δεντρολίβανα καὶ γιούλια καὶ ναρκίσσους καὶ φύλλα λεμονιῶν, περιεφέρετο στὴ πόλι...

Βαρὺς καὶ λυπημένος τότε, ὁ Γέρω—Νικολέτος, γύριζε στὸ σπίτι του καὶ κλεινόταν γιὰ μέρες μακρυές..

***

Ἔτσι τοῦ μπῆκεν ἡ ἰδέα νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν μεγάλη πράξι τῆς μὴ ἐπιστροφῆς τοῦ σταυροῦ, στὴν ἄπιστη κοινωνία

Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τῶν Φώτων τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ, τὸν εἶδανε γυμνόν, στὴν κουπαστὴ μιᾶς «μπρατσέρας», μαζὶ μὲ ἄλλους ναυτικούς, νὰ περιμένῃ τὴν πομπήν, νὰ πέσῃ ὁ σταυρὸς στὴν θάλασσα, γιὰ νὰ βουτήξῃ καὶ τὸν πιάσει...

— Σὲ καλό σου, Μπάρμπα Νικολέτο! Μὴν τρελλάθηκες; Παλληκαρίες θέλεις νὰ μᾶς κάμῃς τώρα! τοῦ εἶπαν μὲ πόνο καὶ μὲ ἔκπληξι οἱ ἄλλοι ναυτικοί.

— Κυττάξτε τὴ δουλειά σας, σεῖς! Ἡ θάλασσα εἶνε ἐμένα ἡ μάνα μου. Τὸ κρύο, ἡ χαρὲς καὶ τὰ παιχνίδια μου. Στολίδια μου τὰ κρύσταλλα, οἱ ἄνεμοι εἶνε τὰ κοννιάδια μου καὶ οἱ ἀφροὶ τὰ στρώματά μου!...

— Μὰ θὰ κρυώσῃς ....

— Εἶνε ζεστὴ ἡ καρδιά μου!... Καὶ τὸ νεράκι χλιαρό!...Καὶ τὸ αἷμα μου μπαρούτη!...

Ὁ σταυρὸς ἐφάνη, ὁλόχρυσος, ἀστραφτερός,ἐπάνω τὸ «μουράγιο».

Παπάδες ντυμένοι πορφυρᾶ καὶ βυσσινιά, διάκοι μὲ καινούργιο ἄμφιο δαμασκηνό, ἀρχιερεὺς μὲ μίτραν λάμπουσαν ὡς ἥλιος ἀκτινοβόλος, ἀπαυγάζων, λαὸς πολύχρωμος καὶ χαρωπός, λιβανωτοὶ καὶ λίβαρα, πανηγύρεως βοὴ καὶ ὕμνοι δοξαστήριοι καὶ ἰαχὲς γιορτῆς, καὶ φώτισμα ἑορτινῶν προσώπων!...

— Ἐδῶ παπούλη! Ἐδῶ παπούλη!

Ἐφάνταζαν γυμνοὶ οἱ ναυτικοί, κάτω, ἀπὸ τὰ χείλη τῶν πλοίων. ὅπου ἵστανται ἕτοιμοι, τῶν λέμβων, τῶν «κανάν», ὑψοῦντες, γυμνά,λευκὰ καὶ καλλίγραμμα σώματα ἀγαλματίνα, δίδοντες εἰκόνα μιᾶς τελετῆς παλαιᾶς,εἰδωλολατρικῆς, σβυσμένης στοὺς αἰῶνας. στὴν ἥσυχη ἡμέρα, ἐτοιμοι, λέμε νὰ βουτήξουν, στὰ βαθειὰ νερά!

Σκυφτὸς, σὰν ἐλοχεύων, ὁ Μπάρμπα — Νικολέτος ἐπερίμενε...

Ὁ σταυρὸς ἀφέθη, οἱ γυμνοὶ βούτηξαν στὴ θάλασσα, παφλασμοὶ νερῶν, δαν.ε.ιωτοὶ λευκοὶ ἀφροὶ ἐσκέπασαν βασιλικὰ τοὺς πάντας, σώματα φειδωτά, ἀλαβάστρινα, ὀπάλινα, διωλίσθαινον κάτω ἀπὸ τὰ νερά.λυγίζοντα σὰν φειδωτά, σὰν γλυστερῶντα παιχνίδια τοῦ νεροῦ, ὁ κόσμος ἐπάνω σώπασε, ἐγούρλωσαν, μυριάδες σὰν ἀστέρια, θὰ ἐνόμιζε κανείς, τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, σκυμμένων, προσπαθούντων νὰ διακρίνουν κάτω ἀπὸ τὸ νερό, τὴν πάλην ποὺ ἐγένετο, ν' ἀντιληφθοῦν τὸν νικητήν, τὸν σταυροφόρον τῆς νύμφης....

Μὰ ξαφνικά, ἕνα λευκὸ κεφάλι ἀνεφάνη σὰν σκεπασμένο ἀπὸ ἀφροὺς καὶ ἕνα χέρι ὑψώθηκε ἔξω ἀπὸ τὰ νερά, κρατώντας κάτι ποὺ χρυσοβολοῦσε.

— Ὁ Μπαρμπανικολέτος!... Γειά σου Μπαρμπανικολέτο, καὶ τοῦ χρόνου, ἠκούσθη μιὰ ἰαχή, ἀτ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ «μουράγιου», σὰν ξέσπασμα κύματος, ἠχερό...

— Καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρόνου!...

Τὸ σταυροφόρο χέρι δὲν χαιρέτησε, ὅπως γινόταν κάθε χρόνο, οὔτε τὸ λευκόμαλλο κεφάλι, τὸ στεφανωμένο μὲ ἀφρούς, ἐστράφη πρὸς τὸ πλῆθος ποὺ ἠ φωνές του πάφλαζαν, θαρρεῖς, κτυπώντας ἀπάνω στὰ ἥσυχα νερὰ τοῦ λιμανιοῦ...

Μὲ δυὸ ἀνατάσεις τῶν βραχιόνων ἰσχυρές, ἔγκυψε ἀπὸ τῶν καϊκιῶν τὸν κύκλο, καὶ διπυθύνετο ἔξω, στὴν ἔξοδο τοῦ λιμανιοῦ, ποὺ μιὰ ρουφήχτρα, χουρχουρίστρα ἀχόρταγη, «γοργόνα» ρουφοῦσε, ρουφοῦσε τὰ νερά, τὰ ξύλα, τὰ συντρίμια, ὅτι κοντά της ἔπεφτε, χωρὶς ποτὲ νὰ τελειώνῃ, χωρὶς τὸ νερένιο στόμα της νὰ κλείνῃ...

Ἡ ἰαχὴ καὶ ἡ φωνὲς τοῦ κόσμου, τώρα γίνηκαν πειὸ δυνατές, καὶ κραυγὲς ἐπιτιμητικὲς ἔφθαναν ἕως τὸ γέρο!...

— Πέρα Μπαρμπανικόλα, ἡ γοργόνα θὰ σὲ καταπιῇῇῇῇῇῇῇ!

— Τὸ νοῦ σου Νικολέτοοοοοοοοοο!

Ὅλοι στὴν ἀρχὴ τὸ πῆραν γιὰ ἀστεῖο. Ὁ ἰδιότροπος αὐτός, ὁ «σκορταδιασμένος» γέρω ναυτικός, μιὰ ποὺ τοῦ ἤρθε ἡ λόξα, νὰ κολυμπήσῃ σ'αὐτὴ τὴν ἡλικία γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ σταυρό, θὰ ἔκανε κατόπιν καὶ τὰ σκέρτσα του, νὰ δείξῃ ὅτι τοῦ «βαστοῦν τὰ κότσα».

Καὶ νάτος τώρα στοὺς πρώτους τῆς «ρουφήχτρας» κύκλους!

— Τὸ νοῦ σου, θὰ χαθῆς!...

— Γύρισε πίσω, σ' εἴδαμε, ε, ε, ε, ε, ε!—Καὶ τοῦ χρόνου!..

— Καὶ τοῦ χρόνου, Μπαρμπανικολέτο... Φτάνει πειά!.. Γύρισε τώρα. Γειά σου!

—Μὰ ὁ γέρος, ἀγύριστος, σὰν μαγνητισμένος, προχωροῦσε, «σαϊτοῦρα» ὑψώνταις τὸ σταυρό, μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἔξω ἀπὸ τὰ νερά, ὁλόχρυσον, φλεγόμενον ἀπὸ τὸν ἥλιο, σὰν δᾶδα ἱεροῦ πυρός, ποὺ τὴν πηγαίνει κᾶπου, εἰς τοῦ πελάγους τοὺς βυθούς, εἰς νέους ναούς, νέους πιστούς, σὲ μιὰ ἄλλη θρησκεία...

Σὰν βρόντημα καὶ ξέσκασμα κυμάτων θυμωμένων, σὲ βράχους ἀπότομης ἀκρογιαλιάς, μιὰ νέα φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ μὲ καρδιοχτύπι τὸν γέροντα ἀκολουθοῦσε, ἀγωνιῶντας γιὰ κάθε πρὸς τὰ πρόσω κίνησί του.

— Ὦ πάει ὁ φτωχός,τὸν ρούφηξε!... Οἱ πρῶτοι στροφιλισμοὶ τῆς ρουφήχτρας τὸνἀρπάσαν, τὸν γύρισαν γύρω -γριγύρω, σὰν νὰ τὸν χόρευαν παράξενο ἐπιβλάβιμο χορό, ἀφροὶ σπκωθῆκαν σὰν τῆς θάλασσας μικρὲς ψυχὲς κπὶ γυρσβολούσανε μαζί του, ἕναν χορό, ταχύ, ἐλιγγιώδη καὶ μεθυστικὸ κα ἔπειτα τὸν καταπῆκαν!...

Ἔμεινε πρὸς στιγμὴν τὸ χέρι του ἀπάνω, βαστάζον τὸν χρυσοῦν σταυρόν, ἀκτινοβολοῦντα, λάμποντα, κατερχόμενον, σὲ κάθε τοῦ νεροῦ στροβίλισμα, δύσαντα μέσα στὰ νερὰ τῆς δίνης...

***

Ὁ Μπάρμπα-Νικολέτος ἔφερε τὸν σταυρὸ ἐκεῖ ποὺ ἤθελε...

Ὁ κόσμος ἀκόμα δὲν δύναται,—καὶ πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε ἀρκετὰ —νὰ ἐξηγήσῃ τί συνέβη!.... Καὶ τί τοῦ γέρου ἠρθε, νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ!...

Σταμ. Σταμ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ θανατικὴ ποινὴ στὸ Βέλγιον

Ἡ θανατικὴ ποινὴ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καταργημένη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν στὸ Βέλγιον, γιατὶ σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς καταδικαζομένους εἰς αὐτήν, ὁ βασιλεὺς ἀπονέμει χάριν,μεταβάλλων τὴν ποινήν των σὲ ἰσόβια δεσμά. Αὐτὸ δὲ συμβαίνει, ὄχι γιατὶ οἱ πολιτικοὶ τοῦ Βελγίου εἶναι ἐναντίον τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ἀλλὰ διότι αὐτὸς ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς Λεοπόλδος Β'. εἶχε ὁρκιστεῖ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκτελεσθῇ ποτὲ θανατικὴ ποινή. Τὸ παράδειγμά του ἀκολούθησε κ' ὁ σημερινὸς βασιλεὺς τοῦ Βελγίου. Ἡ αἰτία δὲ ποὺ ὁ Λεοπόλδος ἔκανε αὐτὸ τὸν ὅρκο εἶναι ἡ ἑξῆς:

Τὸ 1856, ἕνας κάτοικος τῆς Γάνδης καταδικάσθηκε εἰς θάνατον ὡς ἔνοχος κάποιου φοβεροῦ ἐγκλήματος. Ὁ συνήγορος του ἐπῆγε ἀμέσως στὰς Βρυξέλλας καὶ παρουσιάσθηκε στὸ βασιλέα Λεοπόλδον τον Α'. καὶ ἐξέθεσε σ' αὐτὸν τὴν ἱστορίαν τοῦ κακουργήματος καὶ τὴς δίκης. Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ πελάτης του ἦταν ἀθῶος, ὑπέδειξε στὸ βασιλέα τὰ ἀσθενῆ τῆς κατηγορίας σημεῖα καὶ τὴν πλάνη στὴν ὁποία εἶχε ὑποπέσει τὸ δικαστήριο. Ὁ δικηγόρος εἶχε φήμη τιμίου ἀνδρὸς καὶ ὁ βασιλεὺς βλέποντας αὐτὸν μὲ τοσῃ θερμότητα νὰ συνηγορῇ ἐπείσθη ὅτι τοῦ μιλοῦσε εἰλικρινῶς καὶ πῆρε τὴν πέννταν καὶ ἑτοιμαζότανε νὰ ὑπογράψῃ τὴν χάριν, ὅταν ἄξαφνα ἐμπῆκε μέσα ἡ βασίλισσα. Τὸ κακούργημα ἐκεῖνο εἶχε προξενήσει φοβερὰν ἐντύπωσι στὸ κοινὸν καὶ προπάντων στὶς γυναῖκες. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως αὐτῆς, ἡ βασίλισσα ἐπετέθηκε σφοδρότατα κατὰ τοῦ καταδίκου καὶ παρεκάλεσε τὸν βασιλέα νὰ μὴ παρεμβάλῃ προσκόμματα στὴ δικαιοσύνη. Ὁ βασιλεὺς ὑπεχώρησε εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου του καὶ ὁ κατάδικος ἐκαρατομήθη.

Μετὰ πέντε ἔτη ἄλλο κακούργημα διεπράχθη στὴ Γάνδη, τοῦ ὁποίου ὁ ἔνοχος σ. νελήφθη καὶ κατεδικάσθη.

με εἰς θάνατον ἀφοῦ ὡμολόγησε ὅτι εἶχε διαπράξει καὶ τὸ πρὸ πενταετίας ἔγκλημα, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε κατοῖ αοθῆ καὶ θανατωθῆ ἕναι ἀθῷος.

Ἡ βασίλισσα μόλις τὸ ἔμαθε ἔμεινεν ἄναυδος καὶ ποτὲ δὲν ἐξέχασε τὴ φοβερὴ ἐκείνη δικαστικὴ πλάνη. Κατὰ τὰς τελευταίας δὲ στιγμὰς τῆς ζωῆς της, ἐποροσκάλεσε στὴν ἐπιθανάτιο κλίνη τὸν υἱόν της καὶ ἀπῄτησε ἀπὸ αὐτὸν νὰ τῆς ὁρκισθῇ ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας του ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκτέλεσιν θανατικῆς ποινῆς.

Ὁ βασιλεὺς ὁρκίσθηκε καὶ ἐφάτησε θρησκευτικῶς τὸν ὅρκον του.

***

Οἱ «Νικηταὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς συμφορᾶς»

Ἀπὸ ἀρκετῶν ἐτῶν πολλοὶ Ἀμεριχανοὶ πρεσβεύοντες μίαν αἵρεσιν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, ἔχουν ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἱερουσαλὴμ. Ὅλοι αὐτοὶ ἀναμένουν τὴν λίαν προσεχῆ ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος. Πολλὲς γυναῖκες τῆς περιέργου αὐτῆς αἱρέσεως νομίζουν ὅτι βλέπουν ὀπτασίες, οἱ ὁποῖες παρασύρουν σὲ ἀληθινὲς παραφροσύνες. Ὅταν κάθονται στὸ τραπέζι ἀφήνουν πάντοτε μία θέσιν ἀδειανὴ γιὰ τὸ Χριστό. Μιὰ γυναίκα μάλιστα ἐκαυχήθη ὅτι τὸν εἶδε, συνομίλησε μαζί του παρουσιᾷ καὶ ἄλλων, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἀπαντήσεις καὶ ἐντολάς, ἀκατανόητες ἀπὸ τοὺς λοιποὺς μάρτυρες τῆς σκηνῆς. Ὅσοι δὲν εἶναι μεμυημένοι στὴν αἵρεσιν δὲν εἶναι δεκτοὶ στὶς συνεδριάσεις της ἀλλὰ σχχνὰ τοὺς προσκαλοῦν σὲ ἄλλες κροπαγανδιστικὲς συνεδριάσεις, ὅπου ἀκοῦνε ἄσματα καὶ λόγους αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐντελῶς βιβλικὸ χαρακτῆρα. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς αἱρέσεως οἱ ὁποῖοι στὴν ἀρχὴ ἐπωνομάσθησαν «προσδοκῶντες» καὶ κατόπιν «νικηταὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς συμφορᾶς», δὲν ἔχουν κανένα ταχτικὸ ἐπάγγελμα, ζοῦνε δὲ ἀπὸ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα λαβαίνουν ἀφθόνως ἀπὸ τοὺς ὁμοπίστους των τῆς Ἀμερικῆς. Χωρὶς ἄλλο δὲν θὰ ἐγκαταλείψουν ποτὲ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἂν δὲν λάψουν οἱ πλούσιες αὐτὲς ἐπιχορηγήσεις.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΕΘΗΣΙ

Τοῦ GUY DE MAUPASSANT

— Πέρνετε, γιατρέ, λίγ' κονιάκ ;

— Πολὺ εὐχαρίστως.

Καὶ ὁ γέρο—γιατρὸς τοῦ γαυτικοῦ ἄπλωσε τὸ ἄδειο ποτηράκι του καὶ σὰν γέμισε, τὸ κύτταξε στὸ φῶς τῆς λάμπας, ρούφηξε μερικὲς στάλες καὶ εἶπε :

— Ὤ ! τί ὄμορφο φαρμάκι ποῦναι ! Τί πλάνος φονιᾶς καὶ γλυκὸς ἐξολοθρευτὴς τοῦ κόσμου ! Δὲν τὸ ξέρετε σεῖς,δὲν εἶδατε σὰν κ' ἐμένα το οἰνόπνευμα νὰ ἐξολοθρεύῃ ὁλόκληρη φυλὴ μαύρων, ἕνα ὁλόκληρο μικρὸ βασίλειο ! Δὲν εἶδατε ἀνθρώπους ν' ἀποκτηνώνονται ἀπὸ αὐτὸ καὶ νὰ πεθαίνουν σὰν ζῶα....

Ἐγὼ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ἕνα τέτοιο δρᾶμα ἀνατριχιαστικὸ καὶ παράξενο, ἐδῶ κοντα στὴν Βρεττάνη, σ' ἕνα χωριουδάκι στὸ Πὸντ-λ'Ἀμπέ. Εἶχα πάρει ἄδεια ἑνὸς χρόνου καὶ κατοικοῦσα ἐκεῖ στὸ ἐξοχικὸ πατρικό μου σπητάκι.

Ἡ θάλασσα εἶνε ἐκεῖ πάντα ταραγμένη καὶ ἀφρισμένη, ἡ παραλία γεμάτη βράχους, οἱ ἄνθρωποι μὲ μικρὲς βάρκες τὴν ἀρμενίζουν μέρα καὶ νύχτα μὲ θάρρος, μὰ καὶ πάντα σχεδὸν μεθυσμένοι. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς κινγονται. Σὰν εἶνε τὸ γαλόνι γεμάτο οἰνόπνευμα βλέπει κανεὶ, τὸν βράζο,μὰ σὰν ἀδειάσει δὲν βλέπει τίποτε!..

Σὰν μπῆτε στῆς καλύβες τους δὲν θὰ βρῆτε ποτὲ ἐκεῖ τὸν πατέρα ἢ τὸν μεγαλείτερο γιό, καὶ σὰν ρωτήσητε τὴν γυναῖκα ποῦναι ὁ ἄντρας της, σᾶς δείχνει μὲ τὸ χέρι της τὴν θάλασσα ποὺ μουγγρίζει:«Θάχε πιεί, σοῦ λέει, κάτι παραπάνω καὶ θὰ χάθηκε τὴν νύχτα μὲ τὴ φουρτοῦνα.»

Στὸ σπῆτι μου ἤμουν μονάχος μὲ τὸν ὑπηρέτη μου, ἕνα γέρο γαυτικὸ ποὺχεδυὸ ἀδερφές, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἡ μιὰ ἤταν παντρεμένη μὲ τὸν κηπουρό μου.

Τὰ χριστούγεννα τὸ ἀνδρόγυνο ἀπόχτησε ἕνα ἀγοράκι. Μὲ παρακάλεσε ὁ πατέρας του νὰ τὸ βαφτίσω καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ ἀρνηθῶ. Τοῦ δάνεισα καὶ δέκα φράγκα γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἐκκλησίας. Τὸ βάφτισμα θὰ γινότανε στὶς δύο τοῦ Γεννάρη. Ὁλόκληρη τὴ βδομάδα χιόνιζε καὶ ἡ θάλασσα ἤταν πάντα φουρτουνιασμένη.

Στὶς 9 τὸ πρωὶ ὁ κηπουρὸς μὲ τὴν γυναικαδέρφη του καὶ τὴν μαμή ποὺ κρατοῦσε τὸ παιδὶ τυλιγμένο μέσα σὲ μιὰ κουβέρτα ἤρθανε γιὰ νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία. Ἔκανε κρύο τρομερὸ ἀπὸ κεῖνο ποὺ ξεσχίζει τὸ δέρμα! Ἐγὼ σκεπτόμουνα τὸ παιδὶ κ' ἔλεγα : Εἶν' ἀλήθεια, φαίνεται, πὼς οἱ Βρετόνοι γιὰ νὰ μπορῇ αὐτὸ τὸ παιδὶ νὰ βαστᾶ σὲ τόσο κρύο!...

Τραβήξαμε γιάτην ἐκκλησιά, μὰ ἤταν ἡ πόρτα κλεισμένη γιατὶ ὁ παππᾶς δὲν εἶχε ἐρθῆ ἀκόμα. Εἶδα τότε τὴν μαμὴ νὰ κάθεται στὸ σκαλοπάτι καὶ νὰ ξεχωμνώνῃ τὸ παιδί.Νόμισα πὼς ἤθελε νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὰ σπάργανα, μὰ σὰν εἶδα πὼς τὸ ἄφισε ὁλόγυμνο στὸν παγωμένο ἀέρα, ἔτρεξα κοντά της θυμωμένος :

— Μὰ τρελλάθηκες, τῆς εἶπα, θέλεις νὰ τὸ πεθάνῃς ;

Ἡ μαμὴ μ' ἀπάντησε μὲ ἀταραξία :

—Ὄχι, κύριε, πρέπει νὰ περιμένῃ τὸν παππᾶ ὁλόγυμνο. Εἶνε τέτοια ἡ συνήθεια καὶ ἂν δὲν κάμουμε ἔτσι, θἄρθῃ δυστυχία στὸ παιδί !...

Ἐθύμωσα, ἔβρισα τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ, φοβέρισα πὼς θὰ φύγω ἂν δὲν μ' ἀφίσουν νὰ τὸ τυλίξω μέσα στὴν κουβέρτα. Μὰ ἐστάθηκε ἀδύνατο. Ἡ μαμὴ ἔτρεχε μέσα στὸ χιόνια καὶ τὸ κορμὶ τοῦ φτωχοῦ βρέφους μελάνιασε ἀπ' τὸ κρύο !

Εἶδα ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τὸν παππᾶ ποὺρχοταν μὲ τὸ παιδί του. Ἔτρεξα καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μεσολαβήσῃ γιὰ νὰ τυλιχθῆ τὸ παιδὶ νὰ μὴ πεθάνῃ Δὲν παραξενεύτηκε διόλου καὶ μοῦ ἀπάντησε ἡσυχάτατα :

— Εἶνε συνήθεια, Κύριε.... Ἔτσι κάνουν ὅλοι... Δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε.

— Τοὐλάχιστον κάνετε λιγάκι γρήγορα σᾶς παρακαλῶ.

— Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω γρηγορώτερα...

Τέλος μπήκαμε στὴν ἐκκλησία, μὰ τὸ παιδὶ ἔπρεπε νὰ μένῃ γυμνὸ ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἱεροτελεστίας. Τέλος τελείωσε κι' αὐτὸ καὶ μπῆκα στὸ ἱερὸ μὲ τὸν παππᾶ γιὰ νὰ ὑπογράψω στὸ βιβλίο.

— Γυρίστε γρήγορα στὸ σπῆτι, εἶπα στὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ, καὶ ζεστάνετέ το ἀμέσως !

Τοῦ ἔδωκα ἀκόμη σχετικὲς ὁδηγίες γιὰ ν' ἀποφύγουμε κομμὰ περιπνευμονία.

Φύγανε καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὸ παιδί, ἐγὼ δὲ περίμενα γιὰ νὰ ὑπογράψω. Ὁ παππᾶς μοῦ ζήτησε πέντε φράγκα. Ἐγὼ ἐδίσταζα νὰ τὰ δώσω γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ στὸν κηπουρὸ δέκα φράγκα ἀπ' τὸ πρωί.

Τέλος ἀφοῦ θύμωσα καὶ φιλονείκησα ἐπλήρωσα.

Ἔτοιμος κατόπιν στὸ σπῆτι γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ἔκανε ἐκεῖνο ποὺ τοῦ παράγγειλα. Εἶδα ὅμως πὼς καὶ οἱ τρεῖς δὲν εἶχαν ἀκόμα γυρίσει στὸ σπῆτι. Ἡ λεχῶνα ἔτρεμε ἀπ' τὸ κρύο στὸ κρεββάτι της καὶ πεινοῦσε !

— Μὰ τί διάβολο ἔγιναν ; ρώτησα.

Μ' ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ ἀπορήσῃ οὔτε νὰ θυμώσῃ :

— Θὰ πῆγαν νὰ πιοῦν γιὰ τὰ βαφτίσια, εἶνε ἡ συνήθεια !...

Τότε σκέφθηκα πὼς τὸ δεκάφραγκο ποὺ εἶχα δανείσει στὸν κηπουρὸ θὰ πῆγε στὸ οἰνόπνευμα....

Ἔστειλα ζουμὶ στὴ λεχῶνα καὶ διάταξα ν' ἀνάψουν φωτιὰ στὸ τζάκι τῆς κάμαράς της. Ἤμουν ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν διαγωγὴ τοῦ πατέρα, τῆς γυναικαδέρφης του, καὶ τῆς μαμῆς καὶ συγχρόνως ἀνήσυχος γιὰ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί.

Εἰς τὶς ἕξη τὸ βράδυ δὲν εἶχαν γυρίσει. Διέταξα τότε τὸν ὑπηρέτη μου νὰ τοὺς περιμένῃ κι' ἐγὼ πλάγιασα νὰ κοιμηθῶ.

Ξύπνησα πολὺ πρωὶ κατὰ τὴν συνήθειά μου καὶ ἀμέσως ρώτησα τὸν ὑπηρέτη μου ἂν γύρισαν.

Ὁ ὑπηρέτης στενοχωρημένος μοῦ εἶπε :

— Ὤ ! γυρίσανε τὰ μεσάνυχτα, μὰ μεθυσμένοι τόσο ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ περπατήσουν καὶ οἱ τρεῖς.Μοῦ φαίνεται πὼς κοιμηθήκανε σὲ κανένα λάκκο ἔξω, γιατὶ τὸ παιδὶ πέθανε.

Τινάχτηκα μένα πήδημα φωνάζοντας :

— Τὸ παιδὶ πέθανε ;

— Ναί, κύριε, τὸ φέρανε παγωμένο, νεκρὸ στὴ μάννα του. Ἡ δύστυχη σὰν τὸ εἶδε ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τῆς δώκανε τότε νὰ πιῇ κι' αὐτὴ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσουν !

— Καὶ τί τῆς δώκανε νὰ πιῇ ;

— Ἐτειδὴ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ δὲν εἶχε πειὰ κανένα ποτὸ οὔτε λεφτὰ γιὰ ν' ἀγορασῇ, πῆρε τὸ σκέτο οἰνόπνευμα τῆς λάμπας καὶ τὸ ἤπιανε ὅλοι οἱ τέσσαρές τους. Ἡ λεχῶνα εἶνε πειὰ πολὺ ἄρρωστη....

Ντύθηκα γρήγορα καὶ πῆρα τὸ μπαστοῦνι μου μὲ ἀπόφαση νὰ τσακίσω στὸ ξύλο αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα κτήνη κι' ἔτρεξα στὴ κάμαρά τους.

Ἡ λεχῶνα βρισκότανε σὲ ἀγωνία καὶ τὸ μεσημέρι πέθανε ἀπ' τὸ οἰνόπνευμα τῆς λάμπας ποὺχε πιῇ, ὁ ἄνδρας της μὲ τὴν γυναικαδέρφη του καὶ τὴ μαμμὴ ροχαλίζανε κατάχαμα !

. . . . . .

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἀφηγήσεως ὁ γέρος γιατρὸς σώπασε. Ἐναπῆρε τὴν μποτίλια μὲ τὸ κονιάκ, γέμισε ἀκόμα τὸ ποτῆρι του, τὸ κύτταξε στὴ λάμπα καὶ τὸ ρούφηξε μὲ συγκίνηση, ἐνῶ τὰ χέρια του τρέμανε....

Guy de Maupassant

— Μὰ τρελλάθηκες, τῆς εἶπα

ΕΟΡΤΑΙ

Ὁ Κος ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΛΟΥΙΖΙΔΗΣ, Χειρ. Ὀδοντοστρός, Ἀχαρνῶν καὶ Κύμης 3, ἑορτάζει καὶ δέχεται.

Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἢ ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου» δέον νὰ βαρέσωσι δραχμὰς εἴκοσιν, ὁπότε θὰ τὸ λάβωσιν ἐλευθέρως ταχ. τελῶν.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τοῦ RICHARD O. MONROY

Στὴ Στρατιωτικὴ Λέσχη, στὸ τελευταῖο γεῦμα τῶν προβιβασμῶν, ἀπὸ τρακόσους τελειοφοίτους τῆς Σχολῆς Σαὶν-Σὺρ εἴχαμε μείνει μόνον ἑκατὸν ἑξῆντα. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς στεκόντανε ἀκόμα καλὰ ἂν καὶ εἶχαν τὰ χρονάκια τους, καὶ ἄλλοι ἦσαν φαλακροὶ καὶ τοὺς ἔπερνε κανεὶς γιὰ ἀνωτάτους ἀξιωματικοὺς ἐνῶ δὲν ἦσαν' ἀκόμα οὔτε ταγματάρχαι...

Ἡ συνομιλία μας στὸ γεῦμα περιεστράφη στοὺς συναδέλφους μας ποὺ λείπανε στὸ ἐξωτερικό, καὶ σὲ κείνους ποὺ εἶχαν πεθάνει.

— Θυμᾶστε, ἔλεγε ὁ ἕνας, τὸν Μισερταβίλ ποὺ ἔγινε κοιμμάτια ἀπὸ μιὰ ὀβίδα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεβιδώσει ;

— Καὶ τὸν Ὀτουὰρ ποὺ τὸν κατασφάξανε στὸ Τογκῖνο ;

— Καὶ τὸ δυστυχισμένο τὸν Ντ' Ἰραμόντ;εἶπεν ὁ λοχαγὸς Σολοβιέ.

Ἄξαφνα ὁ διοικητὴς Φομπὲρ μᾶς εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος :

— Κύριοι, ἤμουν τότε λοχαγὸς στὸ 17ον τάγμα τοῦ ἱππικοῦ καὶ σᾶς βεβαιώνω πῶς σὰν θυμηθῶ τὴν ἱστορία τοῦ Ντ' Ἰραμόντ αἰσθάνομαι μιὰ ἀμηχανία καὶ μιὰ στενοχώρια γιὰ μερικὰ προβλήματα ποὺ ἡ λογικὴ ἀρνεῖται νὰ καταλάβῃ.

— Λεπτομέρειες, λεπτομέρειες θέλουμε, φωνάξαμε ὅλοι μας.

— Τὸ λοιπὸν κύριοι, εἶναι πέντε χρόνια ἀπὸ τότε εἰμεθα στὸ Σὲν-Ζερμαὶν σὲ μιὰ φρουρὰ ζηλευτή.Τὸ πρωὶ ἱππασία μέσα στὸ δάσος, καὶ τὸ βράδυ γλεντοκόπι στὸ Παρίσι.

Ὁ λοχαγὸς Ντ' Ἰραμόντ εὐγενής, πλούσιος καὶ κομψὸς διεκρίνετο μέσα στὰ τρελλὰ γλέντια μας. Ἦταν πάντοτε ὁ πρῶτος στὰ γλέντια καὶ στὴν ἱππασία.

Ἔξαφνα ὅμως ὅλα ἀλλάξανε. Ἡ δούκισσα Ντ' Ἰραμόντ, ἡ μάννα του, πέθανε ἀπὸ συγκοπή, καὶ ὁ γιός της ἔπαψε τὰ γλέντια. Ποτὲ πειὰ δὲν πήγαινε στὸ Παρίσι κι' ἔμενε πάντα ἀφηρημένος καὶ λυπημένος μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς μάννας του.

Μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπ' αὐτὴ τὴ λυπηρὴ προσήλωση :

— Ὄχι ! μοῦ ἔλεγε, βλέπεις ἔγινα γέρος, γιατὶ νέος εἶναι κανεὶς σὰν ζῇ ἡ μάννα του !

Κάθε μέρα γινότανε πειὸ σιωπηλὸς καὶ πειὸ μελαγχολικός. Ἕνα πρωί, τὸν χειμῶνα, περνῶντας ἀπ' τὸ σπῆτι του νὰ τὸν πάρω γιὰ νὰ πᾶμε μαζὶ στὰ γυμνάσια, τὸν βρῆκα πολὺ ἐρεθισμένο.

— Θὰ γελάσης, μοῦ εἶπε, μ' ἕνα πολὺ παράξενο περιστατικὸ ποὺ μοῦ συνέβηκε.

— Λέγε, ἀκούω.

— Γνωρίζεις τὸν παππᾶ Βικέντιο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σὲν-Ζερμαίν.Φαντάσου σήμερα τ' πρωὶ ἤρθε στὸ σπῆτί μου μαζὶ μὲ τὸ παιδὶ ποὺ κρατοῦσε τὴν Μετάληψι ! Ἐννοεῖται μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο αὐτό.

— Λάθος θὰ κάνατε, παππᾶ μου, τοῦ εἶπα. Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ ἐχάσατε τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο θέλατε νὰ πᾶτε.

—Ὄχι, ὄχι, μοῦ εἶπε. Τὸ πρόσωπο ποὺ μὲ εἰδοποίησε μοῦ εἶπε νὰ ρθῶ στοῦ λοχαγοῦ Ντ' Ἰραμόντ....

—Ἀ !ἔτσι ; Τότε φαίνεται πῶς ἀστειευθήκανε μαζύ σας, μὰ δὲν φεροθήκανε καλὰ καὶ ἂν ἐγνώριζα αὐτὸν ποὺ τὸκαμε αὐτό....

— Κύριε λοχαγέ, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ ποὺ μ' ἔστειλε στὸ σπῆτι σας, εἶχε ὕφος ἀβαστὸ καὶ ἀξιοπρεπές.

— Μιὰ κυρία ; εἴπατε ;

— Ναί, μιὰ κυρία, ποὺ ἀντάμωσα στὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας.... Νὰ ἐκείνη εἶναι !

Καὶ ἀμέσως ὁ παππᾶ Βικέντιος ἐδείξε τὴν εἰκόνα τῆς μάννας μου ποὺ ἤταν κρεμασμένη στὸν τοῖχο.

Σὲ βεβαιῶ πῶς αἰσθάνθηκα ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά μου τὴ στιγμὴ αὐτή.

— Εἴσθε βέβαιος πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ κυρία ; ρώτησε τρέμοντας.

— Μάλισα, λοχαγέ.Ὤ ! θὰ τὴν ἀναγνωρίζα μεταξὺ χιλίων. Μ' ἐσταμάτη ε καὶ ἐπέμενε πολὺ νὰ ρθῶ ἐδῶ. Μοῦ μιλοῦσε μὲ γλυκειὰ καὶ λυπημένη φωνὴ καὶ μοῦ εἶπε : «Τρέξε γρήγορα, μόλις θὰ προφθάσετε....» Ναί, ναί, ἤταν αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ βλέπω στὴν εἰκόνα.

— Μά, παππᾶ μου, αὐτὴ ἡ εἰκόνα εἶναι τῆς μητέρας μου, τῆς Δουκίσσης Ντ' Ἰραμόντ, ποὺ πέθανε πρὸ δυὸ μηνῶν....

— Ἀγαπητό μου τέκνον, εἶπεν ὁ παππᾶς, αἱ βουλαὶ τοῦ θεοῦ εἶναι ἀνεξιχνίαστοι. Μεταλάβετε, λοιπόν, ἀφοῦ ἦρθα. Πάντοτε εἶναι μιὰ καλὴ πρᾶξις νὰ εἶναι κανεὶς σὲ εἰρήνη μὲ τὸν Θεό. Κι' ἔπειτα, ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὸ τὴν μακαρίτισσα δούκισσα, τὴν μητέρα σου....

Τότε, μὰ τὴν πίστι μου, χωρὶς χαμμὰ παρατήρησι μὰ πολὺ συγκινημένος, ξεμολογήθηκα καὶ μετάλαβα. Ἴσως σκέφτηκα, νὰ ἔπαθε ὁ καλὸς παππᾶς, κανένα παραλογισμὸ καὶ καμμὰ παραίσθησι.... Ἴσως ν' ἀπατήθηκε ἀπ' τὴν ὁμοιότητα τῆς κυρίας αὐτῆς. Τέλος ὅ,τι ἔγινε ἔγινε, τώρα μπρὸς στὰ γυμνάσια.

Θυμᾶμαι καὶ τὸ πρωὶ ἐκεῖνο ἔκαμε κρύο σὰν σήμερα. Ὁ Νε' Ἰραμόντ καβαλλίκευε ἕνα κόκκινο ἄλογο μεγολοπρεπέστατο, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὴν παραμονὴ ἀπ'τὸν λόρδο Ντίρλιγκτον. Ἐτρέχαμε μὲ μεγάλη ταχύτητα γιὰ νὰ προφθάσουμε ἐγκαίρως Στὸ δρόμο προσπαθοῦσα νὰ διασκεδάσω τὸν φίλον μου ἀστειευόμενος, μὰ κεῖνος ἦταν πολὺ σκυθρωπός, μιλοῦσε πάντοτε γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ παππᾶ καὶ μοῦλεγε με μιὰ πολὺ παρέξενη φωνή.

— Τέλος, φώναξε ξαφνικά, θὰ ὁμολογήσης καὶ σύ, πῶς αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις εἶναι ἀπαισία....

Εἴχαμε φτάσει στοὺς στρατῶνες καὶ προχωρούσαμε στὸ τάγμα μας.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἕνας νεοσύλλεκτος, ποὺ τὸ ἄλογο του εἶχε ἀφηνιάσει ἤρθε κι' ἔπεσε ἀπάνω μας μὲ ταχύτητα ἐφόδου. Ὁ κακομοίρης νεοσύλλεκτος εἶχε ἀφισει ἐντελῶς τὰ χαλινάρια καὶ προσπαθοῦσε μονάχα νὰ κρατηθῆ πάνω στὴ σέλλα τοῦ ἄλόγου του.

Ἡ σύγχρουσις ὅμως ἦταν τρομερή. Τὸ δικό μου ἄλογο συνηθισμένο τόσα χρόνια σὲ τέτοιους αἰφνιδιασμούς, δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, μὰ τὸ ἄλογο τοῦ Ντ' Ἰραμόντ ἀσυνήθιστο καθώς ἤταν σηκώθηκε ὄρθιο κι' ἔπεσε κατάχαμα. Σ' ἕνα λεπτὸ εἶδα ἐμπρός μου ἱππέα καὶ ἄλογο νὰ κυλιοῦνται στὴ γῆ ἀπελπισικά. Ἔπειτα τὸ ἄλογο τοῦ Νε' Ἰραμόντ τινάχτηκε ἐπάνω μ ἕνα πήδημα κι' ἔφυγε. Ὁ δυστυχισμένος φίλος μου βρισκόταν αἱμάφυρτος κατάχαμα,μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο ἀπ' τὶς κλωτσιὲς τοῦ ἄλόγου του....

Ὁ γιατρὸς τοῦ συντάγματος ἔλειπε αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ τὸν μεταφέραμε στὸ Σὲν-Ζερμαίν, ἀλλὰ στὸ δρόμο ξεψύχησε,χωρὶς νὰ προφέρῃ οὔτε μιὰ λέξι, χωρὶς νὰ συνέλθῃ.

Ἐγὼ ποὺ γνώριζα τὴν ἱστορία τοῦ παππᾶ Βικεντίου ἐπέμεινα καὶ προσθέσαμε στὰ ἀγγελτήρια τῆς κηδείας του «Ὅτι ὁ μεταστὰς μεσέλαβε τῶν ἀχράντων μυστηρίων» !

Ὕστερα ἀπ' αὐτά... πῶς νὰ μὴ γίνῃ κανεὶς δεισιδαίμων ;....

Richard O. Monroy

Ἐτρέχαμε μὲ μεγάλη ταχύτητα.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Ἐρρῖκος Χάϊνε καὶ ἡ ἀράχνη

Ὁ Ἐρρῖκος Χάϊνε περπατῶντας κάποτε μὲ τὸν ἀδελφό του Μαξιμιλιανό, εἶδε μιὰ μεγάλη ἀράχνη ποὺ εἶχε πιάσει μιὰ μυῖγα στὸ δίχτυ της, κι' ἀφοῦ τῆς ρούφηξε τὸ αἷμα τὴν πέταξε. Ὁ Χάϊνε τὴν ἔδειξε στὸν ἀδελφό του καὶ τοῦ εἶπε :

— Κοίταξε, ἐδῶ συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τοὺς ἀνόητους ἀνθρώπους στὸν κόσμον. Ἡ ἀράχνη εἶναι ἡ κοινωνία, τὸ δίχτυ της εἶναι τὰ γλυκὰ λόγια, ποὺ μᾶς τραβοῦν καὶ μᾶς φέρνουν στὴν παγίδα. Ὁ φρόνιμος ὅμως καὶ κεῖνος ποὺ ἔχει δυνατὸ χαραχτῆρα ξέρει νὰ ξεφεύγει.... νὰ ἔτσι :

Καὶ συγχρόνως μὲ τὸ μπαστοῦνι του ἔριξε κάτω τὸ δίχτυ τῆς ἀράχνης. Ὁ ἀδελφός του προχώρησε τότε γιὰ νὰ πατήσῃ τὴν ἀράχνη. Ἀλλ' ὁ Χάϊνε, τὸν ἐμπόδισε λέγοντας :

—Φτάνει μόνο νὰ καταστρέψῃς τὸ ἔργο τοῦ ἐχθροῦ σου.Δὲν εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃς. Ἄφησέ την νὰ ζήσῃ....

* * *

Τί στοίχισε ὁ πόλεμος τοῦ 1870

Ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἔκθεσιν τοῦ Γερμανικοῦ Ἐπιτελείου μαθαίνουμε τί ἐστοίχισεν ὁ τρομερὸς πόλεμος τοῦ 1870 στὴ Γαλλία : Ὁ «Εἰς ὅλον τὸν πόλεμον αἰχμαλωτίσθηκαν καὶ μεταφέρθηκαν στὴν Γερμανία 11,860 Γάλλοι ἀξιωματικοὶ καὶ 371,981 στρατιῶτες. Κατέφυγαν στὴν Ἑλβετία 2192 ἀξιωματικοὶ, καὶ 88,381 στρατιῶτες. Οἱ Γερμανοὶ πῆραν τέλος λάφυρα 107 ἀετοὺς καὶ σημαῖες, 1915 πεδινὰ καὶ 5526 τοπομαχικὰ πυροβόλα».

* * *

Βασίλισσα.... ντελφίνι !

Ἡ ἀντιβασίλισσα τῆς Ἱσπανίας Χριστίνα ἦταν τολμηρὴ κολυμβήτρια. Κάποτε πούμενε στὴν παρὰ τὰ γαλλικὰ σύνορα πολίχνην Ἅγιος Σεβαστιανὸς σκέφθηκε νὰ διαπλεύσῃ κολυμβῶσα ὁλόκληρο τὸ λιμάνι καὶ νὰ φτάσῃ μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου ἦταν ἀγκυροβολημένη ἡ κανονιοφόρος «Φερρολάνος». Ἡβασίλισσα ἐξεκίνησε πράγματι, κολυμβῶσα, τὴν ἀκολουθοῦσαν δὲ τέσσαρες ναυτικοὶ καὶ μία κυρία τῆς ἀκολουθίας της, κολυμβῶντες ἐπίσης. Σὲ λίγο ὅμως ἡ κυρία ἀπέκαμε κι' ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιβῇ ἀτμακάτου, ἡ ὁποία ἀκολουθοῦσε μαζὺ μὲ δύο βάρκες τῆς κανονιοφόρου, τὴν ὑψηλὴν κολυμβήτριαν. Ἡ βασίλισσα ὅμως δὲν κουράσθηκε, δὲν ἀπέκαμε. Διέπλευσε σὲ διάστημα 45′ λεπτῶν διάστημα μισοῦ μιλίου καὶ ἔρθασε στὴν κανονιοφόρο δροσερὴ κι' εὐχαριστημένη !...

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

Ο ΚΑΝΤΗΛΑΝΑΦΤΗΣ

Ὁ Πλάτων Ροδοκανάκης, ποὺ χάθηκε πρὸ 6 ἐτῶν, ὁ λεπτὸς καὶ αἰσθητικὸς καὶ εὐαίσθητος αὐτὸς λόγιος, ποὺ ἔφυγε, νομίζει κανείς, ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον, γιατὶ ἡ ψυχή του ζητοῦσε κάτι πειὸ λεπτὸ καὶ εὐγενικό, ἀπὸ τὶς χυδαιότητες καὶ τὶς προστυχιὲς τῆς ἐποχῆς μας, μεταβᾶς εἰς τὸ Πήλιον, εἶχε γράψει τὸ κάτωθι κομμάτι, τὸ ὁποῖον ἐμειγεν ἀνέκδοτον καὶ τὸ ὁποῖον στέλλω εἰς τὸ «Μπουτο» ὡς συνεργασίαν τοῦ μακαρίτου φίλου, ἔστω καὶ μετὰ θάνατον.

Τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶνε ἀπόσπασμα ἀπὸ μιὰ σειρὰ «ἀξειδιωτικῶν Ἐντυπώσεων» τὰς ὁποίας ἐσκόπευε νὰ γράψῃ, καὶ αἱ ὁποῖαι χυμέναι, τρόπον τινά, ἐν σχεδίῳ, δὲν γνωρίζω τί ἀπέγειναν, ὡς δὲν γνωρίζω τὶ ἀπέγειναν καὶ 3—4 θαυμάσιες «Ὠδές» του, ὡς καὶ τὸ ἐν σχεδίῳ δρᾶμα του ὁ «Διγενῆς Ἀκρίτας», δρᾶμα δυνατὸν ὡς ὁ «Ἅγιος Δημήτριος», ὡς μοῦ εἶπαν.

Ἐπίσης δὲν γνωρίζω τὶ γίνονται καὶ πολλὲς σημειώσεις του ἀπὸ τὴν «Ζωὴν τῶν Βυζαντινῶν» καὶ κάτι θαυμάσιες πρωτότυπες,ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτῶν,εἰκόνες ἑνὸς κυκλαλλιτέχνου ἢ ὁποῖες φοβοῦμαι μήπως καὶ ἐχάθησαν.

Ἀπέθανεν μόνος καὶ πικραμένος ἐδῶ, μακρὰν τῶν ἰδικῶν, καὶ ἄγνωστον ἂν πρόσεξε κανένας τὰ χειρόγραφά του, νὰ τὰ περισώσῃ.

Σ. Σταμ.

Πρωΐ—πρωΐ εἶχα ξυπνήσει. Μιὰ δροσιὰ ὑγρὴ κατέβαινε ἀπὸ τὶς ἄκροκορφάδες τοῦ Πηλίου, ποὺ ὁ ἥλιος τὶς ἐπασπάλιζε μὲ σκόνη χρυσῆ. Τριαντάφυλλα ρόδινα, λὲς πῶς εἶχαν ξεφυλλιοτεῖ στὸν οὐρανὸ τὸ γαλάζιο, καὶ γεράκια, μὲ πόδια κίτρινα, ἐσπκώνονταν στὸν ἀέρα βγάζοντας τὴν ἄγρια κραυγὴ τοῦ αἵματος,ποὺ ἀντηχοῦσε μέσ' στοὺς κάμπους.

Ἀπὸ τὰ παραθυράκια τῆς Πορταριᾶς,οἱ χωριατοποῦλες ἔσκυβαν, μ' ἕνα πήλινο σταμνί, γιὰ νὰ ποτίσουν τὸν ὁλοστρόγγυλο βασιλικὸ ἢ καὶ καμμιὰ ὀρτανσία γυρτή, ἀπὸ τὶς ροδόφυλλες σφαῖρες τοῦ ἀνθοῦ της, καθισμένες βαρειὲς ἔτοιμες γιὰ νὰ πέσουν, ἀπὸ τὶς ἄκρες.

Βγήκαμε μὲ τὸ γυιό τοῦ κ. Ἀθανασάκη ἕνα νέο πολὺ εὐγενικὸ καὶ ἀνεπτυγμένο καὶ περνῶντας ἀπὸ νερὰ καὶ πρασινάδες ἑλληνικές, ἐφθάσαμε κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο πλάτανο, ποὺ ἀφίνει νὰ ξετυλίγεται μέσα ἀπὸ τὴ ρίζα του, τὸ δσπμένιο σεντόνι τοῦ νεροῦ. Ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἀρνάκια, κατρακυλοῦσε μὲ προσοχή, στὸν κατήφορο καὶ κατέβηκε μὲ τὰ σφρίγματα τοῦ τσομπάνη, ἤρθε κοντὰ στὸ ρέμα τὸ παγωμένο, καὶ τὰ στοματάκια ποὺ ἐθέριζαν τὸ χορτάρι κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὴν νύχτα, ἐρροφοῦσαν τώρα ἤσυχα ἤσυχα,τὸ γαλαζένιο νεράκι, τὸ ἀθῶο ὅπως αὐτά.

Ξεκινήσαμε πάλι, ἀνεβήκαμε πειὸ ψηλὰ ἀκόμη ἐκαθήσαμε κάτω ἀπὸ καστανιὲς μὲ κορμοὺς ἴσιους καὶ γυαλιστερούς, καστανιὲς ποὺ τὸ φύλλο τὸ χρῶμα καὶ ἡ σκιά των μοῦ ἐθύμισαν τὸν 'Ἀνατὸλ Φράνς, ὅταν στὸ «Κόκκινο Κρίνο» περιγράφει τὸ πράσινο χρῶμα ποὺ σκεπάζει τὰ βουνὰ τῆς Φλωρεντίας, τὰ ὁποῖα εἶνε ντυμένα μὲ ἀγριοκαστανιές.

Ἔτσι ἀναβαίνοντας ἐφθάσαμε στὸ μοναστῆρι τοῦ Ἅγ Γιάννη, ἀρχαῖο καὶ μεγάλο σὲ κάποια χρόνια λησμονημένα, μὰ τώρα γκρέμιο, παραμελημένο, ἔρημο. Μερικὲς κότες, ὁ παπᾶς, μιὰ γάτα παρδαλή, ὁ καντηναλάφτης, οἱ κατάφορτες ἀπὸ κοραλίνες σφαῖρες μικρούλικες κερασιές, καὶ μιὰ γρηᾶ μαυροφόρα, αὐτὲς εἶνε οἱ ψυχὲς ποὺ ζοῦν ἐκεῖ ἐπάνω καὶ κοίτωνται μέρα νύχτα ἀνάμεσα στὰ σκουληκοφαγωμένα κελλιὰ καὶ στοὺς τοίχους τοῦ μοναστηριοῦ, ὅπου κάτι πλάκες ἀνάγλυφες βυζαντινές, δείχνουν ἅγιους, ὅσιες γυναῖκες, καὶ κάτι πουλιὰ φανταστικὰ μὲ μάτια ἀνοιχτά, περίεργα, ἐξεταστικά.

Μᾶς ὑποδέχτηκε ἡ παροικία ὁλόκληρη μ' ἕνα σωρὸ τιμὲς καὶ μᾶς ἔβγαλε ρακὶ καὶ ὀπωρικά,κάτω ἀπὸ τὴ γυρτὰ κλωνιά. Ἔτσι ἐπιάσαμε ἀμέσως σχέσεις μὲ τὸν ἱερομόναχο,μιὰ ἑλληνικὴ κατατομὴ μέσα φωτοστέφανο βλακίας.

Ὁ καντηλανάφτης ὅμως φαίνεται ὅτι «εἶχε διέλθει, ὅπως λένε διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου» ! Τὶ φλυαρία, τὶ ἀθροστομία γλεντζέδικη, σόκιν καλαμπούρια, τὶ ἀνέκδοτα, πωπῶ ! Χαλασμὸς κόσμου τὸ διηγηματικὸ αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου ! Δὲν μπορῶ νὰ ἀναφέρω ἐδῶ πέρα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ἀσπρης Κάλτσας, ἂν καὶ γιὰ νὰ αἰσθανθῇ κανεὶς τὴν ἐντύπωσι ποὺ μᾶς ἔκανε καὶ τὸ γέλιο, πρέπει νὰ βρίσκεται σὲ μοναστῆρι ξημέρωμα καὶ νύχη ἀπέναντί του αὐτὸν τὸν sui generis καντηλανάφτη ὅλο σκέρτσο, ἐξυπνάδα καὶ νεῦρα.

— «Ἤμουνα τότες, ὅπως τοῦ λόου σας παλληκάρι. Κόκκινος, γερός, ὅλο φωτιὰ τὸ κορμί μου. Ἤμπορροῦσα νὰ φάω μισὸ ἀρνὶ στὴν καθισιά μου καὶ γιὰ κρασὶ νὰ σᾶς πῶ, ποτὲς μου δὲν μετροῦσα πόσο ἔπινα. Τότες εἶχα μιὰ γολέτα καὶ καθὼς ποὺ θὰ ξέρετε ἐκεῖνα τὰ χρόνια ποὺ οἱ μηχανὲς δὲν μᾶς ἔκαναν χαλάστρες, τὰ καράβια ἔκαναν χρυσὲς δουλειές. Βρισκόμουνα στὸ Τριέστι, Ἀπρίλη μῆνα, καὶ εἶχα τὶς τσέπες μου γεμάτες ἀπὸ παρᾶ. Μόλις βγῆκα ὄξω, μωρὲ παιδιά μου,νά σου καὶ... (στάσου καὶ θαρρῶ πως ἔρχεται ὁ παπᾶς καὶ ξέρεις τὶ παμπόνηρος εἶνε ; μπορεῖ νὰ σὲ καταλάβῃ ἀπὸ μακρυὰ πώς λὲς τέτοια πράματα. Σάματης καὶ καλὰ αὐτὸς εἶνε ἀθῶα περιστερά. Καλὰ δὲν τάπα;)

Μὰ τώρα τὶ τὰ λέω αὐτά ; μπᾶς δὲν εἶνε ἀνθρώπος κι'αὐτός ;

— «Τὴν Ἄσπρη Κάλτσα μωρὲ καὶ ἄσε τὸν παπᾶ... νά τος ἔφυγε... λέγε», τοῦ λέμε μεῖς...

—«Πάει νὰ φέρῃ νερό... Ποῦ λὲς λοιπόν,εἶδα μιὰ ἀπὸ αὐτές, πῶς τῆς λένε ; ξέρω γώ ! «Μαγδαληνές», σὰν τὸ κρύο νερό.

Ἐγὼ μ' ἀνέβηκε ὅλο τὸ αἷμα στὸ πρόσωπό μου, καὶ αὐτὴ ζούπ ! ἔρχεται κάθεται κοντά μου καὶ 'νὰ μὴ σᾶς πολυλογῶ ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες δὲν εἶχα λεπτό. Σοῦ ἤτανε μιὰ ἡ ἀφιλότιμη. Τὶ νὰ σοῦ πῶ, σοῦ φορεῦσε μιὰ κάλτσα ἄσπρη σὰν τὸ γάλα, κ ἔβλεπες ἐκεῖνο τὸ πόδι χοτό, μωρὲ τ' ἦταν ἐκεῖνο !

Ὄντας, ἐγύρισα πίσω, μοῦ λέει ὁ θεῖος μου «Μωρὲ Νικόλα, τὶ γεννήκαν οἱ παράδες ;»

— Μέσα στὴν ἄσπρη κάλτσα κατασταλάξανε, τοῦ λέω καὶ τὸ κρβω λάσπη. Πεντάρα δὲ μοῦμεινε.

Ἀπὸ τότες γύρισα τὴν Πόλι, τὴ Ρουμανία, καὶ πῆγα στὴ Ρωσσία, στὸν πόλεμο τῆς Κριμαίας εἶχα ἄλλο καράβι, ὅλα πῆγαν κατὰ διαόλου, ἡ ἄσπρη κάλτσα τὰ ροφοῦσε εἴσαμε τὸ τελευταῖο μου λεφτό. Ναῖσκε. Καὶ τώρα νὰ ποῦ κατήντησα. Δόξα νἄχῃ ὁ Θεός. Καλὰ ποὺ βρέθηκε κι' αὐτὸ τὸ μοναστῆρι τοῦ Ἅγ Γιάννη καὶ τρώγω ἕνα κομμάτι ψωμί. Μωρὲ καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα. Ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι τι, ἐσεῖς ποὺ εἴστε καὶ διαβασμένοι θὰ ξέρετε. Δὲ μοῦ λέτε μωρὲ παιδιά μου, αὐτὸς ὁ Ἅγ Γιάννης, γιατὶ μοῦ μοιάζει τόσο ; Γδυμνός αὐτ/ς, γδυμνὸς καὶ γώ. Ροῦχο δὲν ἔχει νὰ βλῇ, θεόφτωχος, πεινασμένος, ξυπόλυτος. Μωρὲ μπᾶς καὶ αὐτὸς στὰ νειάτα του ἤτανε γλεντζὲς καὶ τοῦ τἄφαγε ἡ ἄσπρη κάλτσα ;

† Πλάτων Ροδοκανάκης

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙ.Σ ΕΛΙΣΣ.ΒΕΤ

Ἡ γυναῖκα καταδικάζεται πολλὲς φορὲς γιὰ πράξεις, τὶς ὁποίες δύναται νὰ διαπράξῃ ἀφρβως ἕνας ἄντρας καὶ μάλιστα τίμιος.

***

Ὁ καλλωπισμὸς δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀνάξιον μερίμνης γιὰ τὴν γυναῖκα διότι δι' αὐτοῦ καθίσταται ἔργον τέχνης ἔμψυχον, ἀρκεῖ μόνον ἡ γυναῖκα νὰ εἶνε τὸ στόλισμα τοῦ στολισμοῦ της.

***

Ἡ ὄντως εὐγενὴς δέσποινα ἔχει τοὺς αὐτοὺς τρόπους καὶ εἰς τὸ κομμωτήριον καὶ εἰς τὴν αὔθουσαν της, καὶ συμπεριφέρεται ἐξ ἴσου φιλοφρόνως καὶ πρὸς τοὺς θεράποντας καὶ πρὸς τοὺς ἰσοτίμους αὐτῆς.

***

Μιὰ μόνη ὑπάρχει εὐτυχία ἡ ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος.

Μιὰ παρηγορία ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας.

Μία ἀπόλαυσις : ἡ ἀπόλαυσις τοῦ καλοῦ.

***

Ἡ ἐλπὶς εἶνε βαθμαία κούρασις ἡ ὁποία καταλήγει εἰς ἀπογοήτευσιν.

Εἶνε ἀρκετὴ εὐτυχία τὸ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ ἐκτελέσῃ μιὰ καλὴ πρᾶξι.

***

Ὁ ἄλλος κόσμος βλέπει σὲ μᾶς εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς οὐτε αἰσθανόμεθα κἄν.

***

Μεγίστη εὐτυχία καὶ μεγίστη δυστυχία εἶνε τὸ νὰ μὴ ἐπιθυμῇ πλέον κανεὶς τίποτε στὸ βιο του.

***

Ἡ δυστυχία μπορεῖ νὰ καταστήσῃ ὑπερήφανο τὸν ἄνθρωπο. Ἡ ὀδύνη τὸν καθιστᾷ ταπεινόφρονα.

***

Μὴν εἶσαι ὑπερήφανος γιατὶ ὑπέμεινες τὴν δυστυχία σου, ὅταν δὲν μπορεῖς νὰ κάμῃς κι' ἀλλοιῶς.

Κάρμεν Σύλβα

Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΠΩΣ ΕΝΑ ΠΟΥΛΛΑΡΙ ΕΣΩΣΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

[Ἡ κάθοδος τῶν ὀρεινῶν Ἀλβανῶν. — Ἡ διάβασις τοῦ Δρίνου. — Μιὰ φοράδα ποὺ πνίγεται. — Πῶς τὴν ἔσωσε τὸ πουλάρι της. — Σκηναὶ συγκινήσεως. — Μετὰ τὴν διάσωσιν. — Ἐπὶ τῆς ὄχθης.]

Περὶ τῆς νοημοσύνης τῶν ζώων πολλὰ ἔχουν γραφεῖ μέχρι τοῦδε. Ἕνα ἀκόμη σχετικὸ παράδειγμα, θαυμαστὸν ἀληθῶς καὶ συγκινητικώτατον, διηγεῖται στὸ τελευταῖο φύλλο τῆς ἡ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένη «Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις». Αὐτόπτης μάρτυς αὐτοῦ ἐγένετο ὁ γάλλος μηχανικὸς Briot,εἶνε δὲ τὸ ἑπόμενον :

Περὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους ὅμιλος ὀρεινῶν Ἀλβανῶν διήρχετο τὸν ποταμὸν Δρίνον. Ὁ μὴν Ὀκτώβριος εἶνε ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ὀρεινοὶ Ἀλβανοὶ κατέρχονται στὶς πεδιάδες γιὰ νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα. Ἡ κάθοδος αὐτὴ γίνεται καθ' ὁμάδας. Οἱ κατερχόμενοι εἶνε πάνοπλοι, σύρουν μαζύ τους τὰ ἄλογά τους, τὰ βώδια τους,τὰ πρόβατά τους, καὶ τοὺς χοίρους των. Τὰ βρέφη φέρουν ἐπὶ τῶν νώτων των ἡ γυναῖκες.

Ἡ διάβασις τοῦ ποταμοῦ Δρίνου τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶνε δύσκολη. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ὁμὰς τῶν ὀρεινῶν Ἀλβανῶν διέτρεχε πολλοὺς κινδύνους μέχρις ὅτου διέλθῃ. Ὁ ποταμὸς ἦτο ἐξωγκωμένος ἐκ τῶν πολλῶν βροχῶν.Ποὸ τῆς διαβάσεώς των οἱ Ἀλβανοὶ ἐφρόντισαν νὰ περάσουν τὰ ζῶα τους μὲ φωνὲς καὶ χτυπήματα. Ἔτσι ἐπέρασαν τὸ ποτάμι ὡς εἴκοσι ἄλογα, ἐξ φοράδες μὲ τὰ τρία τους πουλάρια κι' ἄλλα ζῶα. Ἔμειναν ἀκόμη νὰ περάσουν μερικὲς φοράδες μὲ τὰ πουλάρια τους καὶ κολυμποῦσαν πράγματι πρὸς τὴν ὄχθη, ὅταν ἔξαφνα μιὰ γέρικη φοράδα βαρειὰ φορτωμένη παρέμεινε πίσω ἀπὸ τὶς ἄλλες κι' ἄρχισε νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Τὸ φτωχὸ ζῶο θὰ ἐχάνετο ἐξάπαντος, γιατὶ ἡ μία καὶ μόνη ἐν τῷ ποταμῷ σχεδία δὲν μποροῦσε νὰ τὴν φθάσῃ ἐγκαίρως καὶ νὰ τὴν περισώσῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἄλλες φοράδες εἶχαν φθάσει στὴν ἄλλη ὄχθη καὶ οἱ νεαροὶ πῶλοι, ἐσκιρτοῦσαν χαρούμενοι γύρω στὶς μητέρες των.Ἕνας μόνος πῶλος ἔτρεχε ἀνήσυχος καὶ ἐχρεμέτιζε λυπητερά. Ἦταν ὁ πῶλος τῆς φοράδας ποὺ παρέσυρε τὸ ποτάμι...

Τότε οἱ παριστάμενοι ἐκεῖ ἔγιναν μάρτυρες θαυμαστοῦ θεάματος, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα οὐδέποτε λησμονοῦνται.

Ὁ νεαρὸς πῶλος ἐαναγύρισε στὴν ἄκρη τῆς ὄχθης, στάθηκε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος,μὲ φλογεροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀχνίζοντας μυκτῆρας κι' ἔπειτα ἀφήνοντας ἕνα τρομερὸ, ἀπερίγραπτο χρεμετισμό, ἔπεσε στὸ νερὸ καὶ ἄρχισε νὰ πλεῖ πρὸς τὴν κινδυνεύουσαν μητέρα του, ἡ ὁποία βρίσκοταν ἀρκετὰ μακρυὰ καὶ εἶχε κουρασθῆ τόσο ὥστε οὐτε ἀγωνίζοταν, οὐτε προσπαθοῦσε πιὰ νὰ σωθῇ...

Τὸ ρεῦμα, ὅπως εἴπαμε, ἦταν ἰσχυρὸ. Ὁ πῶλος δυὸ-τρεῖς φορὲς χάθηκε μέσα στὰ θολὰ νερά,μὰ ξανανέβηκε στὴν ἐπιφάνεια. Τίποτε δὲν τὸν ἐφοβίζε, τραβοῦσε δὲ ὁλόισα πρὸς τὴν κινδυνεύουσαν μητέρα του, χρεμετίζοντας, σὰν νὰ τῆς ἐρώνταζε νὰ κάνῃ κουράγιο....

Τὰ κύματα τὸν ἐμποδίζουν νὰ βλέπῃ ἐμπρός του, ἀλλὰ αὐτὸς τιναζόνταν μὲ πηδήματα καὶ μὲ τεντωμένο τὸν λαιμό, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἔξω τοῦ ὕδατος καὶ τραβάει κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸ ρεῦμα παρασύρει τὴ μητέρα του σὲ βέβαιο θάνατο...

Αὐτὸς πλέει διαρκῶς μὲ δύναμι καὶ χρεμετίζει...

Ἡ μητέρα του τὸν ἔχει ἀκούσει, ξέρει πῶς τρέχει κοντά της....

Ὑψώνει τὸ κεφάλι της ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ κι' ἀπαντάει στὰ χρεμετίσματά του μὲ διακεκομμένα φυσήματα καὶ μουγγρητά... Μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ὅτι τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυνηρήσεως ἐιὴν ἔχει ἐμψυχώσει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἐλπίζει νὰ σωθῇ....

Τέλος ὁ πῶλος φτάνει σιμά της. Τὴν πλησιάζει, σηκώνει τὸ κεφάλι της ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ τὸ ἀκουμπάει στὶς πλάτες του, καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν τραβᾷ πρὸς τὴν ὄχθη. Φτάνει σὲ λίγο καὶ ἡ σχεδία,μὰ εἶνε περιττή. Τὸ πουλάρι ἔχει βγάλει τὴν μητέρα του ἔξω. Τὴν ἔχει σώσει !...

Ἐκεῖ πλέον ἐπὶ τῆς ὄχθης ἔλαβαν, χώραν, μετὰ τὸ κατόρθωμα αὐτό, νέαι συγκινητικαὶ σκηναί. Τὸ πουλάρι πηδάει χαρούμενο γύρω στὴν μητέρα του, τῆς χαϊδεύει μὲ τὸ κεφάλι τὴν κοιλιά, χρεμετίζει. Αὐτὴ ἀπαντάει στοὺς χρεμετισμούς του καὶ οἱ ἄνθρωποι παρακολουθοῦν σιωπηλοὶ τὰς τρυφερὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις τῶν τετραπόδων.

*

ΑΡΠΑΓΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οἱ ἄγριοι τῆς Αὐστραλίας ἔχουν ἕνα ἔθιμο, δυνάμει τοῦ ὁποίου πᾶς ἄνὴρ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ ὡς συζύγους ὅλας τὰς πρὸς αὐτὸν συγγενευούσας γυναίκας ! Ἐὰν δὲν ἔχῃ συγγενεῖς, κλέβει ταῖς γυναῖκες ἄλλων ἀνδρῶν, ὑπάρχουν δὲ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς κλοπῆς ἀποκτοῦν δεκάδα καὶ πλέον γυναικῶν ! Ἐὰν καιμμὰ ἀπὸ τὰς ἀπαχθείσας γυναίκας ξανακλεφτεῖ πάλιν ἀπὸ τὸν πρῶτο της ἄνδρα, ὑφίσταται τὰ πάνδεινα. Ὁ ἄνδρας της ἔχει πειὰ τὸ δικαίωμα μιὰ καὶ τὴν ξαναπόχησε, νὰ τῆς τρυπήσῃ τὶς κνήμες καὶ νὰ τὴν καιαντήσῃ ἀνίκανη νὰ βαδίσῃ καὶ νὰ ξαναφύγῃ ἀπὸ τὸν οἶκον του !...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τοῦ Montgomery

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό,σὲ χρόνια περασμένα,
ἔζοῦσε κάποιος ἄνθρωπος : ποιὸς ἤτανε ; ποιὸς ξεύρει !
ὅ,τι εἶνε ἀπὸ τὴν μοῖρά σου, ὦ ἄνθρωπε, νὰ σ' εὕρῃ,
ἤταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁλόϊδιος μ' ἐσένα.

Κανεὶς ποτὲ δὲν γνώριοε τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε,
τὸ μέρος ποὺ τὸν θάψανε κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει,
καὶ τ' ὄνομά του χάθηκε μ' αὐτὸν καὶ λησμονήθηκε,
καὶ μόνο αὐτὸ γιὰ βέβαιο ἀπ' ὅλα ξεχωρίζει :

Πὼς εἶχε λύπες καὶ χαρές, ἐλπίδες καὶ λαχτάρες,
πῶς στὴν καρδιά του γνώριοε γαλήνη καὶ τρομάρες,
γιὰ τὶς χαρὲς χαμόγελα στὰ χείλη του ἀνθισμένα
καὶ γιὰ τὶς λύπες δάκρυα καί... τ' ἄλλα ξεχασμένα.

Τῆς γεροσύνης τὴν ὁρμὴ καὶ γόνατα κομμένα,
τὸ νοῦ θολὸ κι' ἀδύνατο, γερὸ καὶ καθαρὸ,
ξέρουμε πῶς τὰ γνώριοε κι'αὐτὸς ἕνα καιρό,
γιατὶ τὰ ἔχομ' ὅλα αὐτὰ καὶ μεῖς δοκιμασμένα.

Ὑπόφερε—οἱ πόνοι του εἶν' ὅλοι περασμένοι·
Εἶχε χαρὲς—καὶ ἡ χαρὲς πετάξανε καὶ πάνε·
Εἶχε καὶ φίλους καρδιακοὺς—οἱ φίλοι του ποῦ νάνε ;
Εἶχε κ' ἐχθροὺς—ὅπως αὐτὸς κι' αὐτοὶ εἶνε πεθαμένοι.

Ἀγάπησε—τὴν λυγερή, τὴν κόρη σ' ἀγαποῦσε,
τὴν ἔχασε, δὲν μπόρεσε γιατρὸς νὰ τὴν γλυτώσῃ·
μ' αὐτὴ νὰ βγῇ στὴν ὀμορφιὰ καμμιὰ δὲν ἠμποροῦσε,
μιὰ ὁ Χάρος τὴν ἐχάρηκε τὴν ἐμορφιὰ τὴν τόση.

Εἶδανε· καὶ τὰ μάτια του ὅ,τ' εἶδαν τὰ δικά σου,
κ' ἤπιε· φαρμάκια τῆς ζωῆς ὅσα φαρμάκια πίνῃς·
ἐπάλαψε μὲ βάσανα ποὺ εἶνε βάσανά σου,
ἤταν κι' αὐτὸς ὅ,τι εἶσαι σύ, κι' ὅ,τι εἶνε θὲ νὰ γίνεις.

Τὴν νύχτα μὲ τὴν πούλια της, τὸν ἥλιο, τὴν ἡμέρα,
τὴν θάλασσα μὲ τὶς στεριές, τὸ φῶς στὴν ἀτμοσφαῖρα
τὰ χάρηκε καὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὰ μάτια του εὐφραθήκανε
μὰ σὰν ἐχάθηκεν αὐτός, ὅλα γι' αὐτὸν χαθήκανε.

Ἡ ἀχτίνες μὲ τὰ σύννεφα στὸν ἥλιο, στὸ φεγγάρι
ποὺ παίζανε στὰ μάτια του καὶ τοῦ μαγεύανε τὸν νοῦ
περάσανε, χαθήκανε μέσα στὰ βάθη τ' οὐρανοῦ
καὶ δὲν ἀφήσανε γι' αὐτὸν οὐτ' ἕνα, οὐτ' ἕνα ἀγνάρι.

Ἡ ἱστορίες τῶν ἐθνῶν, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τώρα,
καὶ ὅλα τὰ ἐρείπια ποὺ ἔχει κάθε χώρα,
σὰν τί γνωρίζουνε γι' αὐτόν ; γι' αὐτὸν τί λένε τάχα ;
πῶς «ἤταν κάποιος ἄνθρωπος», αὐτὸ μᾶς λὲν μονάχα.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸν) Μετφρ. **Δ. Στάη**

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τοῦ **Ἔρρ. Χάϊνε**

Κόκκινος εἶν' ὁ ὁρίζοντας πειὰ τώρα
ἀπ' τὴν ἀχνὴ τοῦ ἥλιου ἀνατολή,
μακρυὰ τὰ κορφοβούνια κολυμποῦνε
σὲ καταχνιᾶς μιὰ θάλασσα χρυσῆ.

Ἄχ ἤταν μαγικὰ παπούτσια νἄχα,
νὰ τρέξω μὲ τοῦ ἀνέμου τὰ φτερά,
ἀπ' τὶς βουνοκορφιὲς ἐπάνω ἐκεῖνες
στὸ σπίτι τῆς ἀγάπης μου μακρυά !

Νὰ 'ὦ τὸ κορεβατάκι ποὺ κοιμᾶται,
κι' ἀνοίγοντας τὰ κουρτινάκια ἐγώ,
γλυκὰ τὸ μέτωπό της·νὰ φιλήσω
τὸ ὁρομπινέιτο στόμα της τ' ἀγνό.

Κι' ἀκόμα πειὸ γλυκὰ τὸ μουρμουρίσω
'σι αὐτάκια της ποὺ σὰν κρινάκια ἀνθοῦν :
«πῶς σ' ἀγαπάω νὰ βλέπῃς 'στὸ ἀστεριό σου,
πῶς ἡ καρδιὲς μας ἄχ ! δὲν θὰ χαθοῦν.»

Μετφρ. **Π. Ραΐση**

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Τοῦ κ. Σ. Σ.

ΟΙ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Ἡ παράδοσις περὶ καλλικαντζάρων. Τὸ κοινωνικὸν τῆς «Μικρᾶς Ἐφημερίδος». Χριστιανισμὸς καὶ εἰδωλολατρεία. Οἱ «κουδουνάτοι». Τὸ χέριτοῦ Καλλικάντζαρου. Οἱ «Καραχλάτζηδες». Πῶς τρυπώνουν στὰ σπίτια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὰ παλὰ καλὰ χρόνια, ποὺ ὑπῆρχε πίστις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀγάπη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καὶ οἱ Χριστιανοὶ γιορτάζαν τὶς μεγάλες των ἑορτὲς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐχαίροντο τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμά των, κατήρχοντο καὶ οἱ Καλλικάντζαροι, ἔστω καὶ νοερῶς, στὸν κόσμο, καὶ κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Φώτων.οἱ παλαιοὶ τοὺς ξεπροβόδιζαν καὶ μὲ «Κοινωνικὰ» ἀκόμη εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ὁ μακαρίτης Ἰωαν. Καμπούρογλου, ἔγραφεν εἰς τὴν «Μικρὰν Ἐφημερίδα» του, πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν :

Κοινωνικά

«Μετὰ ὀλιγοήμερον διαμονὴν εἰς τὴν πόλιν μας, ἀνεχώρησαν χθές, προπεμπόμενοι ὑπὸ τῆς ἁγιαστούρας τοῦ παπᾶ, οἱ ζωηροὶ ἐπισκέπται μας τοῦ Δωδεκαημέρου κ.κ. Καλλικάντζαροι καὶ Σια.

»Εἰς τοὺς ἀπελθόντας, φαιδροὺς τῶν μεγάλων ἑορτῶν, ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν, εὔχεται ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας καὶ..... τοῦ χρόνου !

Οἱ Καλλικάντζαροι ἦλθαν καὶ ξανάρθανε καὶ ἔρχονται κάθε χρόνο, ἀλλὰ οὔτε τὸν Ἰ. Καμπούρογλου εὑρίσκουν πειά, οὔτε τοὺς παλοὺς τοὺς Ἀθηναίους, οὔτε τζάκια, γιατὶ οἱ Ἀθηναῖοι μαγειρεύουν τώρα μὲ ἀεριόφως καὶ ἠλεκτρικό, οὔτε γρηὲς γιὰ νὰ πειράζουν, γιατὶ ὅλες βάφονται, οὔτε μόλους νὰ ἀλέθουν, γιατὶ οἱ Νεοέλληνες φέρνουν ἕτοιμο τ' ἀλεῦρι τους ἀπ' τὴν Ἀμερική, οὔτε χοιρινό, καὶ μιὰ μέρα δὲν θὰ βροῦν, οὔτε..... Χριστούγεννα, νομίζω...

***

Δὲν θέλω ἐδῶ νὰ ἐξετάσω τὴν προέλευσιν τῶν πονηρῶν αὐτῶν δαιμονίων τοῦ Χριστιανικοῦ Δωδεκαημέρου. Ἄλλοι πειὸ εἰδικοὶ ἠσχολήθησαν μὲ αὐτό, καὶ τὸ «Μπουκέτο» πέρυσι ἔγραψε μίαν.περὶ τούτου, πραγματείαν.

Ἐγὼ ἔρχομαι νὰ προσθέσω, κάτι τι, περὶ Καλλικαντζάρων, ποὺ εἶνε ἄγνωστο εἰς τὸ πολὺ κοινόν.

Ἀντιπαρέρχομαι καὶ τὴν ρηφθεῖσαν ἰδέαν, ὅτι οἱ Καλλικάντζαροι εἶνε ἀπομεινάρια παλαιῶν εἰδωλολατρικῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλάμβανον χώραν, ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας αὐτὰς τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοτροπίου, καὶ κατὰ τὰς ὁποίας, οἱ ἀρχαῖοι μεταμφιεζόμενοι, μουντζουρωνώμενοι καὶ κρεμώντας κουδούνια ἀπάνω τους καὶ πορβὲς ἐγύριζαν τὴν νύχτα εἰς τοὺς δρόμους, ἔχοντες δικαίωμα νὰ χτυποῦν, νὰ πειράζουν, νὰ βρίζουν καὶ ν' ἀστειεύωνται εἰς βάρος, παντὸς τὸν ὁποῖον ἤθελον συναντήσει.

Εἶχαν δὲ δικαίωμα νὰ μπαίνουν καὶ στὰ σπίτια καὶ νὰ τὰ κάνουν ἄνω κάτω.

Ὡς ἐκ τούτου, οἱ ἰσχυροὶ νοικοκυραῖοι, τὰς νύκτας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. ἐκλείοντο στὰ σπίτια τους, ἀπὸ ἐνωρίς, φράσσοντες μὲ ἀγκαθιές, κάθε μικρὸν φεγγίτην καὶ κάθε εἴσοδον γιὰ νὰ μὴν μπαίνουν οἱ βαχείζοντες αὐτοὶ δαίμονες τῆς Διονυσίου ἑορτῆς, τὴν νύκτα στὰ δωμάτιά τους....

Στὴν Χριστιανικὴ θρησκείαν ἀκόμη, ἔμειναν πολλὲς προλήψεις καὶ ἤθη τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ ἴσως νὰ ἀπέμεινε καὶ τό των μουντζουρωμένων καὶ τραγοφορεμένων κουδουνάτων, μεταπροσωπωθεῖσα εἰς τὴν δοξασίαν τῶν Καλλικαντζάρων, τῶν ἐνοχλητικῶν αὐτῶν πνευμάτων, τοὺς ὁποίους φοβοῦνται ἀκόμη ἡ γυναῖκες εἰς τὰς ἐπαρχίας.

Ἐπίσης τὸ ὅτι ὁ λαὸς φαντάζεται τραγοπόδαρους τοὺς Καλλικαντζάρους.

Τὸ ὅτι εἰς πολλὰ μέρη τῆς Μακεδονίας, Καστοριάν, Σιάτισταν, Νέβεσκαν, Κλεισοῦραν, Φλώριναν, πολλὰ χωριὰ τῆς Δράμας κ.λ.π. οἱ κάτοικοι μασκαρεύονται τὸ δωδεκαήμερον, καὶ ὄχι τὰς ἀπόκρεω,".

Ὅτι εἰς τὶς μασκαράτες αὐτές, μεγάλον ρόλον παίζουν τὰ κουδούνια καὶ ἰδίως στὴν Κοζάνη καὶ τὴν Σιάτιστα,ὅπου καὶ διαγωνισμὸς γίνεται, τὰς ἡμέρας αὐτάς, ποῖος θὰ φέρῃ τὰ περισσότερα κουδούνια,καὶ ποῖον θὰ χτυποῦν πειὸ δυνατά, ὥστε, νὰ λέγεται, ὅτι καὶ ἄνθρωποι ἀπέθαναν ἀπὸ τὸ βάρος.

Ὅτι εἰς τὰς Σποράδας καὶ πολλὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας, ἐπικρατεῖ τὸ ἔθιμον τῶν «κουδουνάτων»μουντζούρηδων καὶ τραγοντυμένων Φαύνων κ.λ.π. κ.λ.π. δεικνύει ὅτι κάποια συγγένεια θὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν Καλλικαντζάρων καὶ τῶν Σατυρναλίων τῆς εἰδωλολατρείας.

Ἐπαναλαμβάνω ὅμως ὅτι αὐτὸ εἶνε ἔργον καὶ μελέτη ἄλλων, εἰδικῶν !....

***

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὅπου ἀπέμεινεν τὸ ἔθιμον τῆς μεταμφιέσεως κατὰ τὸ δωδεκαήμερον, ὀχεδὸν ἡ παράδοσις τῶν Καλλικαντζάρων, δὲν ὑπάρχει.

Ἴσως διότι ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ τὸ ἔθιμον.

***

Μιὰ ἀμυδρὰ ἰδέα περὶ Καλλικαντζάρων.ὑπάρχει εἰς τὴν Νέβεσκαν τῆς Μακεδονίας. Ἐκεῖ τοὺς λένε«Καραχλάτζηδες».Τοὺς συγχέουν ὅμως μὲ τοὺς «βρυκολάκους», ἂν καὶ οἱ «Καραχλάντζηδες» ἐπισκέπτονται ἐκεῖ τὸν κόσμον κατὰ τὰς ἑορτὰς αὐτάς.

Ἡ δοξασία τῶν «Βρυκολάκων» ὅπως καὶ ἡ λέξις, ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι εἶνε Σλαυικῆς προελεύσεως.

***

Πολλὰ ἔθιμα καὶ παραδόσεις, ἔσβησαν εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἀκολουθήσαντα τὶς γρηές, εἰς τὴν αἰωνίαν καὶ βαθειὰν σιγὴν τοῦ τάφου.

Σπανίως, νὰ εὕρῃ κανεὶς ὑπολείμματα τινὰ παλαιῶν προλήψεων. Ἡ νέα ζωή, οἱ δαίμονες τῆς ἀνάγκης, καὶ ὄχι τῶν Καλλικαντζάρων τὰ περιπαίγματα, ἔσβυσαν τὰ πάντα.

Εἰς τὴν Νέβεσκαν ἀπέμεινεν ἀκόμη κάτι.

Φαντάζονται ὅτι οἱ Καλλικάντζαροι, κρύπτονται τὴν νύκτα μέσα στὴ γῆ, καὶ κοντὰ στοὺς δρόμους, καὶ ἀφίνουν ἔξω μόνον τὸ χέρι τους, τὸ ὁποῖον τὴν νύκτα στὸ σκοτάδι, μοιάζει μὲ ξηρὸ κλαδάκι. Ὁ διαβάτης περνάει ἀνύποπτος. Τὸ χέρι τότε ἁπλοῦται, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ πόδι, καὶ ὁ νυκτοπερπατητὴς πέφτει κάτω. Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον κακόν, καὶ τὸ μόνον ἀστεῖον, ποὺ κάνουν οἱ Καλλικάντζαροι, εἰς ὅσους εὕρισκαν νύχτα, στὸ δάσος ἢ στοὺς δρόμους ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό !...

Ἀστεῖα τὰ ὁποῖα κάνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι.

***

Ἐπίσης εἰς τὴν Κλεισοῦραν, ὅλν νυχτώσῃ, δὲν μπαίζουν μέσα στὸ σπίτι, καζάνι μαυρισμένο ἀπὸ τὴν φωτιὰ ἢ τένζερη καπνισμένον ἢ «γκιοῦμι» μεταχειρισμένο, γιατὶ πιστεύουν, ὅτι ὁ παμπόνηρος ὁ Καλλικάντζαρος, τὸ πονηρὸν πνεῦμα τῆς νύχτας, γιὰ νὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι, μεταχειρίζεται χίλιες δυὸ πονηρίες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶνε καὶ τὸ ὅτι, δύναται νὰ μπῇ κρυπτόμενος εἰς τὸ παλπὸ καὶ μαυρισμένο ἀπὸ τὴ φωτιὰ χάλκινο σκεῦος τοῦ σπιτιοῦ.

Καὶ ἡ νοικοκυρές, προτιμοῦν, ἂν τὸ ἀπομονήσουν ἔξω, νὰ τὸ ἀφίσουν ἐκεῖ πέρα νὰ χαθῇ, παρὰ νὰ τὸ βάλουν σὰν νυχτώσει μέσα.

***

Καιρὸς ὅμως νὰ τελειώνωμεν γιατὶ ἔρχεται ὁ παπᾶς μὲ τὸν ἁγιασμό....

Σ. Σ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἡ φρεσκάδα τῶν λουλουδιῶν

Ὅταν ἡ ἀνθοδέσμη σας μαραθῇ μπορεῖτε νὰ τὴν ζωογονήσετε βυθίζοντας σὲ νερὸ ποὺ βράζει τὰ στελέχη τῶν λουλουδιῶν. Ἀμέσως κατόπιν ἀποκόπτετε τὸ μέρος τῶν στελεχῶν, τὸ ὁποῖον ἐβράχη στὸ βραστὸ νερό, βάζετε τὴν ἀνθοδέσμη σας μέσα σ' ἕνα ἀγγεῖον γεμάτο νερὸ ψυχρό. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον διατηρεῖτε τὰ λουλούδια σας λίγες ἀκόμη ἡμέρες νωπά.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΛΟΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ ΦΘΗΝΟΤΑΤΕΣ
Ο ΤΟΜΟΣ ΔΡΑΧ. 12

ΜΕΣΑ ΣΕ 12 ΩΡΕΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ... ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ... ΝΕΚΡΟΣ !...

(Τηλεγραφικῶς)

ΛΟΝΔΙΝΟ, 1 Αὐγούστου μεσημέρι.

«Ἀγαπητὲ Ἰωνάθαν, θέλω νὰ νυμφευθῶ. Ἡ Ἀγγλίδες μὲ κουράζουν. Διάλεξέ μου μιὰ ὄμορφη Ἀμερικανίδα.»

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 1)2 ὥρα μ.μ.

«Ἀγαπητὲ Τζών. Βρῆκα κάτι ταιριαστὸ γιὰ σένα. Μάτια γαλανά, μαλλιὰ μαῦρα, χρῶμα δροσερό, μέση λεπτή, γυναίκα τακτικὴ καὶ οἰκονόμα, ἀληθινὸς θησαυρός !»

ΛΟΝΔΙΝΟ, 1 μ.μ.

«Σ' ἐμπιστεύομαι καθ' ὁλοκληρίαν καὶ σοῦ δίνω πληρεξουσιότητα νὰ διαπραγματευθῆς».

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 2 μ.μ.

«Σ' ἐξεθείασα πρὸς αὐτήν. Ἐγχαρδίως ἀποδέχεται τοιοῦτον σύζυγον, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ πρότερον φωτογραφίαν».

ΛΟΝΔΙΝΟ, 2 1)2 μ.μ.

«Προσαρμόζω τὸ τηλεγραφικὸ σύρμα τὴν συσκευὴν Κασέλλη καὶ ἐπ' αὐτῆς τὴν φωτογραφία μου.»

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 3 μ.μ.

«Σ' εὑρίσκει πολὺ ὡραῖον καὶ συγκατατίθεται νὰ σὲ πάρῃ. Διὰ τῆς συσκευῆς Κασέλλη σοῦ παρουσιάζω καὶ τὴ φωτογραφία τῆς μνηστῆς σου μὶς Ζέννυ.»

ΛΟΝΔΙΝΟ, 3 1)2 μ.μ.

«Ἀξιολάτρευτος Ζέννυ ! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ πρωτοεῖδα εἶμαι τρελλὸς μαζύ σου ! Θέλεις νὰ μὲ κάμῃς γιὰ πάντα εὐτυχισμένο ;»

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 4 μ.μ.

«Ναί, ἀγαπητὲ Τζών, δέχομαι. Ἡ φωτογραφία σου μ' ἄρεσε πολύ. Σύρισε ὅμως τὶς φαβορίττες σου !»

ΛΟΝΔΙΝΟ, 4 1)2 μ.μ.

Πρὸς τὸν Ἰωνάθαν.

«Ἀγόρασε 1500 λιρῶν διαμάντια καὶ πρόσφερέ τα ἐπ' ὀνόματί μου στὴν πεφιλημένη Ζέννυ».

Πρὸς τὴν Ζέννυ,

«Ἀγαπημένη μου, δέξου τὰ κοσμήματα ποὺ θὰ σοῦ προσφέρῃ ὁ φίλος Ἰωνάθαν ἐκ μέρους μου. Ἡ λάμψις των θὰ ὀχριάσῃ ἐμπρὸς στὴν λάμψι τῆς ἐμορφιᾶς σας. Σᾶς λατρεύω !...»

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 5 1)2 μ.μ.

«Ἀγαπητὲ Τζών ! Τὰ δῶρα σου μὲ συγκίνησαν πολύ. Ἡ καρδιά μου σοῦ ἀνήκει. Σ' ἀγαπῶ !...»

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 6 μ.μ.

«Λατρευτή μου. Βρίσκομαι στὸν ἕβδομο οὐρανό. Ἄγγελέ μου, πόσο ἀνυπομονῶ νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, σύζυγόν μου. Τὴ νύχτα αὐτὴ ἐπιβιβάζομαι ἀτμοπλοίου γιὰ νὰ τρέξω κοντά σου...»

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 8 μ.μ.

«Ἀγαπητὲ Τζών, εἶνε περιττὸν νὰ ταξειδέψῃς. Ὅταν ἐγνώρισα πλησιέστερα τὴν μὶς Τζέννυ κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις ποὺ ἐνεργοῦσα γιὰ σένα τὴν ἐρωτεύτηκα, τὴν ἀγάπησα τρελλά ! Τῆς ἄνοιξα τὴν καρδιά μου καὶ μοῦ ἔδωκε τὴν προτίμησί της, γιατὶ ἐγὼ ἤμουν ὁ πλησιέστερός της, ἐνῷ μὲ σένα τὴν χωρίζει ὁ ὠκεανός ! Τὰ μεσάνυχτα τελοῦμεν τοὺς γάμους μας».

ΛΟΝΔΙΝΟ, 8 1)2 μ.μ.

«Ἰωνάθαν, εἶσαι ἀχρεῖος ! Ἡ ὕβρις αὕτη ἐναντίον μου ἀπαιτεῖ αἷμα. Ἐκλέγω ὡς μάρτυράς μου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τοὺς κ.κ. Τζόνσων καὶ Ἄδαμς.»

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 9 μ.μ.

«Μάρτυρές μου ἐν Λονδίνῳ εἶνε οἱ Σμὶθ καὶ Στοῦαρτ. Εἶσαι ὁ προσβεβλημένος καὶ δύνασαι νὰ ἐκλέξῃς τὰ ὅπλα. Σπεῦσε ! Τὰ μεσάνυχτα πρέπει νὰ νυμφευθῶ.»

ΛΟΝΔΙΝΟ, 10 1)2 μ.μ.

Πρὸς τοὺς κ.κ. Τζόνσων καὶ Ἄδαμς.

Ἰδοὺ οἱ ὅροι μου : Ὅπλον, τὸ ἠλεκτρικὸ σύρμα. Ἕκαστος διαβιβάζει στὸν ἀντίπαλό του ἰσχυρὸν κεραυνό. Ὁ λαχνὸς ἀποφασίζει ποιὸς πρῶτος θέλει «πυροβολήσει» διὰ τῆς ἠλεκτρικῆς συστοιχίας.»

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 11 μ.μ.

«Ἡ τύχη ηὐνόησε τὸν Ἰωνάθαν. Θὰ πατήσῃ τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπὶ πρῶτος».

ΛΟΝΔΙΝΟ, 11 1)2 μ.μ.

Ἀφοῦ ἡ τύχη τὸ θέλησε ἔτσι, συμφωνῶ».

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 2 λεπτὰ πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα.

«Τὰ μεσάνυχτα θὰ εἶνε ὅλα ἐν τάξει».

Τζόνσων καὶ Ἄδαμς

ΛΟΝΔΙΝΟ, μεσάνυχτα.

«Ὁ Τζὼν ἔπεσε νεκρὸς ἀμέσως μόλις ἐδέχθη τὴν ἠλεκτρικὴν ἐκκένωσιν. Αἱ ἀπαιτήσεις τῆς τιμῆς ἱκανοποιήθησαν».

Σμὶθ καὶ Στοῦαρτ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἡ μακαρίτις ἀρχιδούκισσα τῆς Αὐστρίας Μαρία Βαλεντίνη ὡς δῶρον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐζήτησε κάποτε νὰ τῆς παραχωρήσουν ν' ἀναθρέψῃ ἕνα παιδὶ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχε ἀφήσει ὀρφανὰ μιὰ καταστροφὴ τοῦ θεάτρου τῆς Βιέννης. *

***

Ἡ Σάρα Μπερνὰρ ἦταν, ὡς γνωστόν,ἰσχνοτάτη.Ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν ἐνοσήλευε ὅταν ἦταν νέα ἔλεγε περὶ αὐτῆς μετὰ ἔτη :

— Ἀπὸ τὰ νειάτα της ἀκόμα ἦταν τόσο ἰσχνή, ὥστε ὅταν ἔπαιρνεν ἕνα χ ά π ι, ἐφαινόταν σὰν ἦταν.... ἔγκυος !

***

Ὑπολογίζουν ὅτι ὁ Καῖσαρ ἐκυρίευσε 800 φρούρια, ὑπέταξε 30 ἔθνη. Ἀκόμη δὲ ὅτι στὶς διάφορες μάχες ποὺ συνεκρότησε ἐσκοτώθησαν 3 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι !....

***

Ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐκκλησίες τοῦ κόσμου τὰ περισσότερα ἔξοδα ἐστοίχισε ἡ Ἁγία Σοφία, γιὰ τὴν οἰκοδόμησι τῆς ὁποίας ἐδαπανήθηκαν 3,000 κεντηναρίων χρυσοῦ, δηλαδὴ 360,000,000 δρχ. ἐν ᾧ γιὰ τὸν ἐν Ρώμῃ ναὸ τοῦ ἁγίου Πέτρου ἐδαπανήθηκαν μόνον 300,000,000. Καὶ ὅμως, ἐνῷ ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Πέτρου ἐκράτησε 120 ἔτη, ἡ τῆς Ἁγίας Σοφίας συνετελέσθη μέσα σὲ 5 χρόνια !

***

Στὸ Λονδῖνο ἱδρύθηκε πρὸ ἐτῶν Ἑταιρεία Κυριῶν, σκοπὸν ἔχουσα νὰ παρέχει τὰς βοηθείας της κατ' οἶκον εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας ἀγάμους ἄνδρας !....

***

Περίεργα εἶναι τὰ ἔθιμα ποὺ ἔχουν στὴ Σκιάθο ὅταν πρόκειται νὰ ρίξουν καινούριο πλοῖο στὴ θάλασσα. Στὴν ἀρχὴ οἱ παππάδες ψάλλουν ἁγιασμό, ἀμέσως ἔπειτα ἀφαιροῦνται τὰ ὑποστηρίγματα τοῦ πλοίου καὶ ὁ ναυπηγὸς φτιάνει μὲ τὸ σκεπάρνι του ἕνα σταυρὸν στὴν πρύμη. Τὸν σταυρὸ αὐτὸν σκύβει καὶ φιλάει σταυροκοπούμενος ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ἀρχιναυπηγός, ὁ ὁποῖος καὶ πέρνει ἀπὸ τὸν πλοίαρχο δῶρο ἕνα μαντήλι μετάξινο γεμάτο χρυσᾶ νομίσματα. Κατόπιν μὲ μιὰ δεύτερη σκεπαρνιὰ ὁ ναυπηγὸς δίνει τὸ σύνθημα νὰ ρίξουν τὸ πλοῖο στὴ θάλασσα. Ταυτοχρόνως ἡ ἀδελφὴ τοῦ πλοιάρχου γυρίζει γύρω στὸ πλοῖο ραίνοντάς το μὲ ροῦζι καὶ κουφέτα.

— Ἄϊτε γιάσα γιὰ λέσα ! φωνάζει τότε ὁ ναυπηγός, τὰ παληκάρια τοῦ νησιοῦ τραβοῦν τὰ χοντρὰ σχοινιὰ καὶ τὸ πλοῖο κυλάει ἁπαλὰ πρὸς τὴν θάλασσαν.... Σὲ παλαιότερες ἐποχὲς μαζὺ μὲ τὸ πλοῖο ρίχνανε στὴ θάλασσα καὶ τὸν πλοίαρχο γιὰ γουρί !....

* ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».—Ἂς μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τῆς ἀρχιδουκίσσης αἱ εὐποροῦσαι ἀτθίδες. Ὑπάρχουν σήμερον τόσα ὀρφανὰ προσφυγοπαιδιά.

Τῶν ἡν Σπεράντε α. Μ. μεταφράσεις τοῦ «Ἐδῶ κάτω» τοῦ Σουλῦ Προυντόμ καὶ τοῦ «Χαίρε» τοῦ Ἀρωκούρ καλές καὶ δημοσιεύονται ἐδῶ.

Ἐδῶ κάτω ὅλα τ' ἄνθη πεθαίνουν
κι' εἶν' γιὰ λίγο ποὺ ψάλλουν τ' ἀηδόνια,
καλοκαίρια ὀνειρεύομαι ποὺ μένουν
αἰώνια.

Ἐδῶ-κάτω τὰ χείλη χλωμαίνουν
τὴ δροσιά τους τὴ σβύνουν τὰ χρόνια.
τὰ φιλιὰ ὀνειρεύομαι ποὺ μένουν
αἰώνια.

Ἐδῶ-κάτω ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κλαίγουν
τὶς ἀγάπες καὶ σάβε συμπόνια.
Τὰ ξενύφια ὀνειρεύομαι ποὺ μένουν
αἰώνια.

Φεύγοντας νοιώθω πὼς λίγο πεθαίνω
γιὰ ὅτι ἀγάπησα πεθαίνω τώρα.
Κάτι ἀπὸ κένα εἶνε πάντα ἀφμένο
σὲ κάθε τόπο καὶ σὲ κάθε ὥρα.

Εἶνε τὸ πένθος ἀπὸ μιᾶς εὐχῆς μου,
στίχος στερός ἀπὸ κάποιο τραγοῦδι.
Φεύγοντας νοιώθω πὼς φεύγ' ἡ ψυχή μου.

Φεύγω κι' αὐτὸ εἶνε κάποιο παγνίδι
Κι' ὡς που νὰ φτάσῃ τὸ ὕστατο «χαῖρε»
Εἶν' ἡ ψυχή μου ποὺ πάντα τὴ σπέρνω,
ποὺ τηνε σπέρνω στὸ κάθε μου «χαῖρε»
Φεύγοντας νοιώθω πὼς λίγο πεθαίνω.

Γ. Τζανάτου. Τὸ ποίημά σας ἐνδιαφέρον μόνον κατὰ τοῦτο. Ὅτι μερικὰ δίστυχά του ἐξιστορεῖται τὰ μικροβάσανα τῆς ζωῆς τοῦ ναύτου, εἶνε χαρακτηριστικώτατα :

Ἀναστενάζω στὴ γραμμή, κλαίω στὴ θεωρία
Θρηνῶ κι' ὀδύρομαι φριχτὰ σὰν μ' ἔχουν τιμωρία !

Στὸ ναυτικὸ ἀπέκτησα τὰ τέσσερα βραβεῖα
Τὸ ἄγ ! τὸ βάγ ! τ' ἀλλοίμονο ! καὶ τὴν ἀπελπισία !

Ἀπ' ὅλα τὰ σαλπίσματα μ' ἀρέσουν μόνον τρία
Συνοίτευο, ἡ ἔξοδος καὶ ἡ μισθοδοσία !

Γεούλη Κάρλη. Καλὴ ἡ μετάφρασις τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Γκαῖτε, ἀλλὰ ὑπάρχουν μιὰ ἢ δύο παλαιότερες καὶ περισσότερο στὸ εἶδος των. Κυρ. Μπαμπαγιάννη, Πειραιεῦ. Πολὺ κοινὸν τὸ ποίημά σας. Μὴ γράφετε χωρὶς νὰ ἔχετε ἐμπνευσιν. Περιμένετε νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ πρῶτον ἡ κυρία αὐτὴ ἡ τόσον δύσκολη στὰς ἐπισκέψεις της. Ι. Βασιλούνη. Ὄχι τόσον ἐνδιαφέρον τὸ ἀνέκδοτον σας. Στεῖλτε ἄλλα πειὸ καλά. Α. Στερ. Ὄχι ἐπιτυχές τὸ νέο σας ποίημα. Γιατί ἔτσι ; Σονάξαρα. Πραβ. Ὄχι τόσον ἐνδιαφέρουσα ἡ ὑπόθεσις τοῦ «Γραφτοῦ». Ὕφος καλό. Γλῶσσα ἀστατή. Δὲν ἔχετε λοιπὸν παρὰ νὰ διαλέγετε πειὸ ἐνδιαφέροντα, πειὸ πρωτότυπα θέματα. Π. Σταυνόπουλος, Πύλαι. Ἡ σκωπτικὴ ἱστορία δὲν ἐπιτυχής. Καὶκὰ διατυπωμένη. Τὸ ποίημα καλὸ ὡς ἰδέα, πολὺ λεπτό, μὰ κακὰ κι' αὐτὸ στιχουργημένο. Προσέχετε λοιπόν, λίγο περισσότερο. Γ. Καραμπαλή ν. Τὸ ποίημά σας «Στὸ Γιαλὸ» πολὺ κατώτερο τῶν ἄλλων. Γιατί ; Ὄχι βία λοιπόν. Προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια γιὰ νὰ ξαναβρῆτε καὶ πάλιν ποιητικὸς ἀσπροπρόσωπος. Τὸ ἐλπίζουμε καὶ περιμένουμε. Ἐρασμ. Φλοῖσβος, Ἄργος. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμὰς γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ ποίημά σας ὅμως ἀνεπιτυχές. Πολὺ πρόχειρον καὶ κακὰ στιχουργημένον. Ἐπὶ ἔσυμε ὅτι θὰ διορθώσατε ταχέως τὰς ἐλλείψεις σας αὐτάς. Μήτσον Καπόλλαν, (Φυλακὰς Σύγρου). Ὅλα καλὰ καὶ ἅγια, εἶνε ὅμως καὶ ἀλήθης ἡ ἱστορία αὐτὴ περὶ τοῦ Μπαμπάκου ; Πὼς κέρι καταρθῶσαι νὰ ἐχῃ ἀλληλήλληρο ὁλοστάσιο μέσα στὰς φυλακάς ; Ἔπαιτε δὲν εἶνε καὶ ἐπίκαιρος πλέον ἡ ἀφήγησις σας "Ἂς τὸν ἀρήσουμε λοιπὸν τὸν κακοτυχο νέο νὰ κοιμᾶται ἥσυχος ὑπὸ τὸ χῶμα του : Γιὰ ἐμὲ ἱστορία σὰς πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς Γ. Κ. Θεσσαλονίκη. Ὄχι ἐπιτυχημένο τὸ ποίημά σας. Στιχουργεῖτε ἐν τούτοις καλὰ καὶ θὰ ἠμπορεύσατε νὰ δημιουργήσετε πειὸ ἀξιόλογα ποιητικὰ ἔργα. Ἀρκεῖ νὰ θελήσετε νὰ κοπιάσετε λιγάκι. Γιὰ τὸ καλὰ σας λόγια θερμῶς εὐχαριστοῦμεν. Κ. Π. Καγκαγκάου. Ὄχι ἐπιτυχὴ τὰ ποιήματά σας. Εἰδάμε ὅμως νὰ γράφουν «εἴδοντα ὀρθιόν 2.401 ! Πρὸς Θεοῦ ! Ἔχετε γράψει τόσα πολλά ;. Μ. Μ. Λαγκα "Ὀχι ἀπολύτως καλὸ τὸ ποίημά σας. Κι' ὅμως στιχουργεῖτε καλά. Αὐτὸ μας δείχνει πὼς ἂν θέλετε νὰ κοπιάσετε λίγο περισσότερο θὰ γράφετε καλύτερα. Στεῖλετε ὅτι θέλετε. Συνοδεύεται μονὸν τὸ ἔργα σας μὲ χρηματικὸν ἀντάλλαγμα κρίσεως, 3 δρχ. γιὰ τὰ ποίματα καὶ ὁ γιὰ τὰ πεζά. Ὑυλάνδη Γέιμ. Ἀρθόνια στίχον θαυμαστογραμμένων. Πρόσεξον οἱ προγονοί μας. Ι. Κυρ. Γιαγλοῦ, Καβάλλα. Ἐπιμένω κατάπληκτοι. Εἰς ἐπιστολήν σας πρὸς ἄλλο περιοδικὸ μὰς κακολογῆτε καὶ συγχρόνως μὰς στέλνετε συνεργασία ! Τὸ κάμνετε αὐτὸ γιὰ νὰ κολακεύσετε τὸ ἐγώ σας καὶ νὰ μὴ χάσετε καὶ ἕνα. Ἔτσι ὅμως κυνηγοῦνται δυὸ λαγοὶ : δὲν θὰ πάρετε κανένα. Τὸ ἀνέκδοτόν σας ὀχὶ ἐπιτυχὴ πλὴν ἑνός, τὸ ὁποῖον καὶ δημοσιεύεται. Πογιμένην. Ἂν ἔλθῃ θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν. Ἐδῶ δὲν χάνεται τίποτε. Ἀναίγουμε συγχρόνως τὸν φάκελλον τῶν ἐγκριθέντων καὶ σὰς εἰδοποιοῦμεν, ὅτι καὶ ὁ «Ἀπιστος» καὶ ἡ «Διαθήκη τοῦ Πρεβῆ θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ προσεχῶς. Καθὼς βλέπετε λοιπὸν ὑπάρχει γοικονομικὴ τάξη στὸ «Μπουκέτο». Κ. Π. Ρ. τὰ ποιήματα τῶν Προυντιοῦ καὶ Μπαρὶν ὄχι τόσον καλὰ μεταφρασμένα. Στεῖλτε τίποτε ἄλλο. Σ. π. Ἀρμένην. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, ἂν ἐλεηθῇ τὸ ποίημά σας θὰ σὰς ἀπαντήσωμε. Ἐκτὸς ἂν ἐχάθη στὸ ταχυδρομεῖον, τὸ περάγμον ἑλληνικὸν ταχυδρομεῖον. Τὸ διήγημα λιγάκι ὑπερβολικό. Ἐν τούτοις τὸ ὕφος σας ἔχει στρῶσει ἀρκετά. Μὴ ἀρκεσθῆτε ὅμως σ' αὐτά. Χρειάζονται ἀκόμη κόποι καὶ κόποι γιὰ νὰ γράψετε ἀμέμπτα. Μ. Ραπτην. Ἡ μετάφρασις τοῦ Λαμαρτίνου ὡς καὶ ἡ ἄλλη «Μοῦ σ' τ' Ἀλέξ. Χατζ. Μετάφρασις ἐλεηθῆ. Κρίσις προσεχῶς. Σπ. Ἀλέξ. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὴν προθυμία σας. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως ἔχουμε ἀφθονίαν συνεργασίας καὶ μάλιστα πληρωνομένης. Ἀρχόντερον ἴσως σας εἰδοποιήσωμε. Ἡ μετάφρασις ὄχι ἀπολύτως καλές. Ἰσιδ. Σιδηρ. Νὰ ἐγκρίνετε τὸ χειδώνυμα σας γιὰ νὰ ἔχετε δικαίωμα χρησιμοποιήσεως του. Τὸ ποίημα ἐντελῶς ἀποτυχημένο. Ἀλ. Σωφιανόπουλον, Κέρκυραν Διὰ τὴν συλλογὴν σας θὰ σὰς γράψωμε προσεχῶς. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνταποκρίσεως ἀπευθύνθῆτε σὲ μιὰ ἐφημερίδα. Νικ. Ἐλευθερόπουλον, Ἐντεκάβου. Τὸ ποίημά σας «Θυμᾶμαι» ἂν καὶ δὲν τὸ συνοδεύατε μὲ τρίδραχμο δικαίωμα ἐγκρίσεως, ἐν τούτοις τὸ δημοσιεύομε ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ ἀποθανοῦσα ἡ «ἐστιαία κόρη». Μὴν ἀνησυχῆτε. Τὸ «Μπουκέτο» κυκλοφορεῖ καὶ αὐτοῦς οὐρανούς.

Θυμᾶμαι ἀκόμη σὰν ὄνειρο μὲ γλύκα,
ὅταν μοῦ χάριζες σὺ ξωτικὰ κόρη, τὴν ἀγάπη.
Κι' ἔλεγα ὅτι θὰ σὲ πάρω καὶ πάλι
ἂν καὶ δὲν εἶχες καὶ μεγάλη τὴν ποείκα.

Θυμᾶμαι ἀκόμη ποὺ κρυφοκίταγες ἀπ' τὸ παντζοῦρι
ὅταν περνοῦσα ἀπὸ κάτω μὲ χάρε
καὶ σκεφτόμουνα τὴν ἀγάπη ποὔχω κάρει
ἐνῷ ἀκόμη σὲ βλέπω μυρολουστὶ μέσ' στὸ κιβούρι.

Δεν φταίει ὅμως αὐτὴ ἂν ἀπέλανε. Φταίτε μᾶλλον σεῖς ποὺ κυττάζατε καὶ κακομοίρα, καὶ πέθανε !...

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Κίνησις Ἐπαρχιῶν δὲν θὰ δημοσιεύεται στὸ ἑξῆς ἂν δὲν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ κ. ὑποπράκτορος τῶν ἐφημερίδων ἑκάστης πόλεως. Πρὸς τοῦτο οἱ κ.κ. συνεργάται ἂς παραδίδουν τὰ χειρόγραφά των εἰς τὸ ὑποπρακτορεῖον τῆς πόλεώς των πρὸς ἔλεγχον, πρὶν τὰ ταχυδρομήσουν. Ἀναγκαζόμεθα νὰ τὸ κάμνωμε αὐτό, διότι διεπράχθησαν σχετικῶς τελευταίως κακοήθειαι εἰς βάρος ἐντίμων προσώπων τῶν ἐπαρχιῶν, ἀποστολεῖσαι ψευδοῦς κοσμ. κινήσεως.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. — Χθὲς τὸ βράδυ ἐδόθη ἡ τιμητικὴ τῆς καλλιτέχνιδος κ. Ροζαλίας Νίκα. Τὸ «Θέατρον Πουλακάκη» ἦτο γεμάτο ἐκλεκτὸ κόσμο. Εἰς τὰ θεωρεῖα διακρίναμεν τὰς κυρίας Κωστανταράκη, Ἀρχοντάκη, Φουντουλάκη μὲ τουαλέττα μαύρη, Κανάκη μὲ τουαλέττα μπλέ, Α. Γεωργιάδου, Μ. Ἀνεμογιάννη, Λ. Γεωργιάδου, Βογιατζάκη μὲ τουαλέττα καφέ, Χριστουλάκη, Λιοπουράκη, Τζωρτζάκη, Ἀλεξίου καὶ ἄλλας, τὰς Δας Παπαγρηγορίου μὲ τουαλέττα γκρί, Γεωργιάδου, Κουναλάκη καὶ ἄλλας, καὶ τοὺς κ.κ. Κωσταντεράκην, Ἀνεμογιάννην, Παντοσασάκην, Καζαχίδην, Μ. Γεωργιάδην, Χρονίδην, Κουναλάκην, Α. Γεωργιάδην, Βογιατζάκην, Φουντουλάκην κ.τ.λ.

Αγ. Κοεμτζέγλου

ΚΟΖΑΝΗ. — Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν σημειώσε ἡ προχθεσινὴ χορεσπερὶς τῆς «Πανδώρας». Διεκρίθησαν τὰ ζεύγη : Σαρρῆ, καθηγητρίας Γαλλικῶν καὶ Θ. Μηλιούρα, Ἀλεξ. Καπιτζιόγλου καὶ Σαρρῆ ἀνθ)νοῦ, Θ. Γκορτσούλη καὶ Κουπαρούσου, ἰατροῦ, Ὀλγας Μουτσιάνου καὶ Μ. Δ. Μηλίου. **Α. Μπ.**

ΣΠΑΡΤΗ. — Χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ Δ)ντοῦ τοῦ ἐνταῦθα μονοταξίου διδασκαλείου ἀξιοτίμου κ. Μ. Μιχαλοπούλου, οἱ κ.κ. Φοιτηταὶ καὶ Δες Φοιτήρισι τοῦ ἄνω διδασκαλείου τὴν Κυριακὴν 20 τρέχοντος ἔδωκαν καλλιτεχνικὴν παράστασιν μὲ τὸ γνωστὸν δράμα τοῦ Περεσιάδου τὸν «Χορὸν τοῦ Ζαλόγου». Σκοπὸς ἦτο νὰ ἱδρυθῇ ἐνταῦθα οἰκοτροφεῖον τῶν Φοιτητῶν ὅμοιον ἐκείνου ὅπου εἶχε ἱδρύσει ὁ κ. Μιχαλόπουλος ἐν Καστορίᾳ ἔνθα προϋπηρέτει. Ὁμοίως ἐξίσου ζηλευτὴν ἐργασίαν κατέβαλλεν ὁ κ. Παναγάκος διὰ τὴν πληρεστέραν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ εἰς ὃν πράγματι πολλὰ ὀφείλονται. Καὶ τώρα, χωρὶς βέβαια ἀξιώσεις κριτικοῦ θεατρικοῦ δὲν μπορῶ νὰ ἀποφύγω τὸν πειρασμὸν νὰ γράψω λίγα λόγια γιὰ τὸ παίξιμο τῶν ἐρασιτεχνῶν. Ἡ Δὶς Π. Σκιαδᾶ ὡς Φρόσω ἦτο πλέον ἢ τελεία καὶ ἀπέδωσε πολὺ καλὰ τὸν ρόλον της. ἡ Δὶς Γώρα Δανάκου στὸ ρόλο τῆς Κρίνω τελεία καὶ φυσική, ἡ Δὶς Κωνσταντινίδου ὡς μπτέρα καλὴ στὸ ρόλο της παρὰ τὰ νεανικά της χρόνια ἀπέδωκε μιὰ φυσικὴ γρηᾶ καὶ ἀληθινὴ μάνα. ἡ Δὶς Πυρελάκου φυσικωτάτη, ὁ κ. Κίντζιος ὡς Δράκος ἀμίμητος, ὁ κ. Γεωργάτσος ὡς Πήλιος Γούσης ἀρκετὰ καλός, ὁ κ. Κωσταλᾶς στὸ ρόλο τοῦ Μπάρμπα-Κοσμᾶ καλομελετημένος, ὁ κ. Σπυροπούλος ὡς Ζάχος ἐπίσης πολὺ καλός. **Α. Σχ.**

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΩΝΙΑ ΓΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4—65

ΕΛΠΙΣ
ΕΠΙΒΑΤΙΚΑ
ΦΟΡΤΗΓΑ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ «ΑΘΗΝΑ»
ΣΤΑΔΙΟΥ 24
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Δρ. 10.000.000

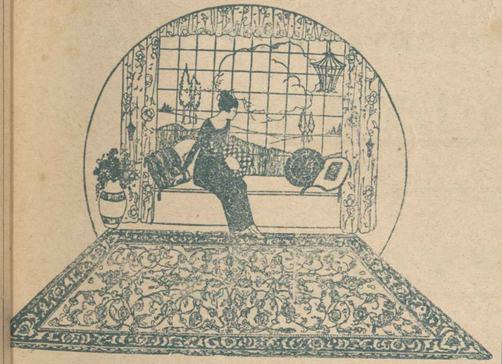

ΗΤΕΣ ΕΙΣ ΔΙΑΡΚΗ ΕΚΘΕΣΙΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ
ΛΗΝΙΚΗΣ ΤΑΠΗΤΟΥΡΓΙΑΣ Α.Ε.
Ὁδὸς Φωκίωνος 5—7 (πάροδος Ἑρμοῦ)

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ
Χειροῦργος ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥ
τεταρτίαν εἰδικῶς εἰς Παρισίους σπουδάσας ἐξασκηθεὶς εἰς τὰ ματολογικὰ εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων ὡς βοηθὸς τῶν ρεστέρων καθηγητῶν. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν δι' ὀλιγοημέρου ἀνωνον θεραπείας τὰς παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Οὐλίτιδας, ωσμίαν, Pyorrhée καὶ ἄ. διὰ νεωτάτων ἐπιστημονικῶν μεθόδων πρώτων ἐφαρμοζομένων. Δέχεται εἰς τὸ τέλειον εὐρωπαϊκὸν ὀδονατρεῖον του 9—12 καὶ 2—6 1)2. 51—ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου—51
πάτωμα· 2ον.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ
ΣΤΟ PALAIS DE MODES
ΕΛΕΝΗΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 15
Καστόρινα Δρ. 200—325, Βελούδινα φρονσέ Δρ. 250—550, Ἐπιδιορθώσεις Δρ. 100—150.
Δεχόμεθα παπέλλα καὶ διὰ βαφήν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ (Ἰατρὸς)
Στοματολόγος καὶ χειροῦργος ὀδοντοϊατρὸς τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.
Θεραπεῖαι στόματος καὶ ὀδόντων ὁριστικαὶ καὶ ταχεῖαι. Ἐφαρμογὴ ὀδόντων τελειοτάτη. Κατὰ τὰς ἐν Ἀμερικῇ καὶ Γαλλίᾳ προόδους τῆς ἐπιστήμης. Ὁδὸς Ἀχαρνῶν, Τέρμα Τρόλλ Κύμης 3. Τρόλλ καὶ Λεωφόρος ἐξ Ὁμονοίας ἐπ' ἀριθ. 6.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας. Γράψετε στὸ «Μπουκέτο»

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
Ἡ κ. ΚΑΛΛΙΟΠΗ Ε. ΛΕΚΟΥ λησμονῆς τῆς μετὰ τῆς Σκρατσινιοῦ Ἑνώσεως συμβιώσεώς της, μετέφερε τὸ κατάστημά της γυναικείου πέπλου ἐπὶ τῶν ὁδῶν Καραγεώργη Σερβίας καὶ Λέσκα ἀριθ. 8.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ τὰ κάτωθι βιβλία : «Διηγήματα» Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου, «Τέχνη καὶ Φρονεμάθεια» Πετρ. Ἀποστολίδη, «Δημοτικὰ Ἕλλην. Τραγούδια» Φαβιέλ, ὁ «Ἀσκοφαλιστὴς» Π. Φαβάλ, «Ὁ Χωρὸς» Π. Φαβάλ, «Πῶς Κλαῖμε τὸν Θάνατο τῆς Ἀδελφῆς» Ε. Πελαμᾶ. Γράψατε σᾶς τὸ «Μπουκέτο».

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ Κυρία ἀναλαμβάνει μαθήματα Γαλλικῆς κατευθυνθῆτε εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν.

Ὅσοι διαβάζεται τὸν «Κάπετάν Φάντασμα» πυστήσατέ τον καὶ εἰς τοὺς φίλους σας.

ΒΙΤΑΜΥΛ
Τὸ ΒΙΤΑΜΥΛ ἄριστον διεγερτικὸν τῆς θρέψεως καὶ τονωτικὸν τοῦ ὀργανισμοῦ εἶνε τὸ μόνον ἐπιστημονικὸν καὶ ἀποτελεσματικὸν φάρμακον κατὰ τῆς ἀναιμίας καὶ καχεξίας. Περιέχει τὰς Βιταμίνας αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀπαραίτητοιείς : Τὰ βρέφη τὰ τρεφόμενα μὲ γάλα ἀπεστειρωμένον ἢ γαλακτοῦχα ἄλευρα. Τὰ παιδιὰ τὰ παρουσιάζοντα σημεῖα σκορβούτου ἢ ραχιτισμοῦ. Τὰ ἀναιμικά, ὀχρά, ἄνευ ὀρέξεως καὶ κακῶς πέπτοντα παιδιά. Ἐπίσης ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἐπιβραδύνεται ἡ ὀδοντοφυΐα καὶ ἡ ἀνάπτυξις. Τὰς νεανίδας κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἥβης. Τὰς γυναίκας κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην καὶ τὴν κριτικὴν ἡλικίαν τῆς μηνοπαύσεως. Τοὺς ἀναρρωνύοντας ἐκ πάσης ἀσθενείας. Τοὺς αἰσθανομένους σημεῖα προώρου γήρατος, διαταραχὰς τῆς μνήμης, ἐξασθένησιν τῆς δράσεως, ἀϋπνίαν, ἀπώλειαν δυνάμεων. Τὸ ΒΙΤΑΜΥΛ ἀναπαυίζει τὸν ὀργανισμόν. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. "Ο. Φ. Α.,, ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ !

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΛΟΥΚΟΥΜΙΩΝ - ΧΑΛΒΑΔΟΠΗΤΑΣ
ΔΑΝΙΟΛΟΥ - ΣΥΡΟΥ
Εἰδοποιεῖ τοὺς κ.κ. πελάτας του καὶ τὸ ἀξιόλογον κοινὸν ὅτι πρὸς καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν τούτων ἵδρυσεν ἐν Πειραιεῖ παρὰ τῇ Λεωφόρῳ Γεωργίου τοῦ Α'. (Μέγαρον Σκαρμούτσου) πρατήριον τῶν εἰδῶν του καὶ ἐν γένει εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς, ὅπερ θέλει λειτουργήσει ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος.
(Ἐκ τοῦ Ἐργοστασίου Σύρου)

ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ
ΕΡΓΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ
ΕΙΣ ΠΟΛΥ ΧΑΜΗΛΑΣ ΤΙΜΑΣ
ΑΠΟ 300 ΜΕΧΡΙ 2000 ΔΡΑΧΜΑΣ
ΓΚΑΛΕΡΙ - ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 15 (ΕΝΑΝΤΙ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ)

Ο Β'. ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Μὲ τὸ σημερινὸν φύλλον τὸ «Μπουκέτο» εἰσέρχεται εἰς τὸν τρίτον τόμον του. Ὁ δεύτερος τόμος τοῦ «Μπουκέτου», τόμος τος, μὲ τὴν ἐκλεκτοτέραν ὕλην εἶνε ἤδη ἑτοιμος, χρυσόδετος καὶ πωλεῖται ἀντὶ δραχμῶν 175. Εἶνε τὸ καλλίτερον βιβλίον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κοσμήσῃ μίαν βιβλιοθήκην.

ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ!

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΗΤΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΗ ΤΟ ΓΑΛΑ

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΕ Η ΜΟΝΗ ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

Δίδοντες στὰ παιδιά σας γάλα "ΟΛΛΑΝΔΙΑ„ τὰ ἔχετε πάντοτε εὔρωστα καὶ ὑγιᾶ. Τοὺς παρέχετε δὲ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχουν πάντοτε διάφορα χρήσιμα ΔΩΡΑ, καὶ παιγνίδια, ποὺ θὰ διανεμηθοῦν τὸν χειμῶνα εἰς ὅσους παρουσιάσουν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας τὰς ΕΤΙΚΕΤΑΣ τῶν κυτίων τοῦ γάλακτος.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ "ΟΛΛΑΝΔΙΑ„

ΓΑΛΑ - ΒΟΥΤΥΡΟΝ

ΓΑΛΑ ΟΛΛΑΝΔΙΑ ΕΥΑΡΟΡΕ

(γάλα συμπεπυκνωμένον ἄνευ ζακχάρεως κρέμα γάλακτος)

ΓΑΛΑ STERILISE

(γάλα νωπὸν εἰς φυσικὴν κατάστασιν μὲ ὅλην του τὴν κρέμαν, ἄνευ συμπυκνώσεως καὶ ζακχάρεως).